

BURMESE
CLASSIC
.com

ဆင်္ဘူရီ

အိမ်မက်လှလှ

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

၂၀၀

ခင်သုဇာ

အိပ်မက်လှလှ

ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိရေး

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ
အမှတ် ၂၇၊ သင်္ဂဟလမ်း
ကျောက်မြောင်း
ဖုန်း - ၅၄၃၀၁၈

ဒို့ တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုပျို့ကျွဲရေး
- ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျို့ကျွဲရေး
- ❖ အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ၊ ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိစ္စကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံပူးအားဆန်တုန့်၊ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံသားပြုခွင့်မရသည့်အခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အစည်းအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

မီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားမီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေ၊ တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ရွေးကောက်ပွဲစနစ်ပိုမိုပြင်ပွားစွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ မီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေ၊ တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ မီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပွားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ပြင်ပွားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာ၊ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အခန်း (၅)

“ဖြူရေ”

“ရှင်...လာပြီ...ကို”

“မိန်းမကလဲကွာ...ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကို အလုပ်
ပွားဖို့ နောက်ကျတော့မယ်။ လာစမ်းပါ...မြန်မြန်”

“အင်းပါ...ကိုရယ်... လာနေပါပြီ၊ ဒီမယ် နေလယ်စာ
ကွက် စိန်စိန်ကို ချက်ဖို့ မှာနေလို့ပါ”

အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဖေဖေအသံဝါဝါသံသံကြီးက တစ်အိမ်
ထဲမှ ဟိန်းနေအောင် ကြားပါသည်။

မေမေကလည်း ဖေဖေအသံနောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ

ဆိုသလို တုံ့ပြန်ဖြေကြားသံ ပေါ်ရင်း ထမင်းစားခန်း ကော်ဖီပိုင်းထဲမှ ဆယ်ခြောက်နှစ်သမီးကလေးပမာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် ထကာ အပေါ်ထပ်ဆီ တက်သွားပါတော့၏။

နေ့စဉ် မြင်တွေ့ ကြားသိနေရသော မေမေ့လှုပ်ရှားမှုများကို ကော်ဖီသောက်နေသော ညိုတစ်ယောက် မသိမသာလေး သက်ပြင်း ချမိရပါသည်။

မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး ညို တကယ်ပင် လင်စိတ်သားစိတ် ကုန်မိပါသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ မေမေ့ကို သွားမကြည့်ဘဲလည်း ညို သိနေပါ၏။

ဖေဖေ အလုပ်သွားတော့မည်ဆိုသည်နှင့် မေမေ ထုတ်ထား ပေးသော ခုတင်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ဝတ်မည်။ အင်္ကျီဝတ် သည်နှင့် မေမေ့ကို လိုတော့၏။

ဖေဖေက နေရာတကာ မေမေပါမှဆိုသည့်လူစားမျိုး။ အင်္ကျီကြယ်သီးများပင် ဖေဖေ တပ်၍မတတ်ပါဟု ပြောရ လျှင် လွန်မည်မထင်။

ဘုရားစူးရစေ...တကယ်ပင် ဖေဖေ အင်္ကျီဝတ်သောအခါ မေမေက ကြယ်သီးတွေ တပ်ပေးရလေသည်။ ညို ခပ်ငယ်ငယ်က ကလေးပီပီ နားမလည်သဖြင့် မေးဖူး၏။

“ဟင်...ဖေဖေက ကြယ်သီးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တပ် ပါလားလို့၊ ဘာလို့ မေမေ တပ်ပေးရတာလဲ၊ ကလေးလည်း မဟုတ် တဲ့နဲ့”

ထိုအခါ မေမေက သဘောကျစွာပြုံး၍ ညိုကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြလိုက်ပုံက...

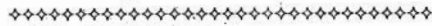
“သမီးဖေဖေက အလုပ်များတယ်လေ သမီးရဲ့၊ တစ်ခါ တော့ ဖေဖေပေါ့၊ ကြယ်သီးကို အထက်အောက်မှားပြီး လွဲတပ်သွား တော့ အင်္ကျီကြီးရွဲပြီး ဝတ်သွားတာကွယ်၊ ရယ်စရာဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဝဲဒါကြောင့် မေမေက မရွဲအောင် တပ်ပေးနေတာလေ”

တကယ်တော့ အဲဒီအဖြေကို ညိုက သိပ်လက်မခံချင်ပါ။ မရွဲဘဲနေအောင် ဖေဖေက ဂရုစိုက်ပြီး သတိထားတပ်ပါ လားဟု ပြောချင်ပေမယ့် ဖေဖေ မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် မကြည့်ခံရမှာစိုးသဖြင့် ညို မပြောတော့ပါ။

မေမေပြောသလိုပင် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ကန်ထ မိုက်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဖေဖေက အလုပ်များပါသည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ စဉ်းစားနေရသဖြင့် ဖေဖေက သူ့ကိုယ် သူ သိပ်ဂရုစိုက်နိုင်ပါ။ အဝတ်အစား၊ အစားအသောက် အစစအရာ ရာ မေမေကသာ စေ့စပ်သေချာစွာ ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်ပေးရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

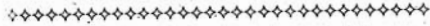
ခေါင်းလိမ်းဆီလိမ်းပြီး ဆံပင်ပြီးတာကအစ မေမေပါရ၏။ ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါတောင်မှ မေမေ သတိမပေး မယူပေးလျှင် မလိမ်း ဖြစ်တော့။ လိမ်းဖြစ်သည်ထားဦး...ဖေဖေက ပေါင်ဒါတွေကို စိတ်ရှည်စွာ မပတ်ဘဲ အကွက်လိုက် အပုံလိုက်ကြီး ထားတတ်တာမို့ မေမေက ဆွဲဖြန့်ပွတ်လိမ်းပေးရ၏။

အဝတ်အစား ဝတ်ပြီးပြီ။ အလုပ်သွားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ ဆိုတော့မှ မေမေ အသင့်ပြင်ဆင်ထည့်သိုပေးထားသော စာရွက် စာတမ်းများပါသည့် အတက်ချိကေ့စ်၊ ဒိုင်ယာရီ၊ မျက်မှန်၊ ဘောလုံး၊ ဟန်းဖုန်းနှင့်တွဲရန် ဓာတ်ခဲ အသင့် ရှိမရှိနှင့် စနိုးတာဝါများကိုပါ သေချာစီစဉ်ထည့်ပေးကာ ပေါ်တီကိုအောက်ရှိ ကားဆီ ပို့ရ၏။

ကားဆီမသွားခင် ဖိနပ်စီးပြန်တော့လည်း ဒီနေ့ ဖေဖေ ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်အစား၊ အရောင်အသွေး၊ ဒီဇိုင်းနှင့် လိုက်လျော ညီထွေဖြစ်မည့် ဖိနပ်တစ်ရံရံကို ဖိနပ်စင်မှ မေမေ ယူထုတ်ပေးရ ပါသည်။

မဟုတ်လျှင်တော့လား အလုပ်များသောဖေဖေက စီးရမည့် ဖိနပ်အပေါ် လုံးဝအာရုံမထားသဖြင့် ကတ္တီပါဖိနပ်တစ်ဖက်၊ သားရေ ဖိနပ်တစ်ဖက် စီးချင်စီးသွားတတ်၏။

တစ်ခါက မေမေအားသဖြင့် ဖေဖေတစ်ယောက် Walker

ကစ်ဖက် Aerosoft တစ်ဖက်နှင့် ကွင်းထိုးဖိနပ်ကြီးစီးသွားသဖြင့် ဟုမ္မဏီရောက်မှ အလုပ်သမားလေးက တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတိ ပေးတော့မှ ရုံးခန်းထဲ အရံထားတတ်သော အောကတ္တီပါလေး ရှိနေ ပျံသာ တော်တော့၏။

ဖိနပ်အလွဲနှင့် အိမ်ပြန်လာသောဖေဖေကို မေမေခမျာ ယားနာ၍မဆုံးတော့။

မေမေ ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရပါသတဲ့လေ။

ဖေဖေကတော့ ခပ်တည်တည် မေမေကို ပြောလိုက်ပုံက ကြည့်...

“အဲဒါ...ဖြူပေါ့လျော့လို့ ဖြစ်ရတာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား ပျူရှေ့သူရှေ့မှာ အရှက်ကွဲတာဟာ အိမ်က မယားဝတ္တရား မကျေ လို့ဘဲကွ၊ ကိုတော့ မရှက်ပေါင်ကွာ၊ သူများတွေက ဖြူ ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ဘဲ ထင်ကြမှာပေါ့”

ထိုနေ့မှစ၍ မေမေတစ်ယောက် ဖေဖေ ကားပေါ်မရောက် ပျောင်း လိုလေသေးမရှိအောင် ဂရုစိုက်ပေးတာမှ ညှို့ စိတ်ပျက်ရ ပြုသက်အောင်အထိ ရှိနေသည်ဆိုလျှင် လွန်မည်မထင်ပါ။

မေမေခမျာ နေ့စဉ် ဖေဖေကားလေးထွက်သွားတော့မှ ဝေဝေက စားလက်စ သောက်လက်စ ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကို ဆက်စား

လျှင်စား၊ ဒါမှမဟုတ် စိန်စိန်ကို ဘာဟင်းတွေချက်ရအောင်ဟူ၍ ဆက်ပြီး မှာချင်မှာ၊ ညီ ကြားနေရတာ ရိုးနေပါပြီ။

မေမေ့ကို ညီ သနားလှပါသည်။

ဖေဖေ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ပီသလွန်းစွာ အကွက်စေ့စေ့လေး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေပါသော ညီမေမေ ဒေါ်ကြာဖြူဆို အမျိုးသမီးသည် သာမန်အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်တဲမှာ မေမေ ရွှေဆိုင်ကြီး ရှိပါ၏။ မေမေကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေဆိုင်ထိုင်ပါသည်။ မေမေမိဘများလက်ထက်ကတည်းက အမွေဆက်ခံလာခဲ့သောဆိုင်ဖို့ မိတ်ဟောင်း မိတ်သားများနှင့် မေမေဆိုင်က ရောင်းအားလည်း ကောင်းလှပါသည်။

စံချိန်စံညွှန်းပြည့်မီသော အာမခံအထည်များဖို့ စိတ်လက်ချချ ဝယ်ယူအားပေးကြသော ဖောက်သည်များနှင့် အမြဲ စည်ကားနေတတ်၏။ မေမေ့ကိုဆို အားလုံးက လေးစားယုံကြည် ချစ်ခင်ကြသည်။

မေမေ့ဆိုင်မှ ပစ္စည်းတွေဆို လုံးဝ စိတ်ချပြီးသားဖို့ မေမေ့ကိုယ်ကျင့်တရား ဖြူစင်မှုနှင့် သဘောထားပြည့်ဝမှုတွေကို အားလုံး နားလည်ထားကြ၏။

တို့ကြောင့်လည်း မေမေ့ဆိုင်ဆို သူများတွေဆိုင်ထက် အချိန်နောက်ကျမှဖွင့်သော်လည်း အကြောင်းသိ ဓာတ်သိတွေက မေမေ့ဆိုင်အဖွင့်ကို တမင် စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ဝယ်တတ်လေသည်။

မေမေ့ ဆိုင်အဖွင့်နောက်ကျခြင်းကလည်း ဆိုခဲ့ပြီးသော ဖေဖေ ဝေယျာဝစ္စတွေကြောင့်ပင်။

ညီ မကြိုက်တာက ထိုအချက်ပင်တည်း။ ညီ အရွယ်လေး နည်းနည်းရလာသောအချိန်မှာ မေမေ့ကို ကြိတ်၍ ပြောကြည့်ဖူးပါသည်။

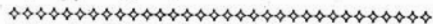
“မေမေကလည်း ကိုယ့်မှာလည်း အလုပ်နဲ့ပဲဟာ၊ အဲဒီဖေဖေဟာလေ မေမေ့ကိုဆို ကျွန်မတို့နေသလားမသိပါဘူး၊ အရမ်းခိုင်းတာပဲ”

“သမီး”

မေမေ့ခမျာ ဖေဖေ မတော်တဆ ကြားသွားမှာစိုးရိမ်ဟန် မျက်ဝန်းများပင် ဝိုင်းသွားရပြီးမှ ပြုံး၍...

“ဖေဖေ့ကို အဲဒီလိုထင်ရင် သမီး မှားလိမ့်မယ်၊ ငရဲကြီး တတ်တယ်သိလား၊ သမီး ကြီးလာမှ နားလည်လိမ့်မယ်၊ နောက်ကို ဒီလို မပြောရဘူးနော် သမီး”

မေမေ့နှစ်သက်သဖြင့် နောက်ကိုလည်း ညီ မပြောတော့၏။

ဒါပေမယ့် မေမေကိုကြည့်ပြီး ညှို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စိတ်ကုန်လာရတာ အမှန်ပင်။

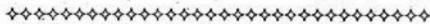
ခုတော့ ညှို့ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပါပြီ။ စီးပွားရေးဘွဲ့ယူပြီး သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် အစုဝင်ကာ ဖွင့်ထားပါ သည်း။

အမျိုးသမီးသုံး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် အဝတ် အထည်၊ မိတ်ကပ်၊ လက်ကိုင်အိတ်၊ ဖိနပ် စသော ပစ္စည်းများ ရောင်းသဖြင့် ညှို့တို့ဆိုင်လည်း အမြဲတမ်း လူစည်ကာ ရောင်းအား ကောင်းပါသည်။

မေမေပြောသော သမီးကြီးလာမှ နားလည်လိမ့်မယ် ဟူ သောစကားကို ညှို့ ဘယ်တော့မှ မမေ့။ ခုတော့ ညှို့ အရွယ်ရောက် ကာ ကြီးလာပါပြီ။ နားလည်း လည်ပါပြီလေ။

ထိုအရာက ယောက်ျားယူလျှင် မေမေလိုပင် 'မယား ဝတ္တရား' ဟူသော ပုံစံခွက်ကြီးထဲမှာ ညှို့ဘဝတစ်ခုလုံး စုန်းစုန်း နှစ်ကာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် 'ကျွန်' ဖြစ်ရမည့်အဖြစ်ကို ညှို့ ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီတည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ခိုင်မာသော သံဓိဋ္ဌာန်ကို ညှို့ ရဲရင့်စွာလေး ချလိုက်၏။

ညှို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်ထပ်နိုင်ပါဟူ၍။ ညှို့မှာ ပညာရှိ၏။ လုပ်ငန်းရှိ၏။ အရည်အချင်းရှိ၏။ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောဟူသော စာရင်းထဲမှာ ညှို့ ထိပ်ဆုံးကပါနိုင်ဟု ဆိုလျှင် ကြားရာ၊ ဘဝင်မြင့်ရာ၊ မားကြီးရာ ကျပါမည်။

ညှို့ မားမကြီးပါ။ ဘဝင်မမြင့်ပါ။ ကြွားလည်း မကြွားပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညှို့ ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိ၏။ ကိုယ့်အစွမ်းအစ ကိုယ့်အရည်အချင်းတွေကို ညှို့ စိတ်ချ၏။ ဆိုလိုချင်တာက ညှို့ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပိုခိုအားထားရမှ ရပ်တည်နိုင်မည့်ဘဝမျိုးမဟုတ်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ညှို့ မိုခိုအားကိုးစရာမလိုအောင် ညှို့မှာ ပြည့်စုံနေ၏။

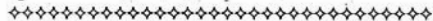
ဖေဖေကို ညှို့ ချစ်ပါသည်။

အောင်မြင်သော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဖေဖေ ပုဂံသတင်း မွေးမွေးတို့က ညှို့ကို ဖေဖေသမီးဟု သိလိုက်သည် ။ လူအတော်များများက...

'ဪ... ဦးမြတ်သင်း သမီးကိုး၊ ဒါကြောင့်တော်တာ ကိုး' ဟူသော ကောက်ချက်ချမှုတွေကို ညှို့ လုံးဝမကြိုက်။

၁၂ ခင်သူက

“ကြာညီသင်း” ဆိုတာ ဖေဖေသမီးဖြစ်နေ၍ တော်နေတာ ဖြစ်ကာမှဖြစ်ရော။

ဖေဖေလို မေမေအပေါ် အခွင့်အရေးတွေ ပိုယူတတ်ပြီး မညာတာခိုင်းသူ မဟုတ်ပါ။

စိန်စိန်ရှိနေပေမယ့် ညှိအဝတ်တွေ ညှိကိုယ်တိုင်လျှော်၊ ညှိစားပြီးသောပန်းကန်ကို ညှိကိုယ်တိုင်ဆေးသူမို့ အိမ်မှာ အခွင့်ထူး ခံ မဟုတ်ပါ။

ဖေဖေကွယ်ရာမှာ ညှိ မေမေကို မသိမသာခွဲပြလျှင် မေမေ ကြည်စင်ချိုအေးစွာပြုံး၍...

“သမီးရယ် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ လင်သားရဲ့ ကိစ္စအဝဝတွေကို အလိုက်သိရတယ်ကွယ်၊ မေမေက ဖေဖေကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးလို့ စေတနာ မေတ္တာတွေနဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးချင်တာလည်း ပါတာပေါ့ကွယ်”

ညှိ မချိုပြုံးလေးသာ ပြုံးမိပါ၏။ စိတ်ထဲမှာ...

“ဟင့်အင်း... ညှိတော့ မေမေလိုစိတ်မျိုး မထားနိုင် ပေါင်”

အခန်း (၂)

ကျောင်းမှ သူ ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ထုံးမဲအတိုင်း ဖေဖေက ပီးဖိုထဲမှာ တကုပ်ကုပ် ထမင်းချက်နေ၏။

သူ့အတွက်တော့ မဆန်းပါ။

ဖေဖေဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်က “မိုးစက်” လူမှန်းသိတတ်စအရွယ် ကတည်းက ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ကိစ္စ အဝဝကို နေသားကျွေး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်သူ မဟုတ်ပါ လား။

အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်၏ ပြုဖွယ်ကိစ္စမှန်သမျှတွေကို ဖေဖေ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ လုပ်ဆောင်နိုင်၍လား မသိပါ။

မေမေက ဖေဖေအားကိုးဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ ဟုတ်ဟုတ်ညားညား မလုပ်တတ်တော့။

ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရာမှာလည်း အဆီအငေါ့မတည့်။

ပေါ့တစ်လှည့်၊ ငန်တစ်ခါ၊ ဘူးခြစ်မာဆတ်သွားတတ်တာ ခဏခဏမို့ မီးဖိုချောင်အသုံးစရိတ် မထိခိုက်စေရန် ဖေဖေခမျာ အော်တိုမက်တစ် အိမ်ရှင်မစစ်စစ်တစ်ယောက်ပမာ ပုခုံးပြောင်းတာဝန်ယူထားလိုက်ရပါတော့သည်။

မေမေကလည်း အိမ်မှုကိစ္စမှန်သမျှကို အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသော်လည်း အကောင်းတော့ အလွန်ကြိုက်၏။

ဖေဖေချက်သော ဟင်းများကို ကောင်းလျှင် ချီးကျူးသလောက် မကောင်းလျှင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောတတ်လေသည်။

ဥပမာ...ဖေဖေက ဝက်သားပေါင်းနှင့် ချဉ်ပေါင်ကြော်ချက်ထားသည်ဆိုပါစို့။ ဖေဖေ ပေါင်းသော ဝက်သားပေါင်းဆိုလျှင် အလွန်စားကောင်း၏။

ဗင်နိုဂါရည်နှင့် နာနာနယ်ထားသဖြင့် မအိတော့ဘဲ နူးအိအိ အရသာလေးက လျှာပေါ်မှာခွဲစေလောက်ပါသည်။ ဒါကို မေမေက...

“ကောင်းတယ်...ရှင်ဝက်သားပေါင်းဆိုမှာမည်ကြီးတယ် ကိုမိုးရဲ့၊ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား ထည့်ပေးစမ်းပါ။ တစ်ချိန်လောက် မမစောတို့ကို ကျွေးချင်လို့”

“အင်း...ရှိတယ်၊ ထည့်ပေးမယ်လေ”

ဖေဖေကလည်း မေမေက ဖြူဆိုလျှင် မီးသွေးကိုပင် ဖြူမည့်သူမို့ သူပေါင်းထားသော ဝက်သားတစ်အိုးလုံး တက်တက်ပြောင်သွားအောင် ထည့်ပေးတတ်လေသည်။

ဖေဖေ ဟင်းတွေထည့်ပေးနေတုန်း သူ့သာ အနားမှာရှိနေပါက ဖေဖေပြောတတ်သည့်စကားက...

“အဟင်း...မင်းမေမေက သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို ကြွားထားတာနေမှာကွ၊ နည်းသွားရင်လည်း စားလို့မလောက်ဘဲ ဖြစ်မှာမိုးလို့ အကုန်လုံးပဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့မယ်၊ ငါတို့သားအဖအတွက်တော့ ယန်ယန်ပြုတ်နဲ့လည်း ဖြစ်ပါတယ်ကွာ...နော်”

ဖေဖေက မေမေအတွက်ဆို ထိုကဲ့သို့ စေတနာ မေတ္တာ ဝတ်ဖြာစွာဖြင့် နားလည်ခွင့်လွှတ် အလိုက်သိ လိုက်လျောလေ မေမေက အကဲပါလေ။ အကယ်၍ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ညနေစာကို ယန်ယန်ပြုတ်နှင့်သာ စားလိုက်ရတာကို မေမေမြင်သွားပါက ဖေဖေ မသက်သာပါ။

“ဟင်...ရှင်တို့သားအဖက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဟင်း မရှိလို့လား”

ထိုအခါ ဖေဖေက ပြုံးကျဲကျဲလေး ပြောတတ်တာက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ဝက်သားပေါင်းက နည်းသွားမှာစိုးလို့ အကုန်လုံးထည့်ပေးလိုက်တာပါ။ ယန်ယန်ပြုတ်လည်း ကောင်းပါတယ်ကွ”

ဒါဆိုလျှင် မေမေမျက်စောင်း အကြောင်းသုံးပါးမရွေးတော့၊ ဒိုင်းကနဲ ကျလာရကာ မဲ့တဲ့တဲ့ ငေါ့တော့တော့လေး ပြောပါတော့၏။

“ဟွန်း...ဘာကောင်းပါတယ်လဲ။ ရှင်ဟာလေ အတော်ကို ထူတဲ့လူ၊ အတူလူပါလား ကိုမိုး”

“ဟင်”

“ကိုယ်စားဖို့အတွက် ကြည့်ကျက်ပြီး ချန်ထားမှပေါ့၊ ခုတော့ ငတ်ပြီမဟုတ်လား”

“ရပါတယ်ကွာ”

“ဘာ...ရပါတယ်လဲ၊ သူများတွေသိရင် စိုးကိုပဲ အပြစ်တင်ကြမှာ၊ နောက်ဆို ခုလို မစို့မပို့လေးမချက်ပါနဲ့၊ များများသာ ချက်စမ်းပါ။ ကုသိုလ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ စိုးအတွက်လည်း အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေတယ်လေ၊ ကျွေးမွေးပေးကမ်းထား

တဲ့မျက်နှာကြောင့် ပွဲစားအချင်းချင်းတောင်မှ စိုးလောက် ဘယ်သူမှ အခွင့်အရေး မရကြပါဘူး၊ ရောင်းသူ ဝယ်သူကြားမှာ စိုးစိုးဝင်းကသာ ကြားဝင်တွေ့ဆိုင်ပေးလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားတာများတယ် မဟုတ်လားလို့၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်တယ်ပေါ့၊ ဒီတော့ ကိုယ်ကလည်း နှစ်ဖက်ပွဲခဲ မြက်မြက်ကလေးရတာပေါ့၊ စိုးက ကိုယ့်အကြံနဲ့ ကိုယ် ကျွေးတာပါနော်”

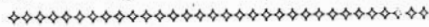
“အေးပါကွာ...ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ခုလည်း ဘာမှ ပဲဖြစ်ပါဘူး၊ ငါလည်း ဝက်သားပေါင်း သိပ်မစားချင်ဘူးဖြစ်နေလို့ပါ စိုးရာ”

“ဟုတ်လား...ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ စိုးက ကိုမိုးကို အားနာလို့ပြောတာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားက အချက်အပြုတ်ကောင်းတော့လည်း စိုးတို့က သူငယ်ချင်းတွေအလယ်မှာ မျက်နှာမငယ်ဘူးလေ။ ကိုမိန်းမတွေက ကိုမိုးလောက် တစ်ယောက်မှ ဟန်မကျပါဘူး။ ကိုမိုးဟင်းတွေများ ထည့်သွားကြည့် တစ်ခါတည်းကို အလှအယက်ပေါင်းမဖော်တမ်းကို စားကြတော့တာ သိလား၊ အဟင်း...ဟင်း”

“အင်း...ဟုတ်လား၊ ချက်ရကျိုးနပ်တာပေါ့ကွာ...နော်”

“ဒါပေါ့...စိုးကလည်း လက်မထောင်ပြီး အပြတ်ကို ကြားပစ်ထားတယ်လေ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်”

“လောကမှာ ကိုမိုးလိုယောက်ျား နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ မိုးလင်ရ သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့ပေါ့”

“အင်း”

ဖေဖေ တပြုံးပြုံးနှင့် ကျေနပ်မဆုံးတော့။ မိုးစက်က ဒါကို လုံးဝ ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။ ဖေဖေက မေမေ့ကို အလွန်ချစ်သလောက် အလွန် အနှံ့အတာခံသူ ဖြစ်၏။

ခုလည်း ဖေဖေ ညာပြောလိုက်တာ မိုးစက်သိပါသည်။

တကယ်တော့ ဝက်သားပေါင်းကို ဖေဖေ အလွန်ကြိုက်၏။

မေမေ့အတွက် ချိုင့်လေးထဲထည့်ရင်း အိုးကပ် အရည် အနှစ်ကျန်တွေကို လက်ညှိုးလေးနှင့် သပ်ကာသပ်ကာ ဖေဖေ လျက်ကာ လျက်ကာ စားနေတာ မိုးစက် အမြင်မဟုတ်ပါလား။

မေမေ ကျေနပ်အောင် ‘သိပ်မစားချင်ဘူး’ ဟူသော စကားကို ဖေဖေ ညာပြောလိုက်မှန်း မိုးစက် သဘောပေါက်တာကို ဖေဖေလည်း ရိပ်မိ၏။

မေမေထွက်သွားတော့မှ မိုးစက်ကို ဖေဖေ ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ။

“မင်းအမေက သူများတွေကို ကျွေးချင် မွေးချင် ပေးကမ်း”

ချင်တဲ့စိတ်တွေ အရမ်းများတာကွ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဖေဖေ အကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်ကြွားထားမှန်းမှ မသိတာကွာ။ တကယ်တော့ ဖေဖေက ဝက်သားပေါင်း အရမ်းကြိုက်တာကွ”

“သား... သိပါတယ်။ အဲဒါနဲ့တောင် ဖေဖေက ဘာလို့ ဝေးလုံးထည့်ပေးလိုက်တာလဲလို့”

“အဟင်း... မင်းအမေက ဝက်သားဈေး၊ ဆီဈေးတွေ ဝယ်လောက်ဖြစ်နေတာ သူ မသိဘူးကွ။ ချက်ချက် များများသာ ချက်လို့ သူပြောနေတာ၊ တကယ်ဈေးသွားရတာက ဖေဖေလေ။ များဘောလဘောကြီးတော့ ဘယ်ဝယ်လာမလဲကွာ။ ကိုယ့်မိသားစု ကို ချိုင့်ချိုင့်ပြီး ချက်ရအောင် လိုသလောက်ပဲ ဝယ်လာတာပေါ့။ ဒီတော့ ကြားဖြတ်ကြော်ငြာဝင်သွားတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ယန်ယန်နဲ့ပဲ ပိုက်လိုက်ကြတာပေါ့သားရာ... အဟား”

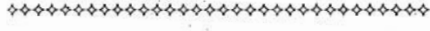
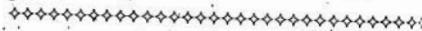
ဖေဖေ့ကိုကြည့်ပြီး မိုးစက် တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းနိုင်

တာပဲ။

တကယ်တော့ ဖေဖေမှာ အလုပ်မရှိသူ မဟုတ်။ ဌာနတစ်ခု ပိုဝင်ငယ်တန်းအရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

အစကနဦးမှာ မေမေ အလုပ်မလုပ်ပါ။ ဖေဖေလုပ်စာကို မိမိတို့ ကျကျလေး ထိုင်စားကာ အိမ်ဖော်နှင့် နေလာခဲ့သူဖြစ်၏။

ကိုယ်တိုင်လည်း မကျွမ်းကျင်၊ သူများလုပ်ကိုင်တာကိုလည်း ဇီဇာကြောင် ကျိုးများလွန်းသော မေမေကြောင့် ဘယ်အိမ်မက်မှ တာရှည်မခံ။

အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာလည်း မေမေလုပ်ကိုင်သမျှ အလေအလွ့ အဆုံးအပါးတွေ များလွန်းသဖြင့် မတတ်သာသည့်အဆုံး ဖေကြားဝင်နေရာယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖေဖေက ငယ်စဉ်ကတည်းက စည်းကမ်းကလေးများ ဖုတ်ဖုတ်လေးနှင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာမို့ အောက်သက်ကျောကာ ဘာလုပ်လုပ် နားလည်ကျွမ်းကျင်ပြီးသား လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

မေမေကျ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမောင်နှမတွေ အလယ်မှာ ကြားချောင်ကာ ဘာတာဝန် ဝတ္တရားတစ်ခုမှ တိတ်ကျကျ မထမ်းဆောင်ခဲ့ရဘူးသို့ပင် ပေါ့ပေါ့နေ ပျော်ပျော်စားသား ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဖေဖေညားပြီးမှ မိုးစက်ကို မွေးပြီးချိန်အထိ ဟန်ကျယ်လေး ရှိခဲ့သေး၏။

နောက်ပိုင်းမှာ မေမေ အသုံးအစွဲကြီးမှုတွေကြောင့် ဖေဝင်ငွေတစ်ခုတည်းနှင့် အဆင်မပြေတော့။

မေမေ ပွဲစားအလုပ်လုပ်ကာ အိမ်အတွက် တစ်ဖက်တစ်

လမ်းမှ ဝင်ငွေ စတင်ရှာရသောအချိန်မှစ၍ ဖေဖေခမျာ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် အိမ်ရှင်မတာဝန်ကိုပါ ယူလိုက်ရပါတော့၏။

မိုးစက်က ဖေဖေကို မေမေထက် ပိုချစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေနှင့်သာ အထိအတွေ့ အဆက်အဆံများကာ ဖေဖေ လုပ်သမျှ လက်တိုလက်တောင်း ဝင်ကူပေးရင်း ခုတော့ မိုးစက်လည်း ဖေဖေလိုပင် ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ် အလုပ်တွေကို ကောင်းကောင်းကြီးကျွမ်းကျင်နေလေပြီ။

မနက်စောစောထကာ ဖေဖေ ရုံးချိန်အမီ ချက်ပြုတ်ရ၏။

ညနေပြန်လာမှ လိုအပ်လျှင် ထပ်ချက်။ မလိုအပ်လျှင် မွေးပြုပြီး အဝတ်လျှော် ရေချိုး လုပ်ရ၏။

တစ်ခါတလေ ညနေစာအတွက် မေမေ ပွဲခွဲမြက်မြက် ကလေး ရတတ်သောနေ့များဆိုပါလျှင် ခေါက်ဆွဲကြော်၊ အသားကင်၊ ကံပေါင်း၊ ကီးမား၊ တုတ်ထိုးအကင်များ ဝယ်ဝယ်လာတတ်ပါသည်။

ထိုအခါမျိုးဆိုလျှင် အိမ်မှာ ချက်ထားသော တော်ရုံတန်ရုံ ကင်းတွေက အမှိုက်ပုံးထဲ ရောက်သွားရရှာတော့၏။

ဖေဖေက သူ့ဟင်းတွေ သွန်ပစ်ရလျှင် အလွန်နုပျော့ကာ ပျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ရှိနေတတ်သလောက် မေမေက အပြုံးပျက်...

“ကိုမိုးရယ်...လူ့ဘဝဆိုတာ ခဏလေးရတာတဲ့။ ရတုန်း
ပျော်ပျော်နေ ကောင်းကောင်းစားမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာပေါ့။ ရှင့်
ဟင်းတွေကို နှုမော့မနေစမ်းပါနဲ့။ သွန်သာပစ်လိုက်။ မိုးဝယ်လာ
တာတွေ စားစမ်းပါနော်”

မေမေကတော့ ဘာကိုမှ အလေးမထား။ ကောင်းကောင်း
ဝတ်မည် ကောင်းကောင်းစားမည်။

ထိုဒဿနက မေမေဒဿနဖြစ်၏။ ဖေဖေကျ ရှေ့နောက်
ဝဲယာ တွေးတောချင်ချိန်တတ်သူဖို့ မေမေကို ချစ်သည့်စိတ်တစ်ခု
တည်းဖြင့် ဘာမှမပြောရက်။

မိုးစက်ကျ မေမေကိုပြောချင်နေတာ လျှာကိုယားနေ၏။
မိခင်မို့ မပြောသာ။ မိုးစက် ဘဝင်မကျတာ ဖေဖေသိ၏။ ပြုံး၍...

“စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါစေကွာ” တဲ့။

ခုလည်း မေမေကြိုက်တတ်သော ဟင်းတွေချက်နေ၏။

မိုးစက်ကိုမြင်တော့ ဖေဖေ အကြော်အိုးလေးမွှေနေရာမှ လှမ်းပြော၏။

“သာ...ရောက်ပြီလား။ အတော်ပဲကွာ။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ
ဖေဖေ အဝတ်တွေစိမထားတယ်။ လျှော်လိုက်ဦး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဖေဖေ”

အခန်း [၃]

“ဟင်း...ဖေဖေ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖေဖေကို ငုတ်တုတ်လေး ငိုက်နေတာ မြင်
တော့မှ မိုးစက် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။

ညနေစာကို မိုးစက်က ဖေဖေတို့နှင့် စားခဲ့ပါသည်။

ပြန်ချိန်မမှန်တတ်သော မေမေကြောင့် မိုးစက် စာကျက်
ပျိုရုံရှိသေးသဖြင့် ထမင်းကို တစ်ယောက်တည်းသာ စားလေ့ရှိပါ
သည်။

ထမင်းစားပြီး ခဏနားကာ အိမ်စာတွေလုပ်မည်။

စာကျက်မည်။

၂၆ ခင်သူလာ

ရုပ်နေသော ဖေဖေကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မေမေမျက်နှာ မသိမသာ ပျက်သွားရတော့၏။

မိုးစက် အားလုံးကို မမှီဝဲမသုန်လေး လှမ်းကြည့်နေပါ သည်။ မေမေက ချက်ချင်း အမှအရာပြောင်းကာ ဖေဖေ လက် မောင်းကို ကနွဲကလျလေး တွဲခိုလိုက်ပြီးမှ...

“ပြောရဦးမယ် ကိုမိုးရဲ့ သိလား။ ဒီနေ့လေ စိုး ပွလာ တယ်...အဟင်း။ ခုနက လာပို့တဲ့ ကိုထွန်းထွန်းဦးကြောင့်ပေါ့။ သူက တကယ့်ကို နှစ်စဉ်လူလေ။ စိတ်လည်းကောင်းတယ် ကိုမိုးရဲ့။ အဲဒီလိုလူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ စိုးတို့ ကော်တာပဲ။ ကဲ...စိုး မှီကံဆာပြီ။ ကိုမိုး စောင့်နေတယ်မဟုတ်လား။ ခဏလေးနော်...ကိုမိုး ထမင်း အသင့်ခူးထား ဟုတ်လား။ စိုး အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး မေမေ အပေါ်ထပ်တက်သွားတော့ ဖေဖေ ထမင်း စားခန်းထဲ ဝင်လာ၏။

ဖေဖေကို တွေ့လေးကြည့်နေသော မိုးစက်ကို ရုတ်တ ရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဖေဖေ တန့်ကနဲဖြစ်သွားကာ ဟန်ဆောင်ပြုံး လေးနှင့် ရယ်လိုက်ပြီးမှ ပြောလိုက်၏။

“အဟင်း...ဒီနေ့ မင်းအမေ အဆင်ပြေလာတယ်တဲ့ ... သား”

♦ ဣထိဝင်းစာပေ ♦

သူ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ဖေဖေဘေးမှပွတ်ကာ သူ့အခန်း ရှိရာ အသာထွက်လာခဲ့၏။ စာကျက်၍လည်း မရတော့။

သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ဟိုလူကြီး၏ မေမေကိုကြည့်သော အရောင်တလက်လက်မျက်လုံးများ။

မေမေ၏ အရွယ်နှင့်မလိုက် ချိုရွှင်မြူးသွက်နေသော ဟန်ပန်အမူအရာ။

ဖေဖေ၏ ငိုငင်တွေတွေ မျက်ဝန်းများ။ တစ်ခုစီ တစ်လှည့်စီ အစီအရီ ပေါ်ကာနေ၏။ အသက်လေးဆယ်ပင် မပြည့်သော မေမေ အရွယ်က ပြင်တတ်ဆင်တတ်မှုတွေကြောင့် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး နှင့်အပြိုင် လှနေဆဲဖြစ်၏။

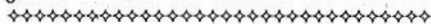
ဖေဖေနှင့်ယူချိန်မှာ မေမေ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဟု သိရပါ သည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေက အသက်ဆယ်နှစ်တိတိကွာသဖြင့် မယားချောချော ငယ်ငယ်လေးရထားသော ဖေဖေခမျာ မေမေကို ငုံထားမတတ် တုန်နေအောင်ချစ်ရှာတော့၏။

မိုးစက်သာ အခု တက္ကသိုလ် မိုင်နယ်ကျောင်းသားဖြစ်ချိန် အထိ မေမေက ဖေဖေကို ညတုတု ခရာတာတာ ချွဲနဲ့စွာပြောကာ အညှာကို အပိုင်ကိုင်ထားနိုင်လေသည်။

♦ ဣထိဝင်းစာပေ ♦

www.burmeseclassic.com

အလွန်ချမ်းသာချင်သော မေမေက ဖေဖေဝင်ငွေနှင့် ချမ်းသာစွာ မနေနိုင်သော်လည်း အလယ်အလတ်တန်း အဆင့်မျှတော့ အေးဆေးသက်သာစွာ နေထိုင်နိုင်ပါသည်။

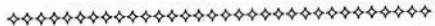
ကိုယ့်အမေမိသားပြောသည် မဟုတ်။ မေမေအမူအရာ အပြောအဆိုတွေက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုတွေ သိပ်မရှိဘဲ ကလက် တက်တက်ရှိလှသည်ဟု မိုးစက် ဝမ်းနည်းစွာ မကြာခဏ တွေးမိ ဖြစ်ရသည်။

တွေးလည်း တွေးစရာ။ မေမေဆံပင်၊ မိတ်ကပ်၊ အဝတ် အစား၊ ဖိနပ်၊ လက်ကိုင်အိတ်တွေက ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေ ပုံစံအတိုင်း နေထိုင်ဝတ်ဆင်သူဖို့ အကြောင်းမသိလျှင် အပျိုဟုပင် ထင်မှတ်ကြပါသည်။

ထိုမေမေက ခုတော့ 'ကိုထွန်း' ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ရင်းနှီးဟက်ပက်လွန်းစွာ ပြောဆိုနေတာကို မိုးစက် စိတ်ထဲ တကယ် ပင် မသက်သာလှပါဘဲခြင်း။

ဖေဖေတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိပါ။ မိုးစက်အထင် ဖေဖေလည်း ကသိကအောက်လေးတော့ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် မေမေအကြောင်း မိုးစက်သိ၏။

ထမင်းပိုင်းမှာ ဖေဖေကို ရေပက်မဝင်အောင် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲကာ ဖေဖေစိတ်တင်းကျပ်မှုတွေကို ဖြေလျှော့ခေလိမ့်မည်သာ။

ဖေဖေကလည်း မေမေကို အချစ်လွန်စိတ်ဖြင့် မေမေ ဘာပဲလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်မြဲ အလျှော့ပေးမြဲ အလိုလိုက်မြဲ။

ခုတော့ မေမေ လွန်လာပြီထင်သည်။

မိုးစက် တကယ်ပင် အိမ်၌မပျော်နိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲ အိလယ်လယ် နှင်တင်တင်ကြီးဖြစ်ကာ အခံရခက်လှ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မေမေ ခြေလှမ်းပျက်တော့သည်ဟုသာ တိတိ ကျကျ ပြောရပါမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော မေမေ အိမ်ပြန်ချိန် အမြဲ နောက်ကျလေသည်။

ပြန်လာလျှင်လည်း ဟိုလူကြီးက မေမေကို လိုက်ပို့ပြီး ငေးမေက အသံလွင်လွင် ချိုရွှင်လေးဖြင့် နှုတ်ဆက်နေတတ်၏။

မိုးစက်မှာ မေမေ ပြန်လာချိန်ဆိုလျှင် လည်တဆန်းဆန်း မိပ်တင်ိုက်ငိုက်ဖြင့် မျှော်နေတတ်သော ဖေဖေကိုလည်း သနားလှ ၏။

မေမေကိုလည်း နောက်ကျရကောင်းလားဟူသော မချင် ငါ့စိတ်လေးဖြင့် စိတ်ခုနေတတ်၏။

မေမေကွယ်ရာမှာ မိုးစက်က ဖေဖေကို မကျေမနပ် ပြော
ပီ၏။ တကယ်ပင် ရင်ထဲ တင်းကျပ်စွာ ဖြင့်ပါ။

“ဖေဖေ...မေမေ့ကို မပြောတော့ဘူးလားဗျာ”

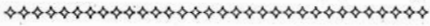
မိုးစက်စကားကြောင့် ဖေဖေ မျက်နှာညှိုးသွားပြီးမှ သက်
ပြင်းကို လေးစွာစွာချကာ ပြော၏။

“သားရာ...မင်းမေမေအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့။ ဒီ
အိမ်မှာ သူ့ဗိုလ်လေ။ အဟင်း...ဖေဖေလစာလောက်ကို သူက
အရေးစိုက်တာမှ မဟုတ်တာကွာ။ သူ့ဝင်ငွေက ကောင်းနေတော့
သူ့သဘောပဲပေါ့...အဟင်း”

မချီရယ်သံလေးဖြင့် ဖေဖေ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောနေ
တာကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်ရင်း မိုးစက်ရင်ထဲ ကျည်
စက် ဆိုနှင့်စွာ ခံစားရ၏။

ဖေဖေကို နားလည်ပါသည်။ တစ်လျှောက်လုံးလုံး မေမေ
အလိုဆန္ဒမှန်သမျှ ပုတ်သင်ညို ခေါင်းညိတ်အကြိုက်ဆောင်
ထောက်ခံလာခဲ့သော ဖေဖေ မေတ္တာ စေတနာတွေအပေါ် မေမေ
ဥပက္ခာပြုရက်လေခြင်းဟု မိုးစက် မေမေအပေါ် နာကျည်းမိ၏။

မေမေ အတင့်ရဲမှုတွေက ဘယ်လောက်အထိ လွန်ကဲလာ
သည်ဆိုပါလျှင်...

ဟိုလူကြီးကို စကားပြောဆိုသော လေသံ ဟန်ပန် မျက်နှာ
အမူအရာနှင့် ဖေဖေကို ပြောဆိုဆက်ဆံသော အမူအရာတွေ သိသိ
သာသာ ပြောင်းလဲသွားပါတော့၏။

ဟိုလူကြီးကို မေမေ ချိုလွင်ရွှင်ပြနေသလောက်။ ဖေဖေကို
ကျ ငြူမှု မှန်ကပ်ကာ ဖေဖေ ဘာချက်ချက် စားမကောင်းတော့။
အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာကာ အပြစ်တင်စကားတွေသာ ဖေဖေအပေါ်
မေမေ ခပ်တင်းတင်း ဆက်ဆံလာပါတော့၏။

ဖေဖေသည်းခံမှုကို မိုးစက် အံ့ဩမဆုံးတော့။ မေမေ့ကို
ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ ဖေဖေ မသောက်စား အရက်ကိုသာ
ဖိသောက်ကာ အရက်သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားတော့၏။

မေမေက ခပ်တည်တည်ပင်။ ဖေဖေ ဘာဖြစ်နေနေ လုံးဝ
ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ တစ်နေ့မှာ အဝတ်အစားသေတ္တာဆွဲကာ အိမ်ပေါ်
ပု ဆင်းသွားပါတော့သည်။

ဖေဖေလည်း မတားပါ။ မိုးစက်လည်း မတားပါ။ တား
လည်း ထူးမည် မဟုတ်၍ပါ။ မေမေထွက်သွားတော့မှ ဖေဖေ
ပျင်ကွဲသံကြီးဖြင့် ငိုတာကို မိုးစက် ဘယ်တော့မှ မမေ့။

အရက်၏ကျေးကျွန်အဖြစ် ဖေဖေဘဝ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျ
ရှာ အလုပ်ပြုတ်ပါ တော့၏။

www.burmeseclassic.com

ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်နေသော ဖေဖေကို မိတ်ဆွေများ၏ အကူအညီဖြင့် မျောင်းဖျက်နှစ်သိမ့်ပြောဆိုကြကာ မိတ်ဆွေကောင်းပီသစွာ ဖေးမကြပါသည်။ စိတ်ပျက်၊ ဘဝပျက် ဖြစ်နေသော ဖေဖေကို ကောင်းနိုးရာရာ ဘာသာရေးစာအုပ်များကို ရှာဖွေ ငှားရမ်း ဖတ်ရှု စေခဲ့ရာမှ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဖေဖေ အသိမှန် အမြင်မှန် ပြန်လည်ရှင်သန်လာရစွာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်များကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြောက်လန့်အားကြီးစွာဖြင့် ဖေဖေ သာသနာ့ဘောင်သို့ အပြီးအပိုင် ဝင်ရောက်သွားပါတော့၏။

ကျောင်းပြီး၍ လောကအလယ် တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဖြင့် ကျန်ခဲ့ရသော မိုးစက်မှာ မိဘနှစ်ပါး၏ အဖြစ်ကြောင့် ‘မိန်းမဆိုပါလျှင် ကိုယ့်အမေကစပြီး ဘယ်မိန်းမမှ မကောင်း’ ဟူသော မူဝါဒကြီး တရားသေစွဲကာ မိန်းကလေးများနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ခပ်တင်းတင်းလေးသာ နေလိုက်ပါတော့၏။

အခန်း (၄)

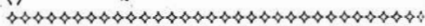
အလုပ်သွားရန် လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာနေသော ညိုယိုယင်းဘက်လေးထဲမှ ဆဲလ်ဖုန်းလေးက မြည်လာသဖြင့် အသာယူဂုတ်ကာ နားထောင်လိုက်ရ၏။

“ကြာညိုသင်းပါ”

“ဟဲ့...ရွှေညို...ကျုပ်”

ပပ၏ အသံက ညိုနားထဲ စီးမျောဝင်လာတာမို့ ပြုံးကာ...

“အင်း...ပြော”

“နင်...ထွက်လာနေပြီလား...ညို”

“အင်း...လှေကားပေါ်က ဆင်းနေပြီ”

“အေး...ငါ စောင့်နေမယ်...ဝင်ခေါ်”

“နင့်ကို လာကြိုရမှာလား၊ နင့်ကားရော”

“မမကြီးက ခဏဆိုပြီး ယူသွားပြီ။ ငါတို့က ဆိုင်ကို အရင်မသွားဘဲနဲ့ အန်တီအေးဆီ အရင်သွားရမှာ။ ပစ္စည်းသစ်တွေ ရောက်နေပြီတဲ့။ ခုနလေးတင် အန်တီအေးဆီက ဖုန်းဆက်တာ။ ငါတို့ သူများမဦးခင် အရင်ရွေးရအောင်ဟာ”

“အင်း...အင်း...ကောင်းပြီ ပပ၊ ငါ ခုပဲ လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော်”

“အင်း”

ဖုန်းပြောအပြီး လှေကားရင်းရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှ လူတစ်ယောက် ရှိနေ၏။

သူက ဖေဖေအင်ဂျင်နီယာ ကိုကျော်မင်းထွန်း။

ဖေဖေ အလွန်အားကိုးသောလူ။

ညိုကို အသေအလဲ စိတ်ဝင်စားနေသောလူ။

ညိုကလည်း လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသောလူ။

ဖေဖေမျက်နှာထောက်၍ မကောင်းတတ်၍သာ မေးပြော

ခေါ်ထူး ဆက်ဆံနေရသော ထိုလူကို ညို တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့် ပါရ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုကျော်မင်းထွန်းက သူ့ကိုယ်သူ မဝင်ကြီးကာ ကိုယ်ရည်သွေးစကားတွေ အလွန်ပြောတတ်၍ ဖြစ် ၏။

ခုတော့ ဧည့်ခန်းထဲ ပက်ပင်းကြီးတွေနေရပြီမို့... ကိုယ်က အိမ်ရှင်၊ သူက ဧည့်သည်။

အရေးမစိုက်သလို နေလိုက်လျှင် ကိုယ်ရိုင်းရာကျတော့ ပါရ။

အရေးထဲ ဖေဖေကလည်း မရှိ။ အပြင်သွားနေ၏။ မေမေက ဧည့်သည်အတွက် ကော်ဖီ ဝင်ယူနေဟန်တူ၏။ ညိုကို မြင်သည်နှင့် ကိုကျော်မင်းထွန်း မျက်နှာကြီး ဝင်း

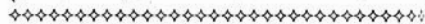
ပြုံးကျသွားရကာ။

“ညို...အလုပ်သွားတော့မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဟင်း...ညိုတို့စတိုးကို ကိုယ် လာအားပေးချင်ပေမယ့် များတဲ့ပစ္စည်းတွေက အမျိုးသမီးသုံး သီးသန့်ဆိုတော့ အားမပေး ပြီးပူ ဖြစ်နေတယ်ကွာ”

“ရပါတယ်...ကျေးဇူးပါပဲ”

“ညိုက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့်ကွာ အမြဲ လှနေတာပဲ”

ပြောရင်းကပင် ဇာတိပြုချင်လာတာမို့ ညို မကြားသလိုပဲ နေလိုက်ကာ သူ့ရှေ့မှ ခပ်တည်တည်ပင် ဖြတ်လျှောက်ကာ ပေါ်ပံ့ကိုအောက်ရှိ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

“ဟွန်း”

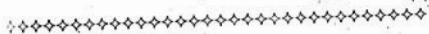
အလိုမကျစွာဖြင့် ညိုမျက်နှာလေး မှုန်တင်းနေပါမည်။

ကိုကျော်မင်းထွန်းလို မျက်နှာပြောင်သည့်လူကို ညို တကယ် အထင်မကြီးပါ။

ဖေဖေကတော့ အိမ်ရာပရောဂျက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်ရာမြောက်စွာ ဆောက်ထုတ်နေသော ကိုကျော်မင်းထွန်းမင်းစိတ်ကူးစိတ်သန်းနှင့် အရည်အချင်းတွေကို ချီးကျူးမဆုံး သဘောကျမဆုံး မကြားချင်မှအဆုံး။

သူကလည်း ဖေဖေ မျက်နှာသာပေးမှုအပေါ် အခွင့်အရေး ယူချင်ဟန်ဖြင့် အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာတတ်ပါသည်။

ညိုနှင့်တော့ ဆုံချိန်နည်းပါသည်။ မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်နေ့ညီသည်ပဲလာလာ အပူဆိုအပူ၊ အအေးဆိုအအေး၊ ဝတ္တရားမပျက် ကြိုဆိုနေ့ညီခံပေးတတ်ပါ၏။

ညို မကြိုက်ဆုံးက ကိုယ်လည်း ခတ်လှငယ်တစ်ယောက်

ဖတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ပီပီ လုပ်ငန်းမှာ ဖေဖေပြောသလို မကွက်မြင် အကင်းပါးသလောက်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်အပေါ် လိုလားမှု ရှိမရှိ ပိုသည့် အိမ်အကဲလေးကိုလည်း အကင်းပါးစွာ နားလည်တတ်ရန် လိုသည်မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ ညို သူ့ကို မလိုလားမှန်း သူ မသိဘဲနေမည်

မဟုတ်။

သူလည်း လူပါးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်ကို

ကြည့်မှန်းသိရက်နဲ့ မျက်နှာပြောင်တိုက် လာလာ နေတာ အံ့စရာ မကင်းလှ၏။

သူပုံစံက ညိုကို အပိုင်တွက်ထားပုံပင်။

ရယ်ချင်စရာ ကောင်းပါသည်။

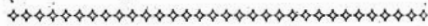
ညိုဆိုသည့် မိန်းမကလည်း မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်

တာကစားသားကိုမှ စိတ်မဝင်စားချင်လောက်အောင် စိတ်ကုန်လိုက် ပည့်ဖြစ်ခြင်း။

ဖေဖေ့ကိုကြည့်ပြီး ညိုသာ အိမ်ထောင်ပြုရလျှင်တော့

မေမေ့လို လင်ကိုဘုရား၊ သားကိုသခင် ရိုသေလေးစားတတ်သည်။

ဇနီးကောင်းအရည်အချင်း ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေ၏။

ဗေဗေလို မိန်းမကို တခိုင်းတည်း ခိုင်းချင်လွန်းသော ယောက်ျားဖြစ်နေလျှင်တော့ ညှိနှင့် နေ့စဉ် တကျက်ကျက် ဖြစ်နေမည်မလွဲ။

တော်ပါပြီ။

ဘာလို့ ဒါတွေ စဉ်းစားရမှာလဲ... သွား... မတွေးဘူး။ ညှိမှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆန္ဒ မရှိတာကို။ ကားကိုသာ မောင်းနေရ၏။

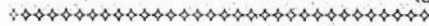
အတွေးနှင့်အတူ ညှိ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှိမှောင် မှန်ကန်နေပါမည်။

ကျင့်သားရနေသော လက်တွေ့က ပပတို့ တိုက်ရှေ့ ခြံဝှားကားကို အသာရပ်လိုက်သည်နှင့် ပပက အိမ်ထဲမှ အပြေးလေထွက်လာ၏။

ပပ ကားပေါ် တံခါးဖွင့် တက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့တော့။ ပပက ညှိမျက်နှာ မှန်အိမ်အိမ်လေးကို အကဲဖမ်းသလို စောင်းကြည့်ကာ...

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“အံ့မယ်...မညာနဲ့၊ ရှင် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်တို့က ယခုမှပေါင်းတဲ့လူတွေလား၊ လုပ်မနေနဲ့ သိတယ်။ ရှင်မျက်နှာက ပက်သေပြနေတယ်လေ”

“အလကားပါဟာ”

“ရွှေညှိ...ရှင်က အလကားပါ ဆိုပေမယ့် ရှင်မျက်နှာက ပပကား မဟုတ်ဘူးနော်။ အလိုမကျစရာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လား။ နှုတ်တုန်းက ဖုန်းပြောနေတာ အကောင်းကြီးပါနော်။ ခုမှ အပမိုသလို ပျက်ကပ်ပုပ် သိုးနေတာ။ ပြော...ဘာဖြစ်တုန်း”

“အဟင်း”

ညှိ ပြုံးမိပါတော့၏။ အဲဒါတွေပါပဲ။ ညှိအကျင့်က တစ်ခုခု ပြုလိုလျှင် ဘယ်တော့မှ ဟန်ဆောင်ပုံးကွယ်ထား၍ မရပါ။

မျက်နှာပေါ်မှာ ပုံးမရ ဖိမရ အမြဲပေါ်နေတတ်၏။

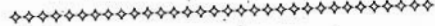
ညှိဇီဇီကိုက တစ်မျိုး၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ရွတ်နေကာ နေရာမည့်စကားမျိုးကို ခပ်တည်တည်လေး မင်သေသေပြော၍ ပျက်စီးပါချေ။

လိပ်ညာရမည်ဆိုလျှင် ပို၍ ဆိုး၏။

“ပြောရကတည်းက ညှိမျက်နှာက အိုးမလုံ အံ့ပွင့် စပ်ပြီ”

“ပျက်စီးပါလား ရှိနေတတ်၏။”

www.burmeseclassic.com

ပပနှင့် ယမုံတို့က ဒီနေရာမှာ ညှိထက် သာကြ၏။

လိမ်နေတာကို အဟုတ်ထင်မှတ်သွားအောင် မင်သေပိ၊ မျက်နှာပိုးတည်တတ်ကြ၏။

ခုလည်း ကိုကျော်မင်းထွန်းကြောင့် ညှိ ထွက်လာခါ၊ လေးမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည် မဟုတ်ပါလား။

ပပက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်...

“ဟဲ့...ပြော...ဘာဖြစ်လာတုန်း”

“အလကားပါဟာ...လာခါနီးလေးမှာ ဟိုလူနဲ့တွေ့ခဲ့လို့”

“ကိုကျော်လား”

“အစစ်ပေါ့”

“ရီသဲ့သဲ့ ပြောလိုက်တယ်လား”

“အင်း...တကယ်စိတ်တိုတယ်ဟာ။ ငါ့ကို ပြောလိုက်တာကြည့်ပါဦး။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အမြဲလှနေတာဘဲတဲ့ ဘယ်လောက် အမြင်ကတ်စရာကောင်းလဲ၊ သူပြောစရာလား”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

ပပ သဘောကျစွာ ရယ်ပါတော့၏။

ညှိ ပို၍ စိတ်တိုသွားရကာ...

“ဟဲ့...ဘာရယ်တာလဲ။ ပပနော် ကျုပ် တကယ်စိတ်တို”

နေတယ်။ ကားကို ရှေ့က အုတ်ခုံကြီးဝင်အောင်းလိုက်ရမလား... ဟွန်း”

“အမလေး...လေး မလုပ်ပါနဲ့ ရွှေညိုရယ်။ ကြောက်ပါတယ်နော်။ အပျိုဘဝလေးနဲ့ မသေပါရစေနဲ့ဦးဟာ။ ကျုပ်က လင်ယူရဦးမှာ...ခစ်...ခစ်”

“သွား”

ပပအပြောကြောင့် စိတ်တိုနေရာမှ ညှိ ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွားရ၏။

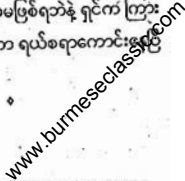
ပြီးမှ မျက်စောင်းလေးထိုးကာ...

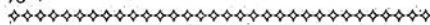
“အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေ၊ အပိုတွေ။ ကျွန်ခံချင်တဲ့ ရှင်စိတ်တတ်တွေကို သနားလိုက်တာနော်”

“အဲမှာ...ကျုပ်က သဘာဝတရားကို မဆန့်ကျင်တဲ့သူပါနော်။ ရှင်သာ သဘာဝလွန် အတွေးကြီးနဲ့ အလကားနေရင်း အမြင်စောင်းနေတာ”

“သွား...ဘယ်ကလာ အမြင်စောင်းရမှာလဲ။ လက်တွေ့ရှင် လက်တွေ့ ဟွန်း...”

“ရှင်ဖေဖေနဲ့ ရှင်မေမေက ဘာမှမဖြစ်ရဘဲနဲ့ ရှင်က ကြားဝင်ပြီး သက်သက် မကြည်မလင်ဖြစ်နေတာ ရယ်စရာကောင်းနေပြီ”

သိလား။ အခုလည်း ကိုကျော်က ရှင်လှလို့ လှတယ်ပြောတာ စိတ်ဆိုး
စရာလားလို့။ ကျေးဇူးလို့ ပြောလိုက်ပါလား။”

“အို...ဘာလို့ပြောရမှားလဲ။ ကြည့်လို့မရပါဘူး။”

“ဪ...ရွှေညိုရယ်၊ ဖူးစာ...ဖူးစာ”

“ပပနော်”

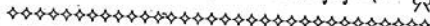
“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ ယမုံသိရင်တော့ ရယ်ဦး
မယ်။ တကယ်တော့လည်း ကိုကျော်မင်းထွန်းလိုလူကို ရှင် စဉ်းစား
သင့်တယ် သိလား။ သူက ရှင်ဖေဖေရဲ့ လက်ရုံးမဟုတ်လား။ လူတော်
တစ်ယောက်ပဲဟာ။ ရှင်ကိုလည်း တော်တော်လေးကို ဟိုဒင်းဖြစ်ပုံ
ရတယ်”

“သွားစမ်းပါ...ဘာဟိုဒင်းလဲ။ အဲဒီတော်တာကို မလိုပျို
တာ။ အလကား သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေတဲ့လူ။ လုံးဝကြည့်လို့
ကို မရဘူး”

“ရွှေညိုရယ် တိုးတိုးပြော။ တော်တာကို မလိုချင်တာပဲ
တော့ ရှင်က ခပ်ညံ့ညံ့လေးကို တွေးနေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား။
အဟင်း...ဟင်း”

“ပပ”

“အင်း”

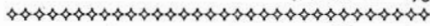
“မျက်နှာသေချာကြည့်ထား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကြည့်သင်းဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
[၀]စေအပါးအဖြစ်နဲ့ နေမယ့်မိန်းမ မဖြစ်စေရဘူး...ဟွန်း”

“မှတ်ထားပါ့မယ်တော်”

အခန်း(၅)

“ဒေါက်...ဒေါက်၊ သမီး အိပ်ပြီလား”
မေမေအသံကြောင့် ဘောက်ချာစာရွက်များကို စီနေသော
ညို ခေါင်းထောင်ကာ...

“မအိပ်သေးပါဘူး...မေမေ”

မေမေ တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လာပါသည်။

“မေမေ...ညို့ကို ခိုင်းစရာရှိလားဟင်”

“မရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ ပြောစရာလေး နည်းနည်းရှိလို့”

“ဟင်...ဘာများလဲ မေမေ”

“သမီး အလုပ်ပြုပြီလား၊ ဆက်လုပ်လေ မေမေ စောင့်နေမယ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဟင်အင်း...ပြီးနေပါပြီ မေမေ၊ ဘောက်ချာလေးတွေ
စီစစ်နေတာပါ...ပြီးပြီ”

ပြောလည်းပြော၊ ဘောက်ချာအထပ်လိုက်ကို အံ့ဆွဲထဲထည့်
ကာ ညို့ မေမေဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ပြောပါ မေမေ...ဘာလဲဟင်”

“အဟင်း”

မေမေ စကား စရ ခက်နေဟန်ဖြင့် ပြုံးရင်း ညို့ကိုကြည့်
နေလေသည်။

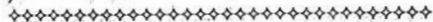
မေမေမျက်နှာ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး ညို့ တစ်စုံတစ်ခုကို
ပိတ်ကနဲ သဘောပေါက်မိသလို ရှိသွားရ၏။

နေခင်းက ကိုကျော်မင်းထွန်းရှေ့မှာ ညို့ မျက်နှာထား တည်
ကင်းတင်းလေးဖြင့် ဖြတ်သွားတာကို မေမေ ကော်ဖီဖန်လေးနှင့်
ပျက်အလာမှာ မြင်သွားပုံရ၏။

မေမေက ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမဆို အမြဲတမ်း အလိုက်သိ
ပေးရာတတ်သူဖြစ်လေသည်။

ညို့အပေါ်မှာ မေမေ မည်သည့်ကိစ္စကိုမှ ဝင်ရောက်စွက်
ကပ်ခြင်း မရှိခဲ့ဘူးချေ။ ကိုကျော်မင်းထွန်းကျ ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်နေ
ကုန်လို့ မဟုတ်ပါလား။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ဒီကိစ္စကလွဲပြီး တခြားကိစ္စ မဖြစ်နိုင်။ မေမေ နှုတ်လေးနေမှုကို ညို မချင့်မရဲဖြစ်လာရစွာ ထပ်မေးလိုက်မိ၏။

“မေမေ...ဘာပြောမလို့လဲ...ပြောလေ”

“ဟို...သမီးဖေဖေက မေးခိုင်းလို့”

“ရှင်...ဖေဖေက”

“အင်း...သမီးကို မောင်ကျော်မင်းထွန်းနဲ့ ဖေဖေက...”

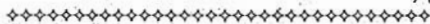
“အို...မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ၊ သမီး အဲဒီလူကို လုံးဝ မကြိုက်ဘူး သိလား”

“သမီးရယ်...ခုဆို သမီးအသက်လည်း အစိတ်ရှိနေပြီလေ။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အချိန်တန်နေပြီမဟုတ်လား။ ဖေဖေက သူ အားကိုးစိတ်ချရတဲ့သူငယ်နဲ့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒရှိနေတယ်။ တကယ်တော့ မောင်ကျော်မင်းထွန်းဆိုတာက အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတော်လေး တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူလည်းပဲ သမီးကို နှစ်သက် မြတ်နိုးပုံရတယ်လေ”

“မေမေ”

“ဟင်”

“ဖေဖေကို ပြောလိုက်ပါ မေမေရယ်။ ညို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လုံးဝ ဆန္ဒမရှိပါဘူးလို့ နော်”

“အို...သမီး”

ညိုစကားကြောင့် မေမေမေ့ရာ ဆတ်ကနဲမြစ်သွားရစွာ ပျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ကာ ပြောတော့၏။

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွယ်။ လူဆိုတာ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်တဲ့၊ သဘာဝတရားကြီးကို သမီးက သိန့်ကျင်ဖို့ စိတ်ကူးရှိနေတာ မှားလိမ့်မယ်နော်၊ မှားလိမ့်မယ်။ ယ့်ဒီအတွေးကို ပျောက်လိုက်စမ်းပါ သမီးရယ်”

“ညို တကယ်ပြောနေတာပါ မေမေ”

“ဟင်”

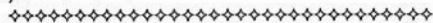
“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အချိန်နဲ့ အခွင့်အရေး ပေးပေးရတဲ့ အိမ်ရှင်မဘဝကို ညို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မဝင်စားလို့ပါ မေမေရယ်”

“သမီးရယ်”

မေမေ သက်ပြင်းလေးချကာ ခေါင်းအသာရမ်းပါတော့၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး သမီး၊ သမီးတွေ့သလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ မေမေတို့မှာ ပြေးကြည့်လို့မှ ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်းပဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မေမေတို့ရဲ့ အမွေတွေကို သမီးဆက်ခံသလို သမီးရဲ့အမွေခံတာကို သားသမီးတွေလည်း ရှိဖို့လိုတယ်လေ။ မေမေတောင့်တင်းစရာမရှိပါဘူး”

ရှားရှားပါးပါး သမီးတစ်ယောက်တည်း မွေးထားရတာ။ တကယ်တော့ အများကြီးကို မွေးချင်တာကွယ်။ မောင်နှမတွေ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းလေးနဲ့ သမီးကို အရမ်းနေစေချင်တာ။ မေမေတို့ စဉ်းစိမ်တွေကို ဆက်ခံမယ့် မျိုးဆက်လေးတွေ ရှိလာအောင် သမီးက လက်ဆင့်ကမ်း တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ ဒါမှလည်း လူသား တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန် ကျမှာပေါ့ကွယ်။ သမီးတွေ့သလိုသာ လူတိုင်းတွေ့ကြရင် ဒုက္ခ”

“မေမေရယ်...မေမေက ဒုက္ခလို့ပြောတဲ့အတွေးကို ညှိကသဘောကျနေတာပါ။ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုတယ် ဆိုတာကိုယ်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာကြတာပဲ မဟုတ်လားဟင်”

“သမီး”

“တကယ်ပြောတာ မေမေ၊ ညှိ တွေးကြည့်တယ်။ အခု ညှိ နေရတာ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်သလဲ။ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလဲလို့။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဆိုတာ အချိန်ပြည့်ရှိနေတယ်လေ။ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာနဲ့ ညှိ ဘယ်လောက် အချုပ်အနှောင်ကျလိုက်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားလိုက်တာ၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေပြီ”

“သမီး အယူအဆတွေက သိပ်တင်းလွန်းနေပြီကွယ်”

“ဟင်”

“လောကမှာ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း မနေကြပါဘူးကွယ်။ အဖော်အပေါင်း အသိုင်းအဝိုင်းလေးနဲ့ နေတယ် မဟုတ်လား”

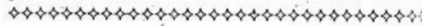
“အခုလည်း ညှိမှာ သစ္စာရှိတဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖေဖေဖေမေတို့ ရှိနေတာဘဲ မေမေ”

“ဟင်အင်း...မေမေဆိုလိုချင်တာက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နီးကပ် ဖေးမကြင်နာနွေးထွေးတဲ့ ဘဝခရီးဖော်ကိုပြောတာ။ ပူပူလေးချင်းတွေလည်း အချိန်တန်ရင် သူ့လမ်းသူသွားကြမှာပဲ။ ဝမ်းပွဲတွေဆိုတာလည်း တစ်နေ့ကျရင် သမီးကို ဘယ်လောက်ချစ်မှာ။ ဘယ်လောက် စိတ်မချချ ခွဲခွာသွားရမှာဘဲ မဟုတ်လား။ ဝမ်းပွဲဆိုတာ သမီးဘေးမှာ ဖေးကူပေးမယ့် အနီးကပ် အဖော်ဆိုတာ ပိုပိုပိုပိုသင့်တယ် သမီး။ မောင်ကျော်မင်းထွန်းဆိုရင် အစစ အရာရာ ပိုပိုတော်တဲ့လူတစ်ယောက်မို့ မေမေတို့ စိတ်အေးချင်လို့ပါကွယ်”

ညှိ စိတ်ပျက်စွာ ပြုံးလိုက်မိမိ။

ပြုံးမှ...

“မေမေတို့က သူ့ကို သမီးနဲ့ သင့်တော်တဲ့လူလို့ ထင်နေတာပဲ”

ညိုစကားကို မေမေ အံ့ဩဟန် မျက်ဝန်းလေးဝိုင်းသွားစွာ ပြောတော့၏။

“အင်းပေါ့...သမီး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်၊ လုပ်ငန်းမှာ အင်မတန် သေချာတိကျ စေ့စပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သမီးဖေဖေ တောင်မှ ချီးကျူးရတဲ့သူငယ်လေ။ ဒီလို အရည်အချင်းရှိတဲ့လူကို သမီးက သဘောမကျဘူးလား။ လူငယ်ပေမယ့် သမီး ဖေဖေလိုပါပဲ အသောက်အစား အပျော်အပါး လုံးဝကို မရှိတဲ့လူကိုမှ မစဉ်းစားဖူးသမီး ဘယ်သူ့ကို စဉ်းစားတော့မလဲ”

မေမေ့ကို ညို ပြောလိုက်ချင်တာမှ လျှာကိုယားနေမိစိတ်ထဲမှာတော့...

‘ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလွန်းသူ့လိုလူကိုသာ လက်ထပ်ရရင်တော့ သမီးဘဝက မေမေ့ထက်တောင် ဆိုးမှာသေချာတယ် သိလား။ သမီး မကြိုက်နိုင်တာပဲ ဖေဖေနဲ့ တူနေတာဆိုတဲ့ အချက်တွေက အဓိကပါပဲ’

ညိုစိတ်ထဲမှ စကားတွေကို မေမေကြားနိုင်ပါ။

ငိုငိုတွေတွေလေး ရှိနေသော ညိုကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြီးမှ မေမေ ဆက်ပြော၏။

“ခုလောလောဆယ်မှာတော့ သမီးစိတ်ထဲ လက်မပံ့”

‘ကုန်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးဖေဖေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့ သူ့လို လူတော်တစ်ယောက်ကို လက်ထွက်ပါရစေနဲ့လား သမီးရယ်။ သမီးအတွက်ရော မေမေတို့အတွက်ရော အကျိုးရှိမယ့် ကိစ္စပါကွယ်။ ပိုပြီး ဝမ်းသာရမှာက သူ့ကိုယ်တိုင်ကကိုပဲ သမီးအပေါ်မှာ စုံစုံမက်မက်လေးကို မြတ်နိုးတဲ့အချက်ပဲလေ။ မေမေပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား သမီး”

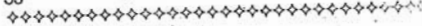
ညို ငြိမ်နေ၍ မဖြစ်တော့။

ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံခြင်းဟု မေမေ ထင်သွားတော့မည်။

ထို့ကြောင့် မေမေ့ကို တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ညို ပြောလိုက်ရ၏။

“သဘောပေါက်ပါတယ် မေမေ။ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ထိ

‘ငြိမ်ထဲမှာ အိမ်ထောင်ပြုချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိသေးလို့ပါ။ သူ့ဘာသာသူ့ထက်လောက်ပဲ တော်နေနေ ကောင်းနေနေ ညို စိတ်မဝင်စားလို့ပါပဲ။ ဒီထက်ရှင်းအောင်ပြောရရင် ညို ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားပြီး ဖြတ် စဉ်းစားရမယ့်ဆိုတောင်မှ ညိုလက်ထပ်မယ့်သူဟာ ကိုတော်မင်းထွန်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မေမေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သမီးသူ့ကို ကြည့်မရလို့ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုပြီး ပျော်ပျော်ချီးကျူးသဘောကျတာနဲ့ပဲ ဘဝင်လေဟပ်နေတဲ့လူကို ညို ကြည့်လည်းလေးမှ အထင်မကြီးပါဘူး မေမေ”

“သမီး”

“မေမေ စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ ဒီလိုလူကိုသာ ညှို့
လိုက်ရင် ညှို့ဘဝ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ သူ့အကြိုက်လိုက်ပြီး
မျက်နှာအရိပ်အကဲ ကြည့်ပြီး အမြဲတမ်း ပျာပျာသလဲနဲ့ သူ့ကိုစွဲ
ညှို့ ကျွန်တစ်ယောက်လိုပဲ လုပ်နေရတော့မှာ၊ အဟင်း...စိတ်ပါ
ဘူး မေမေရယ်။ တကယ်ကို လုံးဝ ဆန္ဒမရှိလို့ပါနော်”

“သမီးရယ်”

မေမေ မသက်မသာ ညည်းပါတော့၏။

“ညှို့ တကယ်ပြောနေတာနော် မေမေ။ ညှို့ အိမ်ထဲ
မပြုချင်ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အစေအပါးဘဝနဲ့ အ
အကျွေးပြုရတဲ့မိန်းမထဲမှာ ညှို့ မပါချင်ဘူး။ ညှို့ဘဝမှာ
တစ်စိမ်းကိုမှ အားမကိုးဘဲနဲ့ နေနိုင်ပါတယ် မေမေ။ ကိုယ် ဘယ်
ကြည့်မရတဲ့၊ အထင်လည်းမကြီးတဲ့လူကို လက်ထပ်ပြီး စိတ်ပါ
နေရတာမျိုး ညှို့ မလုပ်နိုင်ဘူး။ တကယ်လိုသာ မေမေတို့
အကျက် စိစဉ်ရင်တော့ ညှို့ ထွက်သွားတော့မှာ”

“တော်ပါတော့ သမီးရယ်”

မေမေ စိတ်ညစ်သွားဟန် မျက်နှာလေး ညှိုးကာ
လျှော့ဟန် ထရပ်လိုက်ပြီးမှ...

“သမီးဖေဖေနဲ့ သမီးတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မေမေတော့
မိတ်ရှုပ်ပါတယ်ကွယ်”

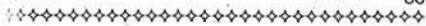
ညည်းညည်းညှို့လေးပြောကာ မေမေ ထွက်သွားလေ
သည်။

“ဟွန်း”

ညှို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ခုတင်ပေါ် ဝုန်းကန် လှဲကာ
“ဟွန်းထွန်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ မေတ္တာပို့မိပါတော့၏။

“ကာလမှာ”

အခန်း (၆)

“အဟင်း...ဟင်း! ဖြစ်ရလေ ညိုရယ်။ နင့်မှာလည်း အဲဒီဒုက္ခက အခုမှ စတော့မှာပါလားနော်”

ပပက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြောတာကို ယမုံကလည်း... “နင်ကလည်း အက်ပိုလွန်းပါတယ် ညိုရယ်။ ဟိုလူသားကြားရင် တက်ပြီး သေမလား၊ ဒေါသပဲ ထွက်မလားဘဲ။ သူ့ကိုယ်မှ အထင်ကြီးတာလည်း သူ့အရည်အချင်း သူ့သိလို့ဖြစ်မှာပေါ့ဟဲ့”

“အဲဟ...သူ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ၊ ငါမှ စိတ်မဝင်စားတာ”

“ရှင်ရော ရွှေညိုရေ၊ ရှင် အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ လုံးဝ သေးပြီလား”

“ဒါပေါ့၊ ဒီထက်သေချာတာတောင်မှ ဒီလောက်မသေချာလားဘူးဟွန်း”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်”

“ဘာလဲ”

“နင့်အဖေကြီးက ဇွတ်စိစဉ်ရင်ကော”

“ပြောပြီးသား ထွက်သွားမှာ”

“ဟင်...ဘယ်သွားမှာတုန်း”

“ရောက်ရာ ပေါက်ရာ”

“အဲမယ်...မဖြစ်နိုင်တာ။ ရှင်လို ငယ်ငယ်ချောချောလေး ပျောက်ရာပေါက်ရာ သွားလို့ကတော့လား ရောက်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“လူပွဲစားတွေနဲ့တွေ့ပြီး လှည့်သွားမှာကိုပြောတာ”

“ဪ... ငါက နဲ့နဲ့အအ မြီးကောက်ပေါက်မလေး”

“ညိုရယ်...နင် လူတွေအကြောင်း မသိသေးပါဘူးနော်”

“ဘာ”

“ဒီလိုလုပ်”

“ဘာလဲ”

၅၆ ❀ ခင်သူငယ်

“အဲဒီ ကိုကျော်မင်းထွန်းနဲ့ နင် သေချာတွေ့ပြီး သူ သေ
ပေါက်အောင် နင့်ခံယူချက်တွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ပြော
လိုက်ဟာ”

“အို...မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ ဘာလို့ တွေ့ရမှာလဲ။ ကြည့်။
ပါဘူးဆိုနေမှ”

“ဟဲ့...အခုက နင်ကြည့်မရပေမယ့် သူက နင့်ကို ကြည့်
လိုရနေတာလေ။ သူလည်း မဆိုးပါဘူး ညှိရယ်...အဟင်း”

“ယမုံစုတ်မ ဘာမဆိုးပါဘူးလဲ၊ နင်ယူပါလား”

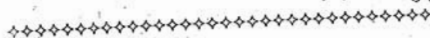
“ဟော်တော်... ကျုပ်လား၊ အဟွန်း...ဟွန်း၊ ဒါ
ကိုကျော်မင်းထွန်းကသာ ယူမယ်ဆိုရင်တော့ ဝဲလ်ကမ်း(Well come)
ပါနော်။ ဟွန်း...သူက ညှိမှ ညှိ ဖြစ်နေတာကို”

“တော်စမ်းပါဟာ...စိတ်ရှုပ်တယ်။ ငါတော့ မေပျေ
အပြတ်ပြောလိုက်ပြီ။ ဖေဖေ ဘာပြောဦးမလဲ မသိဘူး။ ဝုန်းနဲ့
ကျဲရင်တော့ ငါလည်း ထင်ရာလျှောက်လုပ်ပစ်မှာ”

“ညှိ”

ပပက တွေးတွေးဆဆဟန်လေးဖြင့် မျက်နှာပိုးသတ်။
ခေါ်လိုက်သဖြင့် မျက်ဝန်းဖြင့်သာ ညှိ ပပကို ကြည့်လိုက်၏။

ပပက ချိတုံချဟုံ ဖြစ်နေဟန်ပင်။

ပပ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ညှိ စိတ်မရည်တော့။

“ဘာလဲ ပပ...ပြောလေ”

“အင်းပါ...ငါ...မေးရမှာ အားနာလို့”

“ဘာများတုန်း...သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းမှာ အားနာ
တယ်ဆိုတာ ရှိသင့်လို့လား ပြော”

“ဒီလိုပါဟာ နင် ဒီလို တူးတူးခါးခါးဖြစ်နေတာ မဟုတ်မှ
လွဲရော နင့်ဖေဖေကြောင့် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

“နင့် မေမေကိုကြည့်ပြီး နင် စိတ်ကုန်နေတာလား ညှိ”

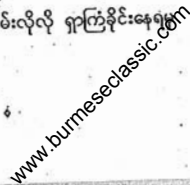
“အစ်ပေါ့...အဲဒီအတိုင်းပဲ။ စိတ်ကုန်တယ်ဟာ။ မေမေ
တစ်သက်လုံး ငါ့ကို သင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ပေးထားတာပဲ။
ဒါကိုသိရက်နဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ အဆုံးစီရင်သင့်သလား ပပရဲ့”

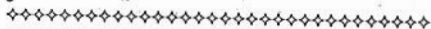
“အင်း”

ယမုံရော ပပပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ
ခေါင်း မသိမသာညှိတိမိကြ၏။

ဟုတ်တာပေါ့။ ညှိက အမြဲ ပြောတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။

ဖေဖေက မေမေ့ကို အမြဲတမ်းလိုလို ရှာကြံခိုင်းနေရမှာ
နေကောင်းပုံရ၏။

ယုတ်စွအဆုံး ဖည့်ခန်းထဲ အတူတူထိုင်နေစဉ် ဖုန်းမြည်လာပြီဆိုပါစို့။

ဖုန်းနှင့် အနီးဆုံးက ဖေဖေပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ဖေဖေအရင်မကိုင်ပါ။

မေမေ့ကို မျက်ရိပ်ပြကာ ကိုင်ခိုင်း၏။ သူ့ဖုန်းဆိုပါက သူ မပြောချင်သည့်လူဆိုပါလျှင် မေမေက ညာပေးရ၏။ ထားပါတော့။

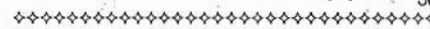
ထမင်းစားလျှင်လည်း မေမေက အရိုးနှင့်ပေးရ၏။ ကြက်သားဆိုလျှင် ဖေဖေက အရေခွံမစားသဖြင့် အရေခွံပါ ဖယ်ပေးရ၏။

အစပ် မစားသော ဖေဖေက သူကြိုက်သော ငါးငပိရည် ဖျော်လေး နည်းနည်းစပ်သွားလျှင် ပြောမဆုံးတော့။

“မင်းကလည်းကွာ သေချာ မှာမထားဘူးလား။ စိန်စိန်လုပ်တာ အဆင်မပြေပါဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင် လုပ်စမ်းပါ”

“အင်းပါ... ကိုမိုးရယ်၊ နောက်ဆို ဖြူလုပ်ပါ့မယ်။ ဒီနေ့ဖြူလည်း နည်းနည်းအရင်လိုသွားလို့ပါ”

“မင်းရွှေဆိုင်က ဘယ်အချိန်ထွက်ထွက်ပါကွာ။ အလကား ဒီလောက်လည်း မြတ်နေတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ မရောင်းရလည်း ဘာအရေးလဲ”

ကြည့်... ဖေဖေ ပြောပုံကြီးက မေမေရွှေဆိုင်ကို ပစ်စလက်ခတ်။

တကယ်တော့ အိမ်စရိတ်အဝဝကို မေမေရွှေဆိုင်မှ ရနေတာ ဖေဖေ မသိ၍မဟုတ်။

ညှို့ သိတာပေါ့။ ဖေဖေစကားက...

‘မင်းရတယ်ဆိုတဲ့ ရွှေဆိုင်ကဝင်ငွေဆိုတာ ငါ အိပ်နေသလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ကွာ။ မစိုမပို့လေးများ အရေးလုပ်လို့’

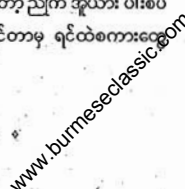
ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင်။

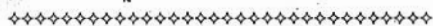
ရွှေဆိုင်ကဝင်ငွေဖြင့် အိမ်စရိတ်ဖောဖောသိသိ သုံးနိုင်တာပို့ ဖေဖေဝင်ငွေ အမြတ်အစွန်းတွေက တစ်ပြားမှ ထိစရာမလိုဘဲ ပီးခဲသေတ္တာထဲ၊ ဘဏ်ထဲ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ပါ၏။

မေမေဆိုသော မေမေကလည်း ဖေဖေဘာပြောပြော ဘာတစ်ခွန်းမှ စောဒကမတတ်ပါ။

မချေပပါ။ လင်သားကို ပြန်ပြောလျှင် မြေဖျိုမှားစိုး၍လား၊ ဝသိပါလေတော့။

မေမေကိုယ်တိုင် ဘာမှမပြောတော့ ညှို့က အူယား ပါးစပ်တင်းကာ နေလိုက်ရ၏။ ပြောလိုက်ချင်တာမှ ရင်ထဲစကားထွေထွေ ကျန်းစိနေလေသည်။

မေမေ့ကို အထင်မကြီးသလို ပြောတာမျိုး ညှိ တကယ် လက်မခံချင်ပါ။

ပြောလိုက်လျှင် ဖေဖေက သူ့လုပ်ငန်းကြီး ဘယ်လောက် အောင်မြင်တိုးတက်ကာ အမြတ်အစွန်းတွေ ဘယ်လိုရှိနေပြီဆိုသည့် စကားတွေ မကြားချင်မှအဆုံး။

မေမေ့လုပ်ငန်းကို မခိုးမပို့လေးဟု ပြောရက်တာ ညှိစိတ်ထဲ ခုတုတု ဖြစ်မိရတာ အမှန်။

သင်ခန်းစာတစ်ခု ညှိ ကောင်းစွာရလိုက်ပါသည်။

ဪ...မေမေသာ အလုပ်မရှိ ဝင်ငွေမရှိဘဲ ဖေဖေ ဝင်ငွေ နှင့်သာ မှီခိုနေရမည်ဆိုပါက ဖေဖေမာန်အောက်မှာ ဘယ်လောက် အထိ ပြားပြားဝပ်နိုင်လေမလဲနော်။

ရှိသေး၏။ အိပ်ရာဝင်ခါနီးဆိုလျှင် ဖေဖေက မေမေ့ကို ခိုင်းတတ်၏။

“ဖြူရေ...လာပါဦးကွာ။ ဒီမှာ တစ်နေ့လုံး အညောင်းမိ လာလို့ ဇက်ကြောတွေရော၊ ခါးတွေပါ တောင့်နေပြီ။ အကြောပြေ ဆေးလေး လိမ်းပေးစမ်းပါ။ ပြီးရင် ဖွဖွလေး နှိပ်ပေး ဟုတ်လား။ ဖြူနှိပ်ပြီး အိပ်လိုက်ရင် တုံးကနဲပဲ”

ကဲ...ကြည့် နေခင်းဖက်မှာ သူ့ရော ကိုယ်ပါ အလုပ်လုပ်

ရတာချင်းအတူတူ မေမေကရော ရွှေခိုင်ထိုင်ရတာ မညောင်းရှိပါ မလား။

မတောင့်မအောင့် ရှိပါ့မလားလို့။

မေမေ့ကျ လိမ်းစရာ နှိပ်စရာ မလိုဘူးပေါ့။ ဘယ်လောက် တရားကျဖို့ကောင်းတဲ့ ဖေဖေပါလဲ။

မေမေ့ခမျာ့ စားကောင်းခြင်း မစားရ။

အိပ်ကောင်းခြင်းလည်း မအိပ်ရ။

မနက်စောစော ဖေဖေမထခင် အရင်နိုးရကာ ကော်ဖီပိုင်း

အတွက် အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ကြီးကြပ်ရ၏။

နေ့လယ်စာအတွက် စိန်စိန်ကို ညွှန်ကြားရ၏။

ဖေဖေစားသော ဟင်းတွေက ပူနေရမည်။

အရိုးမပါရ။ အဆီမများရ။ အင်မပိုရ။ အစပ်မပိုရ။

အသားဟင်း နှစ်မျိုးလောက် ပါရပြီး အသီးအပွင့်ကြော်

ကပ်ရအု မပါမနေရ။

ငပိကြိုက်သဖြင့် ရေကျိုငပိ၊ ငပြာမည်ချက်၊ ငပိထောင်း

နို့ ငပိသုပ် တစ်မျိုးမျိုးပါရ၏။

အတို့အမြှုပ်အတွက် သခွားသီးနုနု၊ ခရမ်းကျွတ်သီးနှစ်နှစ်

လုပ်ရွက်တွေ ပါရ၏။

၆၂ ❀ ခင်သူလာ

မေမေက ဖေဖေနှင့် အတူတူ ထမင်းစားသည်ဆိုပေမယ့်
ဖေဖေအတွက် အလေးထားဂရုစိုက်နေရတာနှင့်ပင် ကိုယ့်အတွက်
သိပ်မစားဖြစ်တော့။

မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး ညို သနားမိ၏။

မေမေက ဘယ်တော့မှ မညည်းညူ။ အပြုံးမပျက် မေမေ
လက်သုံးစကားက...

“လင်ယောက်ျားကို ရိုသေလေးစားစွာ ပြုစုတာဟာ
မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ သမီးရဲ့။ အဲဒါမှလည်း လင်သားရဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စ
အဝဝ ချောမောအောင်မြင်စေတာလေ”

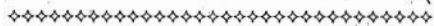
ညို ရယ်ချင်ပါသည်။

ဖေဖေအနေဖြင့် သူ နောက်ကြောင်းအေးစွာဖြင့် လုပ်ငန်း
ထဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အာရုံနှစ်ဖြူပဲ အလုပ်လုပ်နိုင်တာဟာ မေမေ
အပြုအစု အထောက်အပံ့ကောင်းမှုကြောင့်ဘဲဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ
သတိမှထားမိပါလေစ။

“ဟဲ့...ညို၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင်”

ပပ ခေါ်လိုက်တော့မှ ညို ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရကာ မချိပြီး
လေးဖြင့် ခေါင်းအသာရမ်းပြလိုက်၏။

“ကဲပါဟာ...အဲဒီကိစ္စ မတွေးနဲ့ဦး။ နင် လက်မခံရင်
လူကြီးတွေကလည်း ဇွတ်ကြီးတော့ စီစဉ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ပပ အပြောကို ယမုံက...

“ဟုတ်တယ်...ညို၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဟာ”

“ဘာလဲ”

“နင့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုရင် အကြောင်းပြ ငြင်းလို့ရတာ
ပေါ့နော်”

“တော်စမ်းပါ...ဘာချစ်သူလဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“နင်ကလည်း ငါ ပြောတာဖြင့် ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ
နဲ့”

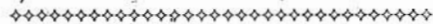
“ဘာတုန်း”

“ချစ်သူရှိတယ်လို့သာ ပြောဟာ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါ
ေးပေါ့”

“ဟဲ့...အဲဒါကြီး ပြပါဆိုရင်ရော”

“အငှားတစ်ယောက် ရှာပြလိုက်ပေါ့”

“တော်ပြီ...ပြဿနာပိုတက်လာမယ်။ ဗိုက်ဆာတယ်ဟာ။
ထတော်ပဲ ဟိုဖက်နား မျက်စောင်းထိုးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သစ်
လာဖွင့်ထားတယ်။ သွားသောက်မယ်ဟာ”

ညိုက လက်ဖက်ရည် အလွန်ကြိုက်ပါသည်။
ဒီမနက်မှ အိမ်ဆိုင်ကို သတိထားဖြစ်တာပါ။၏
အထဲဖက် အဆင်အပြင်လည်း သန့်ရှင်းလှပ ကဗျာဆန်လှ

၏။

ယမုံက...

“အေး...သွားရအောင်၊ ငါ အိမ်ဆိုင်ကို စိတ်ဝင်စားနေ
တယ်ဟဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“နာမည်ပေါ့ ‘အိမ်မက်’ တဲ့”

အခန်း (၇)

ယမုံပြောတာ မှန်၏။

‘အိမ်မက်’ ထဲ ညိုတို့ မှန်တံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွား
ရှာရန် အထဲမှ အခင်းအကျင်းတွေကြောင့် ညိုတို့အားလုံး မင်သက်
ကြည့်မှုလေးတွေ ရှိသွားရပါတော့၏။

လိမ္မော်ရနံ့လေး စိမ့်ပျံ့နေသော အကွန်းတပ် ခန်းမကျယ်
ကြီးထဲမှာ မဟော်ကန်ရောင်တောက်နေသော ကျွန်းစားပွဲတိုင်းလေးတွေ
ပေါ်ထူချထားပါသည်။

နှစ်ယောက်ဝိုင်း၊ သုံးယောက်ဝိုင်း လေးယောက်နှင့်
ပတ်ဝိုင်းတွေ အစားစားရှိရာ စားပွဲထိုးကောင်လေးက ညိုတို့ကို

ခါးညွတ် အရှိအသေပေးကာ သုံးယောက်ပိုင်းရှိရာ ခေါ်ဆောင်သူ၏။

ဘဲဥပုံ မျက်နှာကျက်နံရံပေါ်မှ ဆောင်းဘောက်စံလေးခံ၊ ဂီတသစဉ် ငြိမ့်ငြိမ့်လေးက ထွက်ပေါ်နေပါသည်။

ကြမ်းခင်းကော်စော့ အတွက်လှလှ အရောင်စိုစိုပေါ်မှ လျှောက်ရင်း ပပက တိုးတိုးပြောတော့၏။

“အပျံ့စားပဲဟာ... အထဲမှာ ဒီလိုရှိနေမှန်း မသိဘူးပေါ့၊ အထဲမှာ သူ့စားပွဲလေးနှင့်သူ၊ လူတွေ အတော်များများ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ အအေး နှစ်သက်ရာ သောက်နေကြတာ၊ တကယ်ပင် အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်နေရတာနှင့် တူသေးတော့။

နေရာတကျ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ညှိ မှာလိုက်၏။

“လက်ဖက်ရည် သုံးခွက်”

“ဟုတ်”

စားပွဲတိုးလေး ထွက်သွားသည်နှင့် ယမုံက...

“ဟဲ့... ဒီဆိုင်က လက်ဖက်ရည် ကောင်းပုံရတယ်”

“မသောက်ရသေးဘဲနဲ့ ယမုံနာရယ်”

“အနံ့လေ အနံ့၊ နင်တို့ ရှုကြည့်ပါလား”

ဟုတ်ပါသည်။

တခြားပိုင်းမှ ပျံ့လွင့်လာသော လက်ဖက်ရည်အနံ့က ဣဝမှာ ကလူတာခွဲ ညှိ သဘောကျစွာပြေးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

“ဆိုင်ရှင်က စိတ်ကူးကောင်းလိုက်တာနော်။ ကြည့်စမ်း

မခင်းအကျင်းတွေ ကောင်းမှကောင်း၊ နံရံက ယန်းချီတွေနဲ့ မျက်နှာကျက်က ယန်းဆိုင်းတွေ၊ ဟာ... အရမ်း ကဗျာဆန်တယ်နော်။ ကစီပိုင်းနဲ့ တစ်ပိုင်း ခြားပေးထားတဲ့ ပါတေးရှင်းလေးကလည်း ယုံဖို့မမြင့်လေး၊ လွတ်လပ်မှုရှိတယ်။ ပြီးတော့...”

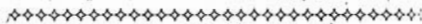
အလွန် စပ်စပ်စုစု ကြည့်တတ်သော ပပက တတွတ်တွတ် ပြောနေစဉ် ညှိကလည်း မသိမသာလေး မျက်လုံးဝင့်ကာ ကြည့်မိ၏။

ပပ ပြောသလိုပင် နံရံယန်းချီများက လက်ရာမြောက်လှပါသည်။

တောတောင်ရှုခင်း စိမ်းမြမြလေးနှင့် ရေတံခွန်ဖွေးဖွေးတွေ မြင်ရသူစိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းလန်းဆန်းသွားသလိုပင်။

နံရံတစ်လျှောက် မျက်ဝန်းအရွေ့မှာ ပေါလစ်ရှ်ရောင်က ကနုတ်၊ ပွတ်လုံးတန်းအောက်ရှိ ကောင်တာစားပွဲနောက်မှ မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“ဟင်”

ညိုတို့ကို စူးစူးလေးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်ဖုံ၊
တည်တည်တင်းတင်းလား။ အထင်အမြင်သေးသေးလား။

ညို မခွဲခြားတတ်ပါ။

ညိုမျက်ဝန်းနှင့် ခိုင်းကနဲဆုံမိချိန်မှာ သူက ချာကနဲ မျက်နှာ
ပွဲသွား၏။

ပုံစံက မတော်တဆ ကြည့်မိသွားသော သူ့မျက်လုံးတွေ၊
သူ စိတ်တိုသွားရသည့် အနေအထားမျိုး။

တစ်ခုတော့ သေချာ၏။

သူ ညိုတို့ကို လုံးဝ မကြည့်ခြင်းပင်တည်း။

ညို ရုတ်ခြည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရတော့။

ကြည့်စမ်း သူကများ...

မခံချင်စိတ်လေးက ညိုရင်ထဲ ရုန်းကန်ကြွတက်လာရာ

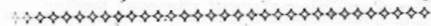
သူ့လိုပင် ညိုလည်း မျက်နှာလွှဲမိတာပါပဲလေ။

ဒါပေမယ့် သူက အရင်လွှဲဦးတော့ ညိုကပဲ သူ့ကို လို

ကြည့်နေသလိုလို မဟုတ်ပါလား။

ဝေးသေးတယ်နော်။

ကြာညိုသင်းကို ရှင် အထင်သေးတယ် ထင်ပါရဲ့။

အငွေတထောင်း အနံ့သင်းသင်းနှင့် သောက်ချင်စဖွယ်
လက်ဖက်ရည်ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ညို မသောက်ချင်တော့။

ရင်ထဲမှာ အစာမကြေချင်သလို အိလယ်လယ် နင်တင်
ကင်နှင့် မခံချင်စိတ်လေးက သူ့ကို ဒုတိယအကြိမ် ညို စူးကနဲ

လက်ကြည့်ပစ်လိုက်မိ၏။

သူကတော့ ညိုတို့ဖက်ကို လုံးဝ မကြည့်တော့ပါ။

ဟွန်း... မုန်းစရာကောင်းလိုက်တဲ့လူ။

ရှင် ဘယ်လိုမျက်ဝန်းမျိုးနဲ့ လက်ဖက်ရည်လာသောက်တဲ့
ပူတွေကို ရှင် ကြည့်လိုက်သလဲဆိုတာ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်သာ သိသွား

မျိုး ချက်ချင်းကို အလုပ်ပြုတ်သွားမှာနော်။

“ညို သောက်လေ...ကောင်းတယ်ဟဲ့”

ပပအသံကြားမှ ညို လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးကို ထိပင်

“ဟိဘဲ မျက်နှာစောင်းတိုးကာ မဲ့တဲ့လေး ပြောလိုက်၏။

“ဟွန်း...မသောက်တော့ပါဘူး”

ညိုစကားကြောင့် ယမုံရော ပပပါ ပြိုင်တူ မေးငေါ့လိုက်

ကြတာ ပပက...

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ ရွှေညိုရယ်။ ခုနလေးတင်

ပိုင်ပဲ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်လှချည်ရဲ့ဆို။ အရမ်းကောင်းတယ်။

ဟ၊ လျှာပေါ်မှာကို စွဲသွားပြီ။ ငါတော့ နေ့တိုင်း လာဖြစ်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့ဟာ”

“ဟုတ်တယ် ညို၊ ကောင်းတယ်။ သူ့အရသာကတစ်မျိုး လေး ထူးခြားနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် နာမည်ကြီးတာနေမှာ။ ကြည့် ပါလား။ လူတွေအတော်များများ ဝင်နေကြတယ်နော်”

ယမုံစကားကို ညို မဲပြုံးလေးပြုံး၍...

“နင်တို့ကြိုက်ပေမယ့် ငါ မကြိုက်ဘူးလေ။ နောက်ဆို ငါ မလိုက်တော့ဘူး သိလား”

“ဟင်...ရွှေညို၊ ရှင် ဘာဖြစ်ရတာတုန်း”

လက်ဖက်ရည်ကို လျှာဖျားနဲ့တောင် မတို့ရသေးဘဲနဲ့ မကြိုက်ဘူးပြောနေတာက ထူးထွေးသည့် အံ့ရာသော်ပါလား။

“ယမုံ...ပပ”

“ဟင်...ဘာလဲ”

ညိုက နှစ်ယောက်စလုံးကိုခေါ်လိုက်ပြီးမှ အသံကို နှိမ်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ငါပြောမယ်...ချက်ချင်း မကြည့်နဲ့။ မသိမသာကြည့်”

“ဟဲ့...ဘာကိုတုန်း”

“ကောင်တာက...ငနာ”

“အင်း...အင်း”

ပြောပြီး ညိုက လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးကို ရွံ့ရှာရွာ ပဲ့ညိုပြီး စားပွဲအလယ်ဆီ တွန်းလိုက်၏။

“ညို...ဘာလုပ်တာလဲ”

“မသောက်ချင်လို့၊ စွဲသွားရင် ဒုက္ခမဟုတ်လား”

“ဖြစ်ရလေဟယ်...နဖျောစရာ”

“သွန်ပစ်ချင်တယ်”

“အမှိုက်ပုံး ရိုတယ်လေ”

“ဟင်အင်း...ငါက စားပွဲပေါ်မှာ ဟောဒီလို မတော်တဆ

ပြုပြီး...”

“ချမ်း”

“ဟင်...ညို”

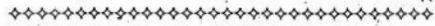
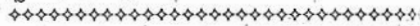
တကယ် မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ပပတို့ပင် ညိုလုပ်ရပ်ကို မှီဝက်ပြုချသွားရတော့၏။

ညိုလက်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်

...ပို ဝဲသွားကာ ပန်းကန်လုံးလေး ချွမ်းကနဲ ကျကွဲ ဖိတ်စင်ကုန်

...ပေါ်။

စားပွဲတိုးကောင်လေး အပြေးကလေးရောက်လာတာ

လက်ဖက်ရည်နှင့် ဖန်းကန်ကွဲများကို လျှင်မြန် ဖျတ်လှေ
စွာ သိမ်းလိုက်၏။

“နောက်တစ်ခွက် ပေးပါမယ် ခင်ဗျ”

ရိုက်ကျိုး ချောင်စွာ ပြောလိုက်သောကောင်လေးကို ညှို့ ချေ
လိုက်ပုံက...

“မလိုတော့ဘူး။ မသောက်ချင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ရဲ့ ဆုံး
မှုအတွက် ငါ လျော်ပေးချင်လို့၊ ပြော ဘယ်လောက်ကျသလဲ။
သလောက်သာပြော”

ကောင်လေးက ကောင်တာဆီ ဝှေ့ကနဲလှမ်းကြည့်လိုက်
မှ...

“နေပါစေခင်ဗျ...မတော်တဆ”

“ဖိုးတာ”

“ဗျာ...အစ်ကို”

ဖိုးတာလိုသော ကောင်လေး၏ စကားမဆုံးလိုက်ရပါ။
ခါတိုင်း ခုလို မတော်တဆ ကျကွဲတတ်တာမျိုးတွေ
ဒီဆိုင်က အလျော်အစား မယူတတ်ပုံရ၏။

ဖိုးတာ စကားမဆုံးခင် ကောင်တာမှ ပုဂ္ဂိုလ်က ခပ်သ
ဆတ်လေး ခေါ်ကာ တားမြစ်ဟန် လက်ဝါးကျပြလိုက်ပြီးမှ

တို့ဝိုင်းရှိရာ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေ၏။ ညှို့၊ ယပုံနှင့်
ပပတို့ သုံးယောက်စလုံး သူ့ကို ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ
၏။

သူ့ပုံစံက ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ချယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ
ရှိထားသူတစ်ယောက်ပမာ လမ်းလျှောက်ပုံကပင် စတိုင်တင်းတင်း
မာန်ထည်ထည်ပင်တည်း။

“ဒီမယ်...ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ဆိုင်က ပန်းကန်တစ်လုံး
ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုဖြစ်သွားရပြီမို့ တန်ရာတန်ဖိုးတော့ ပေးရလိမ့်မယ်
ဟုတ်လား”

သူ့အသံကလည်း သူ့ဟန်ပန်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ အောင်
အောင်ဩဩအသံမို့ အမြင်ကတ်ဖန်သည့်ကြားမှပင်...

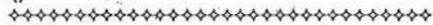
ညှို့ အသံအမှတ်ပြုစွာ နားထောင်နေမိရင်းမှ သူ့စကားဆုံး
သည်နှင့် ညှို့ကလည်း ခပ်မာမာပင် မျက်နှာကို မော့ချိုထားလိုက်
ကာ...

“နားလည်တယ်...အဲဒါကြောင့် လျော်ဖို့ပြောနေတာပဲ၊
ကဲ...ပြော”

“ငါးထောင်”

“ဘာ”

သူ့စကားကြောင့် ညိုတို့ အံ့ဩကာ မခံချင်ဟန် မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့ကို စူးကန်ကြည့်တော့ သူကလည်း ထိမထင်ပြူးလေးဖြင့်...

“ငါးထောင်လေ မတန်ဘူးထင်ရင် တစ်ပြားမှ မပေးလည်း ရတယ်။ မလျော်နိုင်ဘူးလို့ဘဲ မှတ်လိုက်မယ်”

“ဘာရှင့်...လျော်နိုင်တယ်...လျော်နိုင်တယ်...ရော့”

အိတ်ထဲမှ ထောင်တန်ငါးချပ်ကိုယူထုတ်ကာ ညို စားပွဲပေါ်ဆောင့်အောင့်ချပေးတော့ သူက...

“ခင်ဗျား အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး သေချာစဉ်းစား။ ဒါ...ခင်ဗျားအတွက် အိပ်မက်ပဲ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟွန်း”

ညို စိတ်တိုလွန်း၍ ချာကန် လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့၏။ ယမုံနဲ့ ပပက ကောက်ချက်ချ၏။

“အေးဟယ်...ဘယ်လိုဟာကြီးပါလိမ့်”

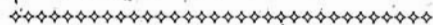

အခန်း(၅)

မိုးစက် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။
ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက်လည်း အားရ ပီတိဖြစ်နေမိ၏။
ထောင်တန်ငါးချပ်ကိုယူကာ ကောင်တာရှိရာ လျှောက်လာတော့
မိုးတာက သူ့ကို နားမလည်ဟန် မျက်လုံး ပေကလပ်လေးဖြင့်
ကြည့်နေတာမို့...

ငွေစက္ကူတွေကို ထောင်ပြုကာ ပြုံးစေ့စေ့လေး ခေါင်း
ပိုက်တော့ မိုးတာက...

“အစ်ကို...ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်တာလဲဟင်။ ငါးထောင်
ကြီးတောင်”

ဖိုးတာက ဟို မချောတွေကို အားနာနေဟန်ရှိ၏။

“အဲဒီ မမက လက်ဖက်ရည်ကို မသောက်ဘဲနဲ့ စားပွဲ အလယ်ကို တွန်းထုတ်လိုက်တာ တွေ့ရတယ်အစ်ကို၊ ကျသွားတာက လည်း မတော်တဆ...လို့”

“မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး...ဖိုးတာ”

“ဗျာ”

“သူ...တမင် တိုက်ချပစ်လိုက်တာ”

“ဗျာ”

“အဟွန်း...ဝင်လာကတည်းကကို ငါက ကြည့်မရတာ”

“ဗျာ...အစ်ကိုနဲ့ သိနေလို့လားဟင်”

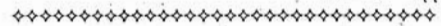
“ဟာ...ဘယ်ကလာ သိရမှာလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်။

မိန်းမပီပီ တစ်ဆိုင်လုံးကို စပ်စုပြီး ကြည့်နေကြတာကွ။ ပြီးတော့ မိန်းမတွေဖြစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာ ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

ဖိုးတာက ရယ်ချင်သွားရစွာ မျက်နှာပိုးသတ်ကာ မရယ်ပါ အောင် နေလိုက်ရသော်လည်း မျက်နှာက စပ်မြဲဖြစ်လေး ရှိသွားရတာကို သူ ဖိုးတာကို ခပ်ငေါက်ငေါက်လေး ဟောက်လိုက်၏။

“မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဟဲ”

သူပြောတော့မှ ဖိုးတာ ရယ်ကျဲကျဲလေးဖြစ်ကာ ပြောတော့ ၏။

“အစ်ကိုစကားကို ရယ်ချင်လို့ပါ”

“ဘာ...ငါ့စကား”

“ဟုတ်ကဲ့...မိန်းမတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ မထိုင်ရဘူးလို့ ကန့်သတ်ထားတာမှမဟုတ်တာ အစ်ကိုရာ။ ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ ပိန်းကလေး အတော်များများ ဒီလိုတွေပဲများနေပါပြီဗျာ။ လာ သောက်တော့ အစ်ကိုလည်း ပိုက်ဆံရတာပေါ့ဗျ”

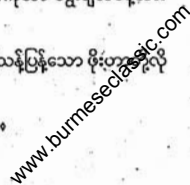
“အေး...ငါက ငါ့ဆိုင်ကို ယောက်ျားတွေလာသောက် တာပဲ လိုချင်တာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အမျိုးသားသီးသန့်လို့တောင် ရေးထား နှုတ်တယ်ကွ။ မကောင်းတတ်လို့သာ”

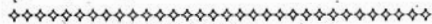
“အစ်ကိုက မိန်းမမုန်း ဝါဒသမားလား”

ဖိုးတာအမေးကို သူ မဖြေခင် နောက်ထပ်လူတွေ ဝင်လာ ပါတိုင်း ဖိုးတာ လှစ်ကနဲ ထွက်သွားပါတော့၏။

“အိမ်မက်” ကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်မွမ်းမံကာ အလုပ် တွင် အားထားလုံးကိုလည်း ယောက်ျားများကိုသာ ရွေးချယ်ခန့်ထား လိုက်၏။

သူ့ကလက်ချက်ချာ၍ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော ဖိုးတာအိမ်မက်ကို

စားပွဲထိုးလေးတွေ ငါးယောက်ရှိကာ၊ သူ့စားပွဲနံပါတ်နှင့်သူ
စဉ်သည်များ ကျေနပ်စိတ်တိုင်းကျစေရန် ကြံ့ဆိုစဉ်ခံနိုင်အောင်
သူ ညွှန်ကြားထား၏။

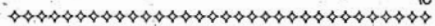
အစစ အရာရာ အကွက်ကျစွာ စီမံဆောင်ရွက်ထားမှုတွေ
ကြောင့် 'အိပ်မက်' က သူ့မျှော်လင့်ထားတာထက်ပင် ပို၍ အဆင်
ပြေ အောင်မြင်ကာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သောက်သုံးသူတွေ စည်
ကားလာပြီဖြစ်၏။

ဖိုးတာ ပြောသလိုပင် မိန်းကလေးအတော်များများ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တတ်ကြမှန်း ခုမှ သူ လက်တွေ့ကျစွာ
သိလိုက်ရ၏။

လာသောက်တော့ ပိုက်ဆံရတာပေါ့ဟု ဖိုးတာပြောသလို
ဟုတ်နေသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ပိုက်ဆံမရချင်နေပါစေ။
သူ့ဆိုင်ထဲကို မိန်းမတွေ ဝင်လာတာကိုပင် မနှစ်မြို့နိုင်လောက်
အောင် ရှိနေရတာ အမှန်ပါ။

ဟွန်း ဇယားကိုရှုပ်ကြတယ်။ အခုလည်း သူ သေချာသိ
၏။

ဟိုအမျိုးသမီး တမင်လုပ်တာ။
ရှုပ်ပြာ ရှုပ်ပြာနိုင်တဲ့ ပျာကလပ်စိန်တွေ။

ပြဿနာရှာချင်လို့ တမင်ဖန်တီးတာများလား...
ပုံစံကိုက အချိုးမပြေ။

သူမကိုယ်သူမ ဘဝင်လေးတစ်ခွဲသားပုံနဲ့ မျက်နှာတစ်ခု
လုံး မော့ချထားပုံကိုက ပီတိတီးပစ်ချင်စရာ။

မကြည်သည့်ကြားထဲကပင် သူမမျက်နှာကို သူ သတိ
ထား ဖြစ်မိသွား၏။

အတော်လှတဲ့မိန်းမ။
တော်ပါပြီ...။

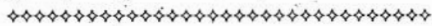
သူ့အမေလည်းပဲ အတော်လှတဲ့မိန်းမမို့ ချောချောလှလှ
မိန်းကလေးတွေကို သူ ကြည့်မရချင်တာ ရောဂါတစ်ခုလိုပင် ဖြစ်နေ
ပါပြီ။

စိတ်ထဲခွဲနေ၏။

လှပချောမောသော ရုပ်ရည်တွေကို အသုံးချကာ မိန်းက
လေးအများစုတွေဟာ ယောက်ျားသားတွေအပေါ် လက်တစ်လုံးခြား
လှည့်ဖြားဟန်ဆောင် မာယာများတတ်ကြပါကလား ဟူသော
မေးခွန်းက သူ့အသိတရားထဲ သံမှိုနှုတ်ထားသလို မြဲမြံစွဲမြဲနေပါ
သည်။

အဲဒါကြောင့်လည်းပဲ မိန်းကလေးတွေမြင်တာနဲ့ပဲ သူ့

မျက်နှာထားက အလိုလိုနေရင်း တည်တင်းမှုနဲ့ကုပ်သွားရတတ်တာ
တွေ အကျင့်တစ်ခုလိုပင် ဖြစ်နေပါပြီ။

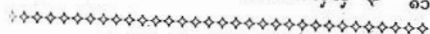
မျက်နှာထားကတင်းတင်း၊ မျက်ဝန်းတွေကလည်း အထင်
သေးသောစိတ်ဖြင့် ခပ်စူးစူး နှိမ်နှိမ်လေး ကြည့်မိတတ်၏။

ကြည့်မိမှန်း သိလိုက်သည်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်တိုသွားရ
စွာ ချက်ချင်း မျက်နှာ ဆတ်ကနဲ လွဲမြဲဆိုတာတွေက သူပြုမှုနေကျ
လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုလိုပင် ရှိနေရ၏။

ခုလည်းပဲ ထိုသို့ပင် သူ ပြုမှုလိုက်တာပဲဖြစ်၏။ နေပါစေ
သူ့အပြုအမူတွေကို မကြိုက်သဖြင့် မိန်းကလေးတွေ လာမသောက်
ကြလည်း ဝမ်းမနည်းပါ။

ကျွမ်းကျင်သော အဖျော်ဆရာ ကိုအေး၏ လက်ဖက်ရည်
အရသာကို တစ်ခါသောက်ဖူးသူတိုင်း စွဲသွားသည်ဟု သူ သိထား
သဖြင့် အမျိုးသား အတော်များများ 'အိပ်မက်' သို့ အချိန်တန်လျှော်
ပုံမှန် လာထိုင်ကြသည့် ဖောက်သည်တွေပင် အတော်များများ ရှိနေ
ကြပြီဖြစ်၏။

မိန်းကလေးဖောက်သည်တွေတော့ သူမလိုချင်ပါ။ မလ
လေ ကောင်းလေဟုပင် သူ တွေးထား၏။ ခုတော့ မရွှေချောပျော့
အတော်လေး ဆတ်ဆတ်ခါသွားပုံရ၏။

မယ်လမင်းဆက်လေး မဟုတ်။ ကြွေထည်စစ်စစ် ခွက်
လေးမို့ ငါးထောင် သူ ယူလိုက်တာ များလွန်းပေမယ့် သူ အလွန်
ကျေနပ်နေပါသည်။

စိတ်ထဲမှလည်း တွေးနေမိ၏။

“မင်း...ဒါဟာ တမင်လုပ်တာပဲဆိုရင် နောက်တစ်ခါ
လာလုပ်ကြည့် တစ်သောင်းပဲ...အဟွန်း”

“သဘောကျ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း သူ ငွေငါးထောင်
ပဲ ပဲသွဲထဲ ထည့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာတော့ ညိုတို သုံးယောက်စလုံး မခံချိမခံသာ
ကျန်ရက်တွေဖြင့် စတိုးရှိရာ အမြန်ဆုံး ပြန်လာကြကာ သီးသန့်ရုံးခန်း
ထဲ ရောက်တော့မှ ညိုက လက်ကိုင်အိတ်လေးကို စားပွဲပေါ်
ပေါက်ကနဲဆောင့်ချကာ ပြောလိုက်၏။

“ငါ...လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးဟာ”

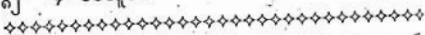
ယမုံနဲ့ ပပတို့ကလည်း ထောက်ခံဟန်ဖြင့်...

“အေး...ဟုတ်တယ်ဟာ၊ ဒီလူ အတော်ကို လွန်တာပဲ”

“အေးလေ...ဖန်းကန်တစ်လုံး ငါးထောင်ဆိုတာ သူတမင်
...”

“ဟဲ့...ညို”

www.burmeseclassic.com

“ဘာလဲ...ပပ”

“နင်ကရော...အဲဒီပန်းကန်လေးကို တမင် လုပ်ချလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်...ဘာလို့တုန်း”

“အမြင်ကတ်လို့”

“ဟဲ့...ဘယ်သူ့ကိုတုန်း”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပေါ့”

“ဟော်တော်”

ပပနဲ့ ယမုံ တအံ့တဩရှိသွားရဉ္စာ တစ်ယောက်ကိုတယောက် ပြိုင်တူ ခေါင်းရမ်းလိုက်ကြ၏။

“ညို...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ နင်နဲ့က ဇာတ်လမ်းရှိနေလား”

“အို...ဘယ်ကလာရှိရမှာလဲ။ ဝေးသေးတယ်။ တစ်ယောက် မမြင်ဘူးတာ”

“ဟင်...ဒါဆို အမြင်ကတ်တယ်ဆိုတာက ဘာလဲ”

“သူ ငါတို့ကို ကြည့်တဲ့မျက်ဝန်းပေါ့။ သတိထားလား”

“အေးဟဲ့...နင် မပြောခင်ကတည်းက ငါ သတိထားမိ

တယ် ညှိရဲ့။ ဟုတ်တယ်...သူ လှမ်းကြည့်နေတာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်နဲ့ပာ။ ငါတောင် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရသေးတယ်”

ပပက သတိတရ ပြောတော့ ယမုံက...

“အဆန်းပဲ...ငါတို့နဲ့သူက ဘာမှ မပတ်သက်တာ။ ဘာလို့

ပြောကြည့်တာလဲ မသိဘူးနော်”

“ဘဝင်မြင့်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ညို မဲ့ပြုံးလေးနှင့် ပြောတော့ ပပက...

“ဟဲ့...လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ လာသောက်တဲ့ လူတွေ

ပပ အဲဒီမျက်နှာထားကြီးနဲ့ကြည့်ရင် မိတ်ပျက်ရုံပေါ့။ သူ့ဆိုင်ကလေးလည်းတော့မှာလဲ”

“သူ့ဆိုင် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပါဟာ။ သူလည်း အငှားပဲဖြစ်

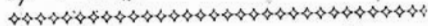
တာကယ် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဆိုရင် ဒီလိုနေမလား။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကတစ်ထပ် ပျားရည်တစ်ထပ်နဲ့ ချိုမြနေမှာ။ ဒီမယ်...ပပ”

“အင်း”

“စုံစမ်းကြည့်”

“ဟင်...ဘာကိုလဲ”

“သူ့ဆိုင် ဟုတ် မဟုတ်”

“ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

“သူ့က အငှားဆိုရင် ဆိုင်ရှင်ကို သူ့ဆက်ဆံရေး ကျွဲတဲ့ အကြောင်းတွေ တိုင်ပင်ရမယ်လေ။ ဒီလိုလူသာ ဆက်ထိုင်ရင်တော့ မကြာခင် ဆိုင်ပိတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က သူပဲဆိုရင်”

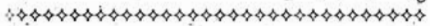
“အဲဒါလည်း ဆိုင်ပြုတ်မှာ ကြိမ်းသေဘဲ။ ဒီလောပဲ မျက်နှာပေါက်ဆိုးတာ။ ဟွန်း...သူကများ”

ညို ဒေါ်ပွက ပွစိပွစိပြောနေ၏။ ပပက...

“ဟဲ့...အဲဒီလူက ရုပ်တော့ တကယ်ဖြောင့်တယ်လေ။ ရုပ်ချောသလောက် စိတ်ပုပ်တာ အံ့စရာပဲ။ တကယ်ဆို အချောလေးတွေဆိုပြီး ငါတို့ကို သူ ဒီလို မဆက်ဆံသင့်ဘူးဆိုတာ နားမလည်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ဘယ်...ညို့ကို သူ တမင်လုပ်တာ အသိသာပြီ။ ငါးထောင်တောင် လျော်ခိုင်းတာ။ ဘယ်လောက်လွန်သလဲ။ လားလို့။ တစ်စုံလုံးဝယ်တောင် အဲသလောက်မပေးရပါဘူး။ တပဲ။ သူ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ငါ သိချင်လိုက်တာနော်”

“စိတ်ချယခုံ၊ ငါကလည်း နင့်ထက် ပိုသိချင်သေးတာ။ အဲဒါနဲ့ ဆုံး စုံစမ်းလိုက်မယ် သိလား”

ပပက လက်မလေးထောင်ကာ ပြောတော့ ညိုက မဲ့၍...

“တစ်ကွေ့ကွေ့တော့ တွေ့ဦးမှာပေါ့ဟာ။ ငါတော့ တစ်ဝက် မကျေဘူး။ တေးထားမယ်”

ငါးရက်ခန့်အကြာမှာ ပပဆီက သတင်းရပါသည်။

“ဟဲ့...အဲဒီလူက မိဘမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်တဲ့။ မိန်းမကွက်ကို ကြည့်မရတဲ့လူတဲ့။ အဲဒီဆိုင်ကလည်း သူ့ဆိုင်တဲ့။ ညိုများဦးမလား။ နင် လက်ဖက်ရည်မသောက်ရသေးဘူး မဟုတ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း...တော်ပြီ မသောက်ချင်ပါဘူး”

ခုလည်း သမီးကို ပိမိအနေဖြင့် အာပေါက်အောင် ဖျောင်းဖျားချခဲ့ပြီးပါပြီ။

အဖေတူသမီးလား မသိပါလေတော့။ ယတိပြတ်ကြီးပင် ဝဖြေပေးခဲ့ပါ၏။ ထက်မြက်သော သွက်လက်သော သမီး၏ စိတ်ဝဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ယုံကြည်အားကိုးရာဟူ၍ ယူဆထားပုံရ၏။

ခုတော့ သမီးပြန်မလာသေးတာမို့ မိမိ တီးခေါက်ထားသော ကိစ္စကို ဖောက်သည်ချနေခြင်းဖြစ်၏။

ဦးမြတ်သင်းက နီးဖြစ်သူကို ဘဝင်မကျနိုင်ဟန် မျက်လုံးကြီးဖြူကြည့်လိုက်ကာ...

“ဩ...အဲဒါနဲ့ပဲ ခင်ဗျားက သမီးကို နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျားချာတွေ မပြောတော့ဘဲနဲ့ အင်း...အင်း ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်ထဲထဲဝဲဝဲပေါ့ ဟုတ်လား...ဒေါ်ကြာဖြူ”

“မဟုတ်ပါဘူး...ကိုရယ်၊ ဖြူ ပြောပါတယ်။ ပြောတာမှ မထင်ပါလောက်အောင်ကို တတွတ်တွတ် ပြောတာပါရှင်”

“ဘာတွေပြောတုန်း”

“မောင်ကျော်မင်းထွန်းဟာ လူတော်လေးတစ်ယောက်ဖြစ် ပါပီးနဲ့သင့်တော်တဲ့အကြောင်းတွေပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုလုပ်ငန်း

အခန်း (၉)

“ဘာပြောတယ်...ဖြူ၊ သမီးက အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကို”

တကယ်တော့ ဒေါ်ကြာဖြူတစ်ယောက် သမီးပြောသလို အတိုင်း ‘ဆန္ဒမရှိပါ’ ဟူသော စကားကို အရင်းအတိုင်းကြီး ဖော်ပြသည့်မချရပါ။

ကိုယ်ယောက်ျားအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံး။ အရာမှ စိတ်တိုင်းကျ ချယ်လှယ်စိမ့်အုပ်ချုပ်ခဲ့သူပီပီ မည်သည့်ကိစ္စ၊ ပြောသလိုလုပ်မှ ကြိုက်တတ်သူ မဟုတ်ပါလား။

မှာလည်း စိတ်ချအားကိုးရတဲ့အတွက် သမီးဖေဖေအတွက်ပါ အဆင်ပြေတယ်လို့ ကိုကလည်း ဖြစ်သွားစေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ရှိနေတယ်လို့ ပေါ့”

“အဲဒါပဲလား”

“ပြီးတော့ မောင်ကျော်မင်းထွန်းကလည်း သမီးကို လိုလားနှစ်သက်မှုရှိတယ်လို့ ပြောပြပါတယ် ကိုရယ်”

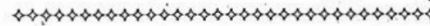
“အဲဒီတော့”

“လက်မခံနိုင်ပါဘူးတဲ့၊ ဒီကိစ္စကိုလည်း မစဉ်းစားပဲ သေးပါဘူးတဲ့”

“ဟ...မင့်သမီးအသက်က ခုဘဲ အစိတ်ရှိနေပြီ။ ဒီအမှုမှ မစဉ်းစားရင် ဘယ်အရွယ်ကျမှ စဉ်းစားမှာတဲ့တုန်း ဖြူရာ၊ ပါ၊ အဲဒါတွေ လိုတယ်ကွာ။ သမီးက သူ့ကိုယ်သူ အရွယ်မရောက်သေးဘူးလို့ ထင်နေသလားပဲကွ”

“အဲဒါကိုလည်း ဖြူ ထည့်ပြောပါတယ် ကိုရယ်။ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင် အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပါပြီလို့”

“ဟင်...ဒါတောင်မှ မစဉ်းစားချင်သေးဘူးလို့ ဆိုရင်ပဲ အရွယ်လွန်တော့မှ မလောက်လေးမလောက်စား မောင်လေး။ ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်လာမှ ဒုက္ခကွ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မိဘက

တော်မယ်ထင်တဲ့ကိစ္စကို စီစဉ်တာ လက်ခံရမှာပေါ့၊ ဘာအချိုးလဲ၊ ငါ့မှာလည်း အလုပ်နဲ့ပဲ၊ ဘယ်သူ့အားကိုးရမှာလဲဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဘဝင်လေဟင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ်၊ သမီးက အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးဖြစ်နေလို့ပါ ရှင်”

“ဒီမယ် ဖြူ၊ ဒီအရွယ်ကျမှ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ပြောရအောင် ငါတို့ကို အရူးလုပ်နေတာကွ”

“ရှင်”

“အဲဒါကို မင်းက ယုံတယ်လား”

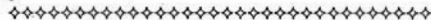
“ဟို...”

“ဘယ်နှယ်ကွာ အသက်အစိတ်ပြည့်လို့ မိဘက သင့်တော်မယ်ထင်လို့ ဝတ္တရားလည်းရှိလို့ စီစဉ်မယ့်ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောရအောင် မင့်သမီးက ဘာခံစားချက်မှ မပါတဲ့ အသည်းနှလုံးမလာနဲ့ မွေးလာခဲ့လို့လား။ အဖွား...ဒီစကားကို ချေး (ချီး) စားပြီးပြောတာတောင်မှ ခွေးစိတ်ပေါက်လို့စားတယ်လို့ပဲ ငါ မှတ်လိုက်မယ်”

“အို...ကိုကလည်းနော်၊ ကိုတို့သားအဖကြားမှာ ဖြူ စိတ်မဝင်စားလို့လား။ သမီးကလည်း လုံးဝ ဘူးပဲဆိုတော့မခက်နဲ့”

www.burmeseclassic.com

၉၀ ❀ ခင်သူလာ

“နေပါဦးကွ...သမီးက မောင်ကျော်မင်းထွန်းကို သဘော မကျစရာ လက်မခံနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းများ ရှိနေလို့လဲ။ မင်း သိလား ဖြူ”

“အဟင်း...သမီးက အဲဒီသူငယ်ကို ကြည့်လို့ကို မရဘူး တဲ့ ကိုရဲ့”

“ဟေ”

“သူ့ကိုယ်သူ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်လေဟပ် နေတဲ့လူကို အထင်မကြီးပါဘူးတဲ့လေ”

“ဩ...သမီးက အဲဒီလိုပြောလား”

“ဟုတ်တယ်...ကို”

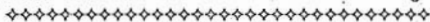
“အေး...အဲဒါပဲပေါ့။ မောင်ကျော်မင်းထွန်းမှာ အရည် အချင်းရှိတယ်ဆိုတာ သမီး နားလည်သားပဲ။ ကိုယ် ခုမှ သဘော ပေါက်တယ် ဖြူ”

“ရှင်...ဘာကိုလဲဟင်”

“သမီးကလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းနဲ့ အောင်မြင်ပျ တယ်မဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်”

“ဆိုလိုတာက မောင်ကျော်မင်းထွန်းမှာ အရည်အချင်း

ရှိသလို သူ့မှာလည်း အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ မာနပဲကွ”

“ဟင်”

“မင်းတို့ မိန်းမတွေဟာ ထစ်ကနဲရှိ မာနလေးက တရဲရဲနဲ့ အလကား ဘာမှလည်း ဖြစ်မြောက်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ အိမ်ထောင် ဦးစီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ လိမ်လိမ် မာမာနေမှ မိန်းမပီသမှာ။ ဇနီးကောင်းပီသမှာ၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင် တာ သမီး နားမလည်သေးဘူး။ ဒီလို အရည်အချင်းရှိတဲ့လူကိုမှ မယူရင် ဘယ်သူ့ကိုယူမလဲ။ ကိုကတော့ ရှင်းရှင်းပဲဖြူ။ သားသမီး ဆိုတာ မိဘစကားနားထောင်ရမယ်။ ဘယ်မိဘကမှ ကိုယ့်သား သမီးတွေကို ဒုက္ခဖြစ်အောင် ချောက်ထဲတွန်းမချဘူး။ ပေါက်တတ် ကရစ်တီကားနဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငြင်းနေတာကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရ ပလား။ ဟွန်း...မိဘသိက္ခာကျသွားမှာပေါ့”

“ဟင်”

“ဒီကိစ္စကို ဖြစ်အောင်စီစဉ်ရမယ်”

“အို...ကို”

ဒေါ်ကြာဖြူ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားတော့ ဦးမြတ်သင်း

က...

“ဘာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မဖြစ်ဘူး...ကို”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ မဖြစ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကို...သမီးက ပြောတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဒီကိစ္စကို သူလက်မခံနိုင်လို့ အတင်းအကြပ်သာ စီစဉ်
မယ်ဆိုရင်တော့ ထွက်သွားမှာတဲ့”

“ဘာ”

ဦးမြတ်သင်း ဆတ်ကနဲ ဒေါပွသွားရကာ...

“ထွက်သွားမယ်...ဟုတ်လား ဖြူ”

“ဟုတ်”

“ဘာလဲ...သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေလို့လား”

“အဲဒါတော့ ဖြူလည်း မသိပါဘူး ကို”

“မင်း...မမေးဘူးလားကွ”

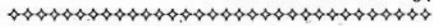
“မမေးဖြစ်လို့ပါ”

“သေချာပြီ”

“ဟင်”

“မင့်သမီး ချစ်သူရှိနေပြီ”

“ရှင်”

“ဒီလို အကြောက်အကန်ငြင်းခဲနဲ့ပုံထောက်တော့ သူ့မှာ
အားကိုးရှိလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“ဟင်”

“ဟွန်း...ဟွန်း၊ ကိစ္စမရှိဘူး ဖြူ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မေးမယ်”

“ရှင်”

ထိုစဉ်မှာပင် သမီး၏ ကားလေး ရောက်လာပါတော့၏။

ဒေါ်ကြာဖြူမှာ စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာပျက်နေလေပြီ။

ညှဉ်ခန်းထဲမှ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကို ညှိ လှမ်းကြည့်ကာ

ဝင်လာ၏။

တစ်ခုခုပဲဆိုတာလည်း ဒက်ကနဲ သိလိုက်၏။

“သမီး...လာထိုင်ဦး”

ဖေဖေခေါ်သဖြင့် ညှိ မေမေဘေးမှာ အသာဝင်ထိုင်ကာ

ပေးလိုက်၏။

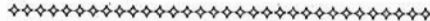
“ကိစ္စရှိလား...ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ်...သမီးကို ဖေဖေ မေးစရာရှိလို့”

“ဟုတ်...ဘာများလဲဖေဖေ”

မေမေက ခေါင်းငုံ့သလို မျက်နှာလွှဲသလို လုပ်နေ

၏။

ဖြူ ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။
ကိုကျော်မင်းထွန်းကိစ္စပဲ ဖြစ်ရမည်။
“အဟမ်း”

ဖေဖေ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်တော့ ဖြူပင် ဒိန်းကနဲ
ဖြစ်သွားရတော့၏။ ဖေဖေက...

“ဟိုတစ်နေ့က သမီးမေမေပြောတဲ့ကိစ္စပါကွာ။ အဲဒါ
ဖေဖေ သိပ်မရှင်းလို့”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“သမီးက မောင်ကျော်မင်းထွန်းကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူ့ကို သမီး မကြိုက်လို့ပါ ဖေဖေ”

“မကြိုက်လို့”

“ဟုတ်”

“သမီးကို ဖေဖေပြောမယ်။ သေချာနားထောင်။ မိဘက
သင့်တော်မယ်ထင်လို့ စီစဉ်မယ့်ကိစ္စတစ်ခုကို သမီးက အပြတ်
ငြင်းရလောက်အောင် သတ္တိတွေအတော်ကောင်းနေပါလား။ သမီး
မကြိုက်ပေမယ့် ဖေဖေတို့က သူ့ကို သဘောကျတယ်ကွာ။ သူ့လို

တော်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့လူစားမျိုးကိုမှ မရွေးရင် သမီး ဦးနှောက်
ထဲမှာ မစင်တွေပဲ ပြည့်နေပြီလို့ ဖေဖေ ပြောချင်တယ်။ ကဲ ထားလိုက်။
နောက်တစ်ခုက သမီးအသက် သမီးအရွယ်နဲ့ဆို ချစ်သူ ရှိချင်ရင်
လည်း ရှိမယ်။ ဖေဖေ နားလည်မှုရှိစွာနဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့
ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ရှင်...ဖေဖေ”

“မောင်ကျော်မင်းထွန်းကို သမီး ငြင်းနေပုံထောက်တော့
အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမယ်လေ။ ချစ်သူရှိနေလို့ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ကဲ
ရှိတယ်ပဲထား၊ အဲဒီလူဟာ ဖေဖေ လက်ခံနိုင်တဲ့အရည်အချင်း
ရှိနေရင်တော့...”

“ရှိပါတယ်...ဖေဖေ”

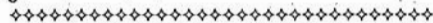
နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။ ညို မျက်စိမှိတ် အရဲစွန့်ကာ
ပြောလိုက်တော့ ဖေဖေမျက်ခုံးထူကြီးနှစ်ဖက် ပင့်ကနဲ မြင့်တက်
သွားရသလို...

မေမေလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား အံ့အားသင့်သွားရပါ
တော့၏။

“ရှိတယ်။ ဩ...ဩ ဖေဖေထင်တာ မမှားဘဲကိုး။ ကဲ...
ကျုပ်ပြောလား။ ခင်ဗျားသမီး ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ။ ကော့...”

၉၆ ❀ ခင်သူလာ

ပြီလေ။ အဲဒီသူငယ်ကို ဖေဖေတွေ့ချင်တယ်။ အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့
ဟုတ်လား သမီး”

“သူ အခု ဒီမှာမရှိပါဘူး ဖေဖေ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ပြည်ပမှာ အလုပ်လုပ်နေလို့ပါ”

“သူ့မိဘတွေက”

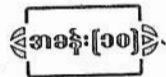
“မိဘမရှိတော့ပါဘူး။ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ ဖေဖေ”

“ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

ညို ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ ဖေဖေက...

“အေးလေ...လာတဲ့အခါ တွေ့တော့ပေါ့။ မောင်ကျော်
မင်းထွန်းထက် သာရင်တော့ ဖေဖေ ခွင့်ပြုမယ်”

ညို အသက်အောင့်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

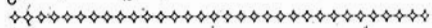
“ဟဲ့...နင် အဲဒီလို ပြောလိုက်တယ် ဟုတ်လား ညို”

“အင်း”

ပပတို့ကို ပြောပြတော့ အံ့ဩရယ်ချင်မျက်နှာတွေဖြင့် ပပက
...သလို ယမုံကလည်း...

“အဟင်း...ချစ်သူမရှိဘဲနဲ့ ဟိုလူကို ယူရမှာကြောက်လို့
လိုက်လိုက်တာ နှင့်ဖေဖေယုံသွားတာ တော်သေးတာပေါ့ ညိုရယ်”

“အဟင်း...ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး
...ပြောရာပဲဟာ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အကြံပေးစမ်း
...”

“အင်း...ဒါမျိုးက အကြာကြီးလည်း ညာထားလို့တာမှ ဟုတ်တာ။ တစ်နေ့ပေါ်သွားရင် ပိုဆိုးမှာ”

“ဟုတ်တယ်...ငါလည်း ခုမှ အဲဒါကိုတွေးလေ စိတ်ပူ လေဖြစ်လာပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့”

ပပရာ ယမုံဝါ တွေတွေလေး ငြိမ်နေကြပြီးမှ ပပက လက်ကနဲ အကြံရသွားဟန်ဖြင့်...

“ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လိုတုန်း”

“အိပ်မက်ကလဲ့”

“ဘာ”

ညီဒက်ကနဲ သဘောပေါက်ပေမယ့် ယမုံက အူတူတူနဲ့...

“ဟင်...အိပ်မက်ဆိုကတည်းက အပြင်မှာ တကယ်ပဲ တာမုမဟုတ်တာ၊ ပပကလည်း ဘာကြောင်တာလဲ”

ယမုံစကားကို ပပ မျက်စောင်း ဒိုင်းကနဲထိုးလိုက်ပြီးမှ...

“ယမုံရယ်...နင့်ကို အဲသလောက် ထူမှန်း ငါ သိပျက် သိတော့တယ်ဟာ”

“ဟင်...ဘာရယ်”

“ငါပြောတာ ညှိသိတယ်၊ ဟုတ်တယ်မှတ်လား ညှိ”
ပပက ညှိကိုပါ တစ်ဆက်တည်း မေးနေသဖြင့် ညှိ

ပါင်းတွင်တွင်ရမ်းကာ...

“မဖြစ်ပါဘူး ပပရယ်”

“ဟဲ့...ဘာတွေလဲ”

ယမုံက မျက်လုံးတလည်လည်နှင့် မေးလိုက်ပြီးမှ သဘော ပေါက်သွားဟန်ဖြင့်...

“ညော်...သိပြီ...သိပြီ၊ ဟိုလူလား”

“အေး...ပေါက်သားပဲ။ အဲဒီ လူဝှစ်ကြီးကိုပြောနေတာ။ ပပကသာ ဝှစ်ဟဲ့။ ရုပ်တော့ ဖြောင့်တယ်နော် ညှိ...အဟင်း”

“ပပရယ်...နင်မို့ စိတ်ကူးထွက်တယ်။ စ စ ချင်း ဆောက် ပျင်းတဲ့လူကို”

“အကြောင်းရှိတယ် ညှိရဲ့”

“ဘာလဲ”

“သူက မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့”

“အဲဒီတော့”

“သူ့လိုလူကို အသုံးချမှ နင် နောက်ကြောင်းအေးမှာပေါ့”

“အသုံးချရမယ်”

“အေး...ငါ စဉ်းစားကြည့်တာ။ သူဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေမလားလို့။ နှင့်ဖေဖေလည်း လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အနေအထား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ညို...ပပအကြံ မဆိုးဘူး”

“နင်တို့ကလည်းဟာ ငါနဲ့ အဆင်မပြေပါဘူးဆိုတဲ့ လူကိုမှ တခြားနည်းလမ်း စဉ်းစားစမ်းပါ”

“လောလောဆယ် ငါ့ခေါင်းထဲက ဒီအကြံပဲ ထွက်တယ်ဟ”

“ဟုတ်တယ် ညို။ တကယ်လို့ နင်ညာထားတဲ့အတိုင်း၊ နှင့်ဖေဖေကို တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ နှင့် ပြုရမှာအမှန်လေ။ အဲဒီတစ်ယောက်က အခွင့်အရေးသမားဖြစ်နေရင် ဒုက္ခ”

“သူကရော အခွင့်အရေးသမား မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလား”

“ဪ...မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတဲ့လူ။ အောက်ကျခံပြီး သိက္ခာမရှိတဲ့ အရှက်မဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်ပါလေ ညိုရဲ့”

“နေပါဦး...နင်တို့က ခုလိုပြောနေရအောင် သိပ္ပံအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“အေး...နင်ကိုပြောရဦးမယ် သိလား”

“ဘာလဲ”

“ငါတို့ဆိုရင်မှာ အရောင်းခန့်ထားတဲ့ စန္ဒီမွန်ဆိုတဲ့ ပကောင်မလေး”

“အင်း”

“အစက သူနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတာတဲ့”

“အင်း”

“သူ့မှာမည်က မိုးစက်တဲ့”

“ဪ”

“သူ့အဖေက အရာရှိ၊ အမေက ပွဲစား၊ မရှိမရှား အလယ်ပလတ်တန်းစားဆိုပါတော့ဟာ”

“အင်း”

“သူ့အမေက အသုံးအကြမ်းကြီးပြီး အလှအပကြိုက်တယ်တဲ့။ ပွဲစားဆိုတော့ ကျောကျော့မော့မော့လေး ပြင်ဆင်ပြီး တစ်နေ့မှာနဲ့ အပြင်ထွက်နေရတော့ သူ့အဖေက အလုပ်မသွားခင်နဲ့ အလုပ်မရှိလို့လာရင် ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံး လုပ်ရပါတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား တစ်မျိုးကြီးပါလား။ အိမ်ဖော်မထားဘူးပေါ့”

“ထားတယ်...သူ့အမေဒဏ် မခံနိုင်လို့ ပြေးတာတဲ့”

“ဆိုးလိုက်တာ”

“ဒီထက်ဆိုးတာက သူ့အမေက အရမ်းချမ်းသာချင်တာ၊ တဲ့လေ”

“အင်း...အင်း...အဲဒီတော့”

“ပွဲစားလုပ်ရင်း လူတစ်ယောက်နဲ့ တတွဲတွဲဖြစ်လာရာ... နောက်ဆုံး သေတ္တာဆွဲပြီး ဆင်းသွားတဲ့အထိပဲတဲ့ဟာ”

“အို...ဆိုးလှချည်လား”

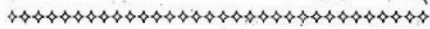
“အေး...အဲဒီအဖြစ်တွေကြောင့် မိုးစက်ဟာ သူ့အဖေ... အရမ်းစိတ်မှာသွားတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား...အင်းပေါ့လေ၊ ရှက်မှာပေါ့”

“သူ့အဖေဆို ယစ်ထုတ်ကြီးလုံးလုံးဖြစ်သွားပြီး အလှ တောင် ပြတ်သွားတယ်တဲ့”

“ဖြစ်ရလေအောင်...သူ့အဖြစ်ကလည်း ကြေကွဲစရာ... လား”

“သူ့အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ကောင်းလွန်းလို့ ဝိုင်း... ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ကြတော့ သူ့အဖေဟာ အရက်ပြတ်ပြီး ရာ... ပန် သက်နိုးဝတ်လိုက်တော့တယ်တဲ့”

“သြော်”

“အဲဒီတော့ မိုးစက်ဟာ မိန်းမဆိုရင် နည်းနည်းမှကို အထင် ပါကြီးချင်တဲ့ နာကျည်းမှုတွေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတော့တာတဲ့။ ချစ်သူတောင် မရှိဖူးဘူး ဆိုပါတော့ဟာ”

ပပစကားဆုံးတော့မှ ညှိက အပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့်...

“ပပရယ်...အဲဒီလိုလူကိုမှ နင်က သွားပတ်သက်ပြီး ရှုပ် ဖျင်လို့လား တော်ပါတော့ဟာ”

“နေပါဦး ညှိရဲ့၊ ငါ ကြံကြည့်ပါဦးမယ်”

“ဘာကြမှာလဲ”

“အဆင်ပြေနိုင်မယ့်နည်းလမ်းပေါ့။ သူ့လိုလူသာ ကူညီ ဖျင်တော့ နင့်အတွက် အန္တရာယ်လည်း ကင်းမယ်လေ”

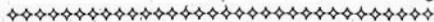
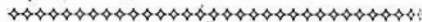
“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီလိုပဲ ကြံရဖန်ရတာပေါ့ဟာ။ သိတယ်ဟုတ်လား ပပတဲ့ ပပကင်း...ဟင်း”

“ပပနော်...မဟုတ်တာတွေတော့ လုံးဝမလုပ်နဲ့။ ငါ သူ

ပပဝင်အမြင်သေးတာ မခံနိုင်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပဲနေပါဟာ။ သွား... မဟုတ်သက်နဲ့”

“အင်းပါ...အင်းပါ”

ပပ ကတိအလွယ်ပေးပေမယ့် ညို သိပ်စိတ်မချပါ။ ညို အလစ်မှာ ယမုံရော ပပပါ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေတတ်၏။

ပပတို့ထွက်သွားပြီး တစ်နာရီလောက်အကြာမှာ ပြန် ရောက်လာကြ၏။

တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာတော့ ပပက...
“ညိုရေ...လက်ဖက်ရည်သွားသောက်မယ်ဟာ”
“ဟင့်အင်း”

သိချင်ပေမယ့် ညို စိတ်မဝင်စားဟန်နေလိုက်လေ သည်။

ညို ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။
ထိုဆိုင်ကို ညို ဘယ်တော့မှ မသွားဟူ၍။
နောက်တစ်ကြိမ် ပြဿနာ မဖြစ်ချင်ပါ။
ပပက ယမုံကို မျက်စိတစ်ဖက် လှစ်ကနဲမှိတ်ပြလိုက်ပြီး...
“နင် မလိုက်ချင်လည်းနေခဲ့ဟာ၊ ငါနဲ့ ယမုံ သွားသေ...”

ယမုံက ပုခုံးလေးတွန့်ကာ...
“ဟွန်း...မလွယ်ဘူးဟဲ့၊ တင်းသလားမမေးနဲ့။ သူ့ မျက်နှာက အလကား လာတောင်းတဲ့လူကို ကြည့်သလို ကြည့်တာ။ အဲဒါတောင်မှ ဆိုင်က စည်လိုက်တာဟာ၊ စားပွဲလွတ်တောင် မရှိဘူး။ လေးယောက်ပိုင်းတစ်ခုမှာ တစ်ခြမ်းစီထိုင်ရတယ်။ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ။ သူ့ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်အရသာလေးက ကောင်း တော့ လူကျတော့မှာပေါ့။ အများစုကတော့ အမျိုးသားတွေလေ။ အလုပ်ကိစ္စတွေ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး အရောင်းအဝယ်တည့်သွားတာတွေ လည်းရှိရဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က မိန်းကလေးတွေကိုသာ ရှု တာညိုကြီးနဲ့ တင်းတာ။ သူတို့ယောက်ျားအချင်းချင်းတော့ ရယ်မော ပြောဆိုလို့ဟဲ့။ ရယ်လိုက်ရင် အရမ်းကြည့်ကောင်းတဲ့လူ သိလား”

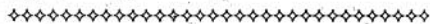
မယ်”

ညို ပပကို ခပ်တည်တည်လေး ကြည့်လိုက်၏။
ဘာမှမပြောပေမယ့် ပပ နပ်ပြီးသား။
ပြုံးစိစိလေး ခေါင်းညိတ်ပြကာ...
“စိတ်ချ...ဘာမှမလုပ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တာ”

“ယမုံ”
ညို နားကြားပြင်းကတ်လာဟန်ဖြင့် ခေါ်လိုက်ပြီးမှ မဲပြုံး လေးပြုံးကာ...

သောက်ရုံသောက်မှာ”

ညို ဘာမှမပြောတော့။ လုပ်စရာရှိသော စာရင်းဇယားကို ကိုသာ ဆက်လုပ်နေလိုက်၏။

“လူတစ်ယောက်ကို အဲသလောက်အထိ မစပ်စုနဲ့သိလား၊ သိကွာကျတယ်။ မရှက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ၊ အဟဲ့...ငါနဲ့ ပပလေ ခင်ရမလား လို့ သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်သေးတယ် သိလား”

“ပေါရဲလိုက်တာဟာ ဒုက္ခပါပဲ”

“အဲမယ်...ကိုယ့်လူ ကြောင်သွားတယ်ဟဲ့။ မပြုံးပြဘဲ တစ်ဖက်လှည့်သွားတယ်လေ၊ မှတ်ကရော”

ညို ရယ်ချင်သွားပေမယ့် ပပကို မျက်စောင်းသာ ထိုးလိုက်မိ၏။

ထိပြီဟုတ်လား။ အလကားအပိုတွေ။

ပပက...

“ကျွန်သေးတယ်ဟဲ့”

“ဟင်...ဘာလဲ”

“ဒီတစ်ခါ ငါ ပြန်ရစ်ခဲ့တာလေ ညိုရဲ့၊ ဘယ်ရမလဲ”

“ဟင်...ဘယ်လို”

“ပိုက်ဆံရှင်းတော့ စားပွဲထိုးလေးက ကောင်တာမှာ သူ့ ပေးတာ။ အနုတ်တွေ ပြန်အမ်းပါရောလား”

“အင်း...ဘာဖြစ်လဲ”

“အဟင်း...ဟင်း၊ ငါတို့က ပိုက်ဆံတွေကို တစ်ချပ်ချင်း သေသေချာချာကို ရွေးတာ အစွန်းအထင်းရှိတာ၊ အနားလေး ပြနေတာ၊ အမှတ်အသားတွေ ခြစ်ထားတာ လုံးဝမယူဘူးလေ”

“ဟုတ်လား...ဒီတော့”

“စားပွဲထိုးလေးတော့ ချည်ငင်သလို သွားလိုက်လာလိုက် ခြေထောက်ညောင်းအောင် ငါတို့ ဂျီးများပစ်လိုက်တာပေါ့။ နောက်ဆုံး အသစ်စက်စက်ကလေးတွေ ပြန်အမ်းတော့မှ ‘ကျေးဇူး’ လို့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို လှမ်းပြောတော့ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးတယ်တော့...စ်...စ်”

“ကောင်းတယ်...နင်တို့က သွားတာကိုး”

ညို မကျေမနပ်လေး ထောပနာပြုလိုက်၏။

အခန်း(၁၁)

“ညို”

“ဟင်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ဘွားကနဲရောက်လာသော ကိုကျော်မင်း၊ ထွန်းကို ညို စိတ်ရှုပ်သွားရော ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဪ...အိမ်ထဲမှာလဲ... အထဲမှာ မေမေရှိတယ်၊ ကိုကျော်မင်းထွန်း”

“ကိုယ်...ညိုဆီလာတာပါ။ ပြောစရာ နည်းနည်းရှိလို့”

“ရှင်”

ညို တကယ်ပင် စိတ်ပျက်သွားမိ၏။

ညိုကလည်း ညို။

ရာသီဥတုပူသဖြင့် အောက်ဆင်းကာ တရုတ်စကားပင်ကြီး အောက် ခုံတန်းလေးပေါ်ထိုင်ရင်း စာအုပ်ဖတ်နေမိ၏။

ငှားထားသော မဂ္ဂဇင်းက ပြန်ပေးချိန်တန်ပြီမို့ စိတ်နှစ်ကာ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်နေမိသဖြင့် ရုတ်တရက် ရောက်လာသော ကိုကျော်မင်းထွန်းကို သတိမထားမိခြင်းပင်။

ခုတော့ ညို ရှောင်လွှဲ၍မရသည့်အတူ ရင်ဆိုင်ရုံသာ။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားရင်း ညို ဟန်မပျက်ပြောလိုက်၏။

“ဘာများလဲ ကိုကျော်မင်းထွန်း”

ကျော်မင်းထွန်းက ခုံတစ်ဖက်စွန်းမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ...

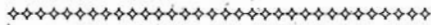
“ကိုယ်...ညိုနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါကွာ”

“ဆွေးနွေးစရာ”

“ဟုတ်တယ် ညို၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ညိုကို ကိုယ် စိတ်ပင်စားတယ်။ လက်ထပ်ချင်တယ်လေ”

“ဒါပေမယ့်...ညိုမှာ”

“ကိုယ် ကြားပြီးပါပြီ၊ အန်ကယ်ပြောတယ်။ ညိုမှာ နှုတ်ချက်တယ်တဲ့...အဟင်း”

“ဟုတ်တယ်...ကိုကျော်မင်းထွန်း”

“ညိုညာတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်...အို...မဟုတ်တာ၊ ဒါ ညာစရာလား။ ရှိလို့ ရှိတယ်ပြောတာပေါ့”

“အဟင်း...ညိုရာ၊ အဲဒါကို အန်ကယ် ယုံတယ်ထင်လား”

“ဟင်”

“ကိုယ်လည်း မယုံဘူး၊ တကယ်မရှိတာကို ညိုညာနေတာ အသိသာကြီးပဲကွာ”

“ရှင်က ဘာသက်သေ အထောက်အထားတွေနဲ့ ပြောနိုင်ရတာလဲ၊ ကဲ...ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ချစ်သူရှိပါတယ်လို့ ပြောနေတာကို”

“ဟုတ်လား...ဒါဖြင့် ညိုကရာ ဘာသက်သေအထောက်အထားပြနိုင်လို့လဲကွာ။ အဲဒီလူရဲ့နာမည်၊ အလုပ်အကိုင်နဲ့ လိပ်စာ၊ ပြောနိုင်မလား။ ကိုယ် အခုချက်ချင်း စုံစမ်းမယ် ဘယ်လိုလဲ ညို”

“ဟင်”

ညို မျက်နှာကွက်ကနဲပျက်တော့၏။

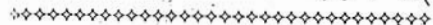
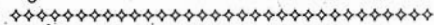
ကျော်မင်းထွန်းက သဘောကျစွာပြုံး၍...

“ဖြစ်ရလေ ညိုရာ၊ ညာတယ်ဆိုရင်လည်း မင်သေသေနဲ့ ပီပီရိုရိုလေး ရှိရတယ်ကွ။ အဟင်း...ခုတော့ ဖုံးလည်းဖုံး၊ ပေါ်လည်းပေါ် ဖြစ်နေပြီ”

ညို ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဦးနှောက်ထဲ အပြေးအလွှား အဖြေရှာနေမိ၏။

ညို နှုတ်ဆိတ်နေမှုကို ကျော်မင်းထွန်းက အခွင့်ကောင်းယူကာ သူပြောချင်ရာတွေ တကွတ်ကွတ် ပြောနေလေသည်။

“ကိုယ်...ညိုကို တကယ်ချစ်တာပါကွာ။ ကိုယ်က ကိုယ့်လက်တွဲဖော်ကို ညိုလို ထက်မြက်သွက်လက်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့မှ လက်တွဲချင်တာလေ။ ကိုယ့်လို အရည်အချင်းရှိတဲ့ယောက်ျားနဲ့ အမိလိုက်နိုင်တာဟာ ညိုလို မိန်းကလေးမျိုးမှ ဖြစ်မှာ။ အဲဒါကြောင့်လည်း အန်ကယ်ဆီမှာ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ကိုယ် ခွင့်တောင်းခဲ့တာပေါ့။ အန်ကယ်ကလည်း ကိုယ့်အကြောင်းသိနေတော့ ဝမ်းပမ်းပင်ပင်ကြီးပါပဲကွာ။ လက်ရုံးလို အားကိုးရတဲ့မင်းသာ ငါ့သမက်ဖြစ်ဖို့ ဘာပြောစရာလိုသေးလဲကွာတဲ့။ ဒီကိစ္စကို ညို ဘာကြောင့်လက်ပခံနိုင်ရသလဲဆိုတာ ကိုယ့်တော့ နားကိုမလည်နိုင်ဘူးကွာ။ ပိုမိုလို့ ညိုဟာ အသင့်တော်ဆုံး အလိုက်မက်ဆုံး မဟုတ်ဘူးလား။ ညို ပြောနေလည်း အလကားပဲ သိလား။ ကိုယ် စုံစမ်းပြီးပြီ။ ညို မှာ

ဘယ်ကချစ်သူမှ မရှိပါဘူးကွာ။ တကယ်ရှိနေရင် လိပ်စာပေး ဟုတ်လား။ ကိုယ် မေးမယ်။ နိုင်ငံခြားရောက်နေလည်း E-mail နဲ့ မေးမယ်။ ကဲ...ဘယ်လိုလဲ ညို”

သူ့စကားအရည်ကြီးကို ဆုံးအောင်နားထောင်ရင်း ညို ဦးနှောက်ထဲမှာ အပြေးအလွှား အကြံထုတ်နေမိ၏။

ဖေဖေကို ပြီးပြီးရော ဖြေခဲ့တာ ညို မှားသွားပြီ မဟုတ်ပါ လား။

ကိုကျော်မင်းထွန်းဆိုသည်လူက ပြောသလို လုပ်မည်သူပဲ ညို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြေရတော့မည်။ ဘယ်လိုဖြေရပါ။

ဦးနှောက်ကလည်း ဘာအကြံမှ ထွက်မလာ။

ညို အကြပ်ရိုက် အကြံအိုင်နေစဉ် ကိုကျော်မင်းထွန်းက ညိုကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး ဆက်ပြောနေပြန်၏။

“ပြောပါညို...ကိုယ့်ကို ညို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့။ တယ်။ ကိုယ့်မှာ ညို မကြိုက်နိုင်စရာ ဘာတွေရှိနေလို့လဲ။ အပင်... ရုပ်ရည်၊ ပညာ အရည်အချင်း၊ ကိုယ့်ကျင့်တရားနဲ့ စာရိတ္တ၊ လုပ်ရပ် ကိုင်ရည် အားလုံးကို မှတ်ကျောက်အတင်ခံနိုင်တယ်။ သူ့... ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ အံ့မှားအားဖြင့် အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမ... အချက်တွေနဲ့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုခုနဲ့ ငြိစွန်းနေတတ်ပေမယ့်...”

မှာ အဲဒါတွေ လုံးဝကင်းရှင်းတယ် ညို။ အချိန်မရွေး အစစ်ဆေး နိုင်တယ်ကွာ။ ညို သိထားဖို့က ကိုယ်ဟာ သာမန်ယောက်ျား တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ထူးခြား ထူးချွန် အောင်မြင်ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားပါ။ ကိုယ့်လို လူကိုမှ ညို မစဉ်းစားရင် ညိုဦးနှောက်က ပျက်မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကိုကျော်မင်းထွန်း”

ညို ဆက်ပြီး သည်းညည်းမခံနိုင်တော့။ ဒီလူ ကိုယ်ရည် မှားနေတာ ကြာလေ မှားထောင်၍မရလေ ဖြစ်နေရလေပြီ။

ပင်ကိုယ်ကပင် စိတ်မြန် စိတ်ဆတ်သူဖို့ ညို ဘာကိုမှ မှီ၍ညီဝေးဝေး မစဉ်းစားနေတော့ဘဲ ခတ်ဆတ်ဆတ်လေး ဖြတ် ပါးလိုက်ပြီးမှ ပြုံးပြုံးလေး ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင် မှားနေပြီ ကိုကျော်မင်းထွန်း”

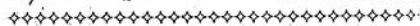
“ဗျာ”

“ရုပ်ချေး ပညာတတ်၊ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတိုင်း ညိုက ကိုယ့်အဆင်မပြေအောင် ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်ကို အထင်ကြီးနေပါလား နော်”

“ဘယ်လို ညို”

“ရှင်တော်ပေမယ့် ညို စိတ်မှမဝင်စားတာ။ ရှင် အရည် များအစတွေဟာ ညိုအတွက် ဘာမှ မထူးခြားပါဘူးလေ”

“ဒါဖြင့် ညိုက ဘယ်လိုလူကို စိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့လဲ။ ကိုယ် သိခွင့်ရှိသလား ညို”

“ရှင်ကိုမှမဟုတ်ဘူး ကိုကျော်မင်းထွန်းရေ၊ ညို ဘဝ၊ ယောက်ျားကိုမှ စိတ်ဝင်စားပါဘူး။ စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ဘာဝတ္တရမှ မရှိတဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ဘဝကိုပဲ ညို စိတ်ဝင်စားတော့တယ်”

ဟူ၍ အကယ်၍သာ ညို ထိုသို့ပြောလိုက်ကြည့်...

ကိုကျော်မင်းထွန်းမှတဆင့် ဖေဖေသိသွားကာ ညို အစိပွယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်ဆိုပြီး အတင်းအပြစ် လက်ထပ်နိုင်မည်မလွဲ။

ဖေဖေညိုသာ ထိပ်တိုက်တိုးကာ ပြဿနာဖြစ်တော့မယ့်

ညို လျှပ်တစ်ပြက် အကြံရကာ သွက်လက်စွာပင် ပျက်လိုက်လေသည်။

“ရှိပါတယ်...ရှင် သိခွင့်ရှိတာပေါ့”

“ပြောပါဦး ညို”

“အဲဒီလူက ညိုကို ရင်ခုန်စေနိုင်စွမ်းရှိရမယ်လို့ပေါ့။ ကို”

တစ်သက်လုံး ဘဝခရီးဖော်အဖြစ်နဲ့ လက်တွဲသွားရမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ညိုရင်ထဲကကို နှစ်နှစ်ကာကာ လေထဲမှ မြတ်နိုးစိတ်တွေနဲ့ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစေနိုင်တဲ့ လူ”

ပြောသာပြောရ ပါးစပ်ထဲ ယားကျိကျိ ရှိသွားရ၏။ တကယ်တော့ အဲဒီစကားတွေက ညိုစကားတွေမဟုတ်။

ဝေနှင့် ယမုံတို့ ပြောနေကြစကားပါ။

ခုတော့ ညို ခပ်တည်တည်လေး ပြောလိုက်ပါပြီ။

ညိုစကားကြောင့် ကိုကျော်မင်းထွန်းခမျာ မျက်နှာပင် မသိ

ဝသာ ပျက်သွားရတော့၏။

မချိပြီးလေးဖြင့် ပြောလိုက်ပုံက...

“ဪ... ညိုဆိုလိုတာက ညို ကိုယ့်ကို ရင်မခုန်ဘူး လို့တာလား”

“ဟုတ်တယ်...လုံးဝပါပဲ”

“ဟား... ညိုရာ ပြတ်လှချည်လားကွာ”

ကိုကျော်မင်းထွန်း အတော်လေး မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားပုံ မျက်နှာ။

ဟုတ်သားပဲလေ။

သူ့ကိုယ်သူ လောကမှ ဓမ္မတစ်လူ ယောက်ျားဟု သွေးထင် ရောက်နေသူ မဟုတ်ပါလား။

သူ့လိုလူကို လုံးဝ ရင်မခုန်ပါဆိုလိုက်သော ညိုကို ကြည့်

မဟုတ်။

ညို ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ညို ဟန်မဆောင်ချင်လို့ပါ ကိုကျော်မင်းထွန်း။ ရှင်ကို ဖေဖေ သဘောကျပေမယ့် ညိုမှ မချစ်နိုင်တာ။ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ မချစ်တဲ့လူကို ညို လက်ထပ်ရင် ဒီအိမ်ထောင်ရေး သာယာမှုဆိုတာ ရှိပါဦးမလား။ ရှင်လို တော်တဲ့ယောက်ျားအဖို့ ဇနီးကောင်း မရှား။ ဘူးနော်။ ညိုထက် သာတာပွဲ အများကြီး ရှင်ရနိုင်ပါတယ်”

“ကိုယ်က ညိုကိုပဲ လိုချင်တာပါ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်... မဖြစ်နိုင်လို့ပါ”

“ကိုယ် စိတ်မပျက်ပါဘူး ညို။ ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်စောင့်ရပါကွာ ရတယ်”

“အို... မစောင့်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညို”

“ညိုမှာ စိတ်ဝင်စားရမယ့်သူ ရှိနေပါပြီ”

“ဗျာ... ဘာရယ်... ညို”

ညို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လွှတ်ကနဲ ပြောမိသွားသလဲပဲ ပါလေတော့။ တောက်တဲ့တွယ် တွယ်မည့် ကိုကျော်မင်းထွန်း အနွှေ့ရှယ်ကို ရှောင်ချင်စိတ်ဖြင့် ပြောမိပြောရာ စိတ်ကူးတုတ်တုတ် ညို ပြောလိုက်မိပြန်ပြီတည်း။

မတတ်နိုင်ပါ။

မဟုတ်လျှင်တော့ ကိုကျော်မင်းထွန်း ပို၍ အတင်ရဲလာမှာ ပြီးလှ၏။

ဖေဖေကလည်း မျက်နှာသာပေးထားသူ မဟုတ်ပါလား။
“ထူးတော့ပါ။ ခပ်တည်တည်သာ လိုမိရတော့မည်။

“ဟုတ်တယ်... ညို... သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ညို။ ဘယ်ကလဲ။ ဒီတစ်ခါသာ ညို ထပ် ကျရင်တော့ အန်ကယ် ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ညိုစိတ်ထဲ လေးလံတင်းကျပ်သွားရပေမယ့် မျက်နှာ မျက်နှာအောင် သတိထားရင်း ခပ်တည်တည်လေး ပြောလိုက်ရ၏။

“ခုချိန်ထိတော့ ညိုတို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖြစ်သေးလို့ပါ။

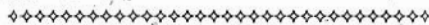
ပါပေမယ့် သေချာတယ်။ ညို သူ့ကိုတော့ တကယ် ရင်ခုန်မိပါ တယ်”

ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် ညို ရှက်သွားရစွာ မျက်နှာပါ မသိ
“ဟန်လားရတော့၏။

“မိုးစက်” ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ရှင်ကိုတော့ ညို အမြင်ကတ်နေ

“... ပန်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ခုတလော ညို ရှင်အကြောင်း ခဏခဏ မျက်နှာဖြူနေတာ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်နော်။ အဲဒါ ရင်ခုန်တာများလှ၏

ကိုကျော်မင်းထွန်းကလည်း ညိုမျက်နှာကို စေ့စပ်စွာ အကဲ
ခတ်နေသူပီပီ ညို ရှက်သွေးလေးရဲသွားသောမျက်နှာကို မြင်လိုက်
သည်နှင့် သဘောပေါက်ဟန်၊ မျက်နှာ မသိမသာပျက်သွားတော့
၏။

မချိုဖြူးလေးနှင့် မေးလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ ညို”

“မိုးစက်တဲ့...ညိုတို့ ဆိုင်နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုး”

ပိုင်ရှင်”

ပြောပြီး ညိုမျက်နှာ ရဲကနဲနီ၏။

◀ အခန်း(၅) ▶

“ဟယ်...ညို...နှင့် တကယ် အဲဒီလိုပဲ ပြောလိုက်တယ်”

ခေါင်းညိတ်ပြမိရင်း ညိုတစ်ကိုယ်လုံး နွေးရှိန်း ထူပူကာ

မျက်နှာကလည်း အလိုလို နီလာရပြန်၏။

ညှို့က တစ်ညှို့လုံး အိပ်၍ပင်မပျော်။

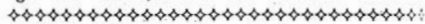
ညို ပြောမိတာ မှားသွားပြီထင်ပါရဲ့။

ဟိုတစ်ယောက်သာ သိရင် ညိုကို ဘယ်လောက် အထင်

ပူပူပူပူမလဲဆိုတာ တွေးပင် မတွေးချင်။

သို့သော် မတွေး၍မရ။ တစ်ချိန်လုံး တွေးနေမိကာ၊ လူက

ညိုပိုင်၍ အဆင်မပြေ။

ဖျားချင်သလိုလို၊ ဝိုက်အောင့်ချင်သလိုလို တကယ်ပင်
နေမထိ ထိုင်မသာဆိုတာ ဒါမျိုးပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

မနက်စောစော ကော်ဖီပိုင်းမှာ ဖေဖေ မရှိ၍ တော်သေး၏။
ဖေဖေ အလုပ်ကိစ္စရှိ၍ ကော်ဖီပင် မသောက်အား။
အစောကြီး ထွက်သွားသည်။

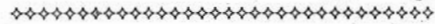
မေမေက ကိုကျော်မင်းထွန်းနှင့် ညှိတို့ ဘာတွေပြော
သလဲဆိုတာကို မေးချင်နေပုံရ၏။

ညှိ ရိပ်မိသဖြင့် မေမေ မမေးဖြစ်ဘဲနေအောင်ကို တပြိုင်
စကားတွေ ဖောင်ဖောင်ကျဲကာ ကော်ဖီကိုပင် သွက်သွက်
သောက်၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ ပပနှင့် ယမုံကို ရှက်ရှက်နှင့်ပင်
မျက်နှာနောက်ထား ပြောပြလိုက်ရတော့၏။ ထင်သည့်အတိုင်း
နှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား အံ့ဩသွားကြသည်။

မိုးစက်ကို ညှိ ကြည့်မရ၍ သူ့ဆိုင်ကို လုံးဝမသွားပေ။
ပပနှင့် ယမုံသာ နေ့တိုင်းသွားကာ လက်ဖက်ရည် သွား
သောက်တတ်၏။ ခုတော့ ညှိအဖြစ်က ဝိုင်းရအခက် ရယ်ရအခက်
တကယ့်ကို ဝှတီးဝှကျ နိုင်လှပါသည်။

ညှိမှာ ခုချိန်ထိပင် ပြောရင်းနှင့် ရှက်စိတ်က ငယ်။

တက်ကာ ထူထူရှိန်းရှိန်းကြီး ရှိနေရဆဲပါ။ ညှိ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး
ပပတို့က သနားသွားပုံရ၏။

“အေးဟယ်... နင်ကလည်း ပြောမိပြောရာ ပြောလို
တော့ပြီးပြီ။ နောက်ပိုင်း ပြဿနာက ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“အဲဒါကြောင့် ငါ့ကို အကြံလေးဘာလေး ပေးပါဦးဟာ။
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ညှိ”

“ဟင်”

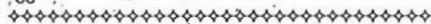
“နင့်စိတ်ကူးထဲမှာ မိုးစက်ဆိုတဲ့လူကို ဘာလို့ သတိတရ
ဆွဲထည့်လိုက်တာလဲဟာ။ သူနဲ့ နင်က အဆင်ပြေတာလည်းမဟုတ်”

“ပပရယ်... အဲဒီလူက ဘယ်သူနဲ့မှ အဆင်ပြေမရပါဘူး။
မျက်နှာကြီး မော့ချိုတင်းထားတာများ တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ
ထိုင်စားနေတာကျရော”

“မဟုတ်ဘူး ယမုံ... သူက မိန်းကလေးတွေနဲ့သာ တင်း
တင်းကင်းကင်း နေတတ်တာ။ ယောက်ျားအချင်းချင်းနဲ့ကျ ဖြောင့်
လုံဖြူးလို့ရယ်ရယ်မောမော ရည်ရည်နှိုးနှိုးပါ။ ငါ သတိထားမိတယ်”

“ကံပါ... အဲဒါအသာထား။ ငါ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြပါဦး”

ယမုံနဲ့ ပပတို့ အချီအချပြောနေတာကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ညှို့ ပြောတော့မှ ပပက...

“အေးပါဟာ...ငါလည်း စဉ်းစားနေတာပါ။ လောလော ဆယ် အနေအထားကတော့...ငါနဲ့ ယမုံ နေ့တိုင်း လက်ဖက်ရည် အချိုးမှန် သွားသောက်နေလို့ ဆိုင်ကလူတွေနဲ့ မျက်မှန်းတန်းနေပါပြီ”

“ဟုတ်တယ် ညို။ ဟို...နင့်လူကလည်း ငါတို့ကို သူ့ဆိုင် ဖောက်သည်တွေလို့ နားလည်သွားလားမသိပါဘူးဟာ။ အရင်က လောက် မျက်နှာထား သိပ်မတင်းတော့သလိုပဲနော် ပပ”

ယမုံစကားကို ပပက ထောက်ခံဟန်ဖြင့်...

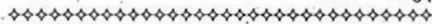
“ဟုတ်တယ် ညို...ဟုတ်တယ်။ နင့်လူ မျက်နှာ ရှစ်ခေါက် မချိုးတော့ဘူး”

“ဘာ နင့်လူလဲ ... နင့်တို့နော် ငါ စိတ်ညစ်နေတယ်”

“ဒီလိုလုပ်ရအောင်”

“ဘာလဲ ပပ”

“ဆွေးနွေးကြည့်မယ်ဟာ။ နင့် အခက်အခဲကို ကူညီပေးဖို့ပေါ့။ ဟို...အငှား ရည်းစားအဖြစ်နဲ့ သရုပ်ဆောင်ပေးပါလို့ မကောင်းလား”

ပပစကားကြောင့် ညို လဲသေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ် သွားရ၏။ ငိုမဲ့မဲ့နှင့်...

“ပပရယ်...ငါက...သူ့ကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ သွားပြော ရမှာလဲလို့။ သေပဲ သေလိုက်ချင်တယ်ဟာ။ တကယ်ပါပဲ”

“အေးလေ...နင်ကိုယ်တိုင်တော့ မပြောပါနဲ့။ ငါတို့ ပြောပေးမယ်လေ ဟုတ်လား”

“နင်တို့”

“အင်း”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟာ။ တော်ကြာ အော်လွတ်တော့မှ အရှက် ဂွဲနေပါဦးမယ်”

“မီးစင်ကြည့်ကရမှာပေါ့ ညိုရယ်”

“ဟုတ်တယ် ညို။ နင့်ဖေဖေနဲ့ ကိုကျော်မင်းထွန်းကလည်း ကိစ္စကို ဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းတော့မှာ အသေအချာပဲ”

“နင့်တို့ ဘယ်လိုပြောမလဲ ဟင်”

“အင်း...ဘယ်လိုပြောရင် ကောင်းမလဲ”

“သူ မနစ်နာစေရပါဘူးဟာ။ ဘာမှ မလုပ်ခိုင်းဘူး။ ကိစ္စ။ ငါ့ချစ်သူလိုသာ တစ်ခွန်းတည်း ပြောပေးရုံပါပဲ”

“ညိုရယ်...ကိစ္စက အဲသလောက် လွယ်မလားလို့”

“ဟင်”

“နင့်ဖေဖေက ဗျူးကို ဗျူးမှာ။ သူ့သမက် ဖြစ်ထိုက်မထိုက် ကောစိပ်စိပ်နဲ့ကို စစ်မှာ သိရဲ့လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ် ပပ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နေဦးဟာ...ငါလည်း အရင်တီးခေါက်ကြည့်ဦးမယ်။ ယမုံ...လာ...ငါတို့ ခုပဲ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ရအောင် ဟာ”

“အေး...ကောင်းတယ်”

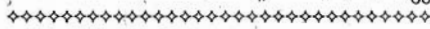
“ပပရယ်...ငါတော့ မျက်ခုံးလှုပ်နေပြီဟာ”

“နင်...ဘုရားစာရွတ်ပေးနေနော် ညီ အဟဲ”

ရယ်ကျဲကျဲ ပြုံးစိစိလေးနောက်ကာ ပပတို့ ထွက်သွားပေမယ့် ညီ တကယ်ပင် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပင် အေးလာရက ဘုရားစာများကို တတွတ်တွတ် ရွတ်နေမိတော့၏။

ပပနှင့် ယမုံလည်း အိပ်မက်ရှိရာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

ကံကောင်းချင်၍လားမသိပါလေတော့။ မိုးစက် တစ်ယောက် အပြင်သွားဟန်ဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်အလာ ပပဟိုနှင့် ချိုမျက်နှာစာရှေ့မှာကို ဆုံကြပါလေ၏။

ယမုံက တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့...ပပ၊ ဟိုမှာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရအောင်”

“အင်း”

မိုးစက် အနားရောက်သည်နှင့် ပပက...

“မင်္ဂလာပါ...ကိုမိုးစက်။ အပြင်ထွက်မလို့လားဟင်”

ပြုံးပြုံးလေး ခါးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သော ပပ အသံကြောင့် မိုးစက်မှာ ရုတ်တရက် ကြောင်တက်တက်လေး ရှိသွားရစွာ ဖျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

ဒါကို ယမုံကလည်း အညံ့မခံ။

“မှတ်မိပါတယ်နော်။ အိပ်မက်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို နေ့ပိုင်း လာအားပေးနေတဲ့ ဖောက်သည်တွေလေ၊ မင်္ဂလာပါရှင်”
မိုးစက် ပို၍ စိတ်တိုသွားရစွာ ဘုဆတ်ဆတ်လေး မေးလိုက်၏။

“ဘာသဘောလဲ”

တုံးတိတ်ကြီးမေးသံနှင့်အတူ မျက်နှာထားကလည်း မှန်ကင်းတင်း။ ပပက အပြုံးမပျက် ပြောလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း...ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ခင်မင် ယူလို့ပါ...အဟင်း”

၁၂၆ နှစ်စဉ်သုတ

“ဆောရီးပဲ”

“ရှင်”

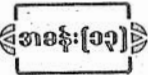
“မလိုဘူး...ခင်မင်စရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လက်ဖက်ရည်ကြိုက်ရင် လာဝယ်သောက်နိုင်တယ်။ ကျုပ်ကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လာပြောစရာမလိုဘူး...ဟုတ်လား”

စကားအဆုံး ချာကနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတော့ ပပမှာ လျှာလေးတစ်လစ်နှင့် ကျန်ခဲ့တော့၏။

ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ မျှော်လင့်မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုးရိမ်ငှေ့သော ညိုကို ယမုံနှင့် ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း ပပ ပြောလိုက်လေသည်။

“အိုကေတယ် ညို။ သူ သဘောတူတယ်တဲ့။ နင်ပြောလို့ပဲ သူလည်း ရှင်းတယ်။ နာမည်ခံပေးရုံပဲနော်။ သူ ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ ကဲ...အဆင်ပြေမလား”

“ကျေးဇူးပါပဲ...ပပရယ်”

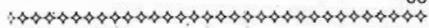
“ဟင်”

မိုးစက် မျက်မှောင်-မသိမသာကြုတ်သွားရ၏။

လူတစ်ယောက် သူနှင့်ရွယ်တူ မဟုတ်လျှင်တော့ အနည်းငယ် အသက်ကြီးမည့် လူရွယ်တစ်ယောက် အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့် စတိုင်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် မနက်တိုင်း လက်ဖက်ရည် လာလာသောက်နေတာ မိုးစက် သတိထားမိ၏။

သတိထားမိသည်ဟု ဆိုရလောက်အောင် အနည်းငယ် တူးခြားနေ၍ဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ကြိုက်သူ အတော်များများ အိပ်မက်သို့ လာသောက်တတ်ကြပါ၏။

သာမန်ဆိုလျှင်တော့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် တစ်ခု
တည်းသောရည်ရွယ်ချက်နှင့် လာကြသလို...

လုပ်ငန်းကိစ္စလေးတွေ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းလိုသဖြင့် လာကြ
သူတွေလည်းရှိ၏။

ထိုသို့သော လူများဆိုပါလျှင် မိုးစက်အကွက် ဘာမှ မထူး
ခြားပါ။ သူလို ကိုယ်လို ဘာသိဘာသာပင်။

လူကျလွန်းသော အချိန်မျိုးတွေမှာတော့ မိုးစက်လည်း
ငြိမ်တိုင်နေ၍ မဖြစ်တော့။

မိုးတာတိုလိုပင် လိုအပ်သော ဝိုင်းများဆီ ထောင့်စေ့အောင်
ကြီးကြပ်ညွှန်ကြားရုံသာမက၊ ကိုယ်တိုင် စားပွဲထိုးလုပ်ရတာ။
လည်း ရှိ၏။

မိုးစက်၏ စိတ်ဓာတ်ကိုက အလုပ်ရှင် အလုပ်သမား ခွဲပြီး
ဆက်ဆံမှု မရှိပါ။

မိသားစုပုံစံ စည်းလုံးနွေးထွေးစွာ တက်ညီလက်ညီ
လုပ်ကိုင်တတ်သဖြင့် အလုပ်သမားတွေက မိုးစက်ကို အလွန်
ကြ၏။

အဖျော်ဆရာ ကိုအေးကပင် သူ့ကို ပြုံးစိစိပြောယူရ
အထိ။

“ငါတို့သူဌေးကလည်း ဂိုက်တွေ ဆိုက်တွေ မရှိပါလား
ဣာ။ စတိုင်လေးနဲ့ နေစမ်းပါ ဆရာလေးရာ”

“ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ နေတတ်တာ ကိုအေးရာ”
သူ ပြုံး၍ပြောလျှင် ကိုအေးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုံး
၍...

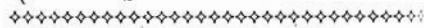
“သိပါတယ်ဗျာ...ဆရာလေးက တစ်မျိုးပဲ။ ယောက်ျား
ပျိုင်းချင်းကျ ရယ်မောပြုံး၍ မျက်နှာချိုသလောက် မိန်းကလေး
ပျိုကျ တင်းသလားမမေးနဲ့၊ အဆန်းပဲ။ ပြောင်းပြန်ကြီးပါလား”

“အဲဒါလည်း...ကျွန်တော် နေတတ်သလိုနေတာလေ”
မပြုံးမရယ် သူပြောတော့ ကိုအေး အတွန့်မတက်ရဲတော့။
မှန်ပါသည်။ သူ့အဖို့ လက်ဖက်ရည်လာသောက်သူများ
လက်ရွှေရည်မွန်မှုများဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရသည့်တိုင် မိန်းကလေး
ပျိုလျှင် သူ သိပ် ဂရုမစိုက်ပါ။

တိကျစွာပြောရလျှင် ဂရုကို မစိုက်တတ်ချေ။ သူ့စိတ်က
ပျိုင်း ပြတ်၏။

မိန်းကလေးတွေကို သူ အလေးမထားသဖြင့် သူ့ဆိုင်
ပျိုင်းပေးကျရုံမက ပိတ်ရချင် ပိတ်ရပါစေ၊ သူ မမူပါ။
ခပ်တင်းတင်းသာနေ၏။

ဒါတောင်မှ တစ်နေ့က ဆိုင်ရှေ့မှာ မင်္ဂလာပါဆိုပြီး လာရေ
သော နှစ်ယောက်ကို ငေါက်လွတ်ရသေး၏။

ထိုနှစ်ယောက်တော့ သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိ၏။

သုံးယောက်လာသောနေ့က ယန်းကန်ကျတဲ့အောင် တာ
လုပ်သော တစ်ယောက်ကို သူ ငါးထောင် အလျော်ယူပစ်လိုက်သ

အဲဒီကတည်းက ထိုတစ်ယောက် ပေါ်မလာတော့။

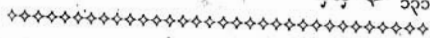
နှစ်ယောက်သာ နေ့တိုင်းလာ၏။

မျက်မှန်းတန်းမိသော်လည်း သူ အသိအမှတ် ပြုပ
သဘောမထားပေ။ ဘာသိဘာသာပင်။

လာနေကျ ဖောက်သည်ပေမယ့် မိန်းမတွေဖို့ သူ
မရ။ မလာလည်း အကြောင်းမဟုတ်ဟူသော သဘောဖြင့်
မာပင်။

ထိုနှစ်ယောက်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ပဲ စွဲနေသ
ပုံမှန်လာမြဲ။ ခုတော့ နောက်လူတစ်ယောက်ကို သူ သတိ
၏။

ဆိုင်ထဲ ဝင်လာကတည်းက ထိုလူ၏ မျက်မှန်း
တစ်ဆိုင်လုံးအနှံ့ ပုလုပ်စစ် စစ်မည့်မျက်လုံးများဖြင့်
တတ်၏။

အဆိုးဆုံးက သူ့ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်တတ်သော
မျက်ဝန်းများကို သူ မကြိုက်။

တစ်ခါမှလည်း မြင်ဖူး သိဖူးခြင်းမရှိသော လူတစ်ယောက်
မိမိကို တရားခံစစ် စစ်သလို လေ့လာအကဲခတ်နေသော
မျက်လုံးတွေကို သူ ဘဝင်မကျ။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဘာသဘောလဲ ဆိုတာ မခံချင်စိတ်လေးဖြင့် သူ သိချင်နေ

လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို စိန်ပြေနပြေ သောက်ရင်း
ပသိမသာရော၊ သိသိသာသာကြီးပါ စုံထောက်နေသော
မျက်လုံးကို ဘာမှန်းမသိဘဲ သူ အမြင်ကတ်လာရ၏။

လက်ဖက်ရည်လာချပေးသော ဖိုးတာကိုလည်း မေးနေတာ
ဖြင့် ထိုလူ ထွက်သွားတော့မှ ဖိုးတာကို သူ ခေါ်မေးရ၏။

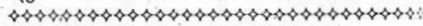
“ဖိုးတာ ခုနတုန်းက လူ မင်းကို ဘာတွေပြောနေလဲ”

“ဟဲ့ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ စတိုင်ကျကျလူလား အစ်ကို”

“ဟင်း”

“ဖက်ကိုနာမည်ကို မေးတာ”

“ဟေ့”

“ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာမည် ဘယ်သူလဲ။ ကောင်တာမှာ ထိုနေတဲ့လူလားတဲ့”

“ဒီတော့ မင်းက”

“အစ်ကို့မှာမည် မိုးစက်၊ ကောင်တာမှာရှိနေတဲ့လူပဲ။ ကိစ္စရှိလားလို့ မေးတော့...မရှိပါဘူးကွာတဲ့။ လက်ဖက်ရည်ကောင်းလွန်းလို့ မှတ်ထားတာပါတဲ့။ တခြားလူတွေကို ညွှန်လို့အောင်တဲ့”

“အဲဒါ မင်းယုံလား မိုးတာ”

“ဗျာ”

“တစ်ခုခုပဲ”

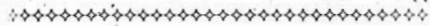
“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ထိုတစ်ခုခုဆိုတာကို နောက်တစ်နေ့မှာ သူ သိလိုက်ရတဲ့ ဖြစ်ပုံက လူကျနေသဖြင့် မိုးစက်ကိုယ်တိုင် စားပွဲပိုင်းထဲကို လက်ဖက်ရည်တွေ ထောင့်စေ့အောင် ရောက်မရောက် ကြိုးစားနေစဉ် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ရောက်လာပြီး...

“ခင်ဗျား...မိုးစက်နော်”

“ဟုတ်တယ်...ကိစ္စရှိလား”

မိုးစက် ပုံမှန်မျက်နှာထားဖြင့်ပင် မေးလိုက်၏။

ကိုယ့်ဆိုင်ကို လာအားပေးသောက်သုံးသူတစ်ယောက်ဖြစ် ပျော်ရော၊ ယောက်ျားဖြစ်နေပြီပါ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှည်ရှည်လေး ထားလိုက်၏။

ထိုလူကလည်း မိုးစက်ကို စူးစူးလေးကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးစရာလေးရှိနေလို့ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်တာပေါ့...ပြောပါ။ ဘာများပါလိမ့်”

ထောင့်ကျကျ...စားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ထိုလူက...

“ကိုယ့်မှာမည် ကျော်မင်းထွန်း၊ အင်ဂျင်နီယာဆိုပါတော့။

ပြီးတိုင်းရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အားထားရတဲ့ လက်မှားပိုလည်း မများဘူးပေါ့”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ဦးမြတ်သင်းက ကိုယ့်ကို ညှိနှိုင်းလက်ဆက် ပေးရင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိတယ်ကွာ”

“အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ ဆိုင်နေလား”

“မဆိုင်ဘူးလား”

“ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“ဆိုင်...မဆိုင်တော့မသိဘူး။ ညှိက ကိုယ့်ကို ငြင်းနေ

“ဟဲ့”

“ဗျာ”

သူ တကယ်ပင် ဦးနှောက်ခြောက်သွားရ၏။

ဘာတွေလဲ...ဘယ်ကညိုလဲ။

ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါတယ်ဆိုနေမှ တစ်ခါမှ မကြားဘူးသော နာမည်တစ်ခုက သူ့ကို ခိုးလိုဒုလ္လ ဖြစ်စေလေပြီ။

ညိုတဲ့ တစ်ခါမှကို သူ မကြားဘူးပါ။ ဒီနာမည်က သူ့ပုံရိပ်ရုပ်ယုက်ယုက် ဘာပြဿနာတွေ သယ်လာပြီလဲ မသိပါ။

ဪ...မိန်းမတွေများ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပါလား။ ခုပင်ကြည့်။ သူ့မှာ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်လေပြီ။

စိတ်ကလည်း တိုလာရ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူကို သူ ခပ်တည်တည်လေးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဒီမယ်...ခင်ဗျား အခုလာပြောနေတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော့်မှာ မလည်ဘူး။ ကျုပ်နာမည် မိုးစက်။ မိန်းမဆိုရင် ပထမတောင်မှ အသန်းမခံနိုင်တဲ့ကောင်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ညိုတွေ ပဲပဲပဲ ကျုပ် မသိဘူး။ ဟုတ်လား။ ဒီကိုလာပြီး ကျုပ်ကို ဒါတွေကို ဆိုရင် ခင်ဗျား အချိန်တွေ အရမ်းနုပျောစရာကောင်းနေပြီ။ စိတ်ကလည်း ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူး ဟုတ်လား။”

“ဟင်”

ကျော်မင်းထွန်း မျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်အမျိုးမျိုး ဖြတ်သွားရ၏။

မိုးစက်ကို ကြောင်တက်တက်လေး ကြည့်နေမိရာမှ မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ခင်ဗျား...တကယ်ပြောနေတာလား”

မိုးစက် စိတ်ပျက်ဟန် ခေါင်းရမ်းကာ...

“ခက်နေပြီ...ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်လေးနဲ့ ကျား ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်က ဘာကိစ္စ ညာရမှာလဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်ဗျာ။ မိန်းမဆိုတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ကို အတော် ပစိပစပ်များပါလား။ အဲဒါ မိန်းမသဘာဝ ထင်တယ်။ ...ဟွန်း...”

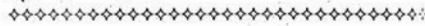
ကျော်မင်းထွန်း ဆတ်ကနဲထကာ သူက လက်တစ်ဖက်ကို ပျံ့ခါလိုက်ပြီးမှ...

“ဆောရီးကွာ...ကိုယ်မှားသွားတယ်။ ကိုယ် အညာမိသွားတယ်။ ကျေးဇူးပဲကွာ”

“ရပါတယ်...ခင်ဗျားကိုကြည့်ပြီး ဒီသနတစ်ခု တိုးလာတယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဟင်”

၁၃၆ ❀ ခင်သူလာ

“မိန်းမတွေဟာ လိမ်ညာဘို့လည်း ဝန်မလေးပါလား ဆိုတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

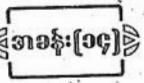
“နေပါဦး...အဲဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်က ဘယ်လိုများ ပတ်သက် နေလို့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

သူ့အမေးကို ကျော်မင်းထွန်းက မဖြေ။ ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

“မသိချင်ပါနဲ့တော့ကွာ။ ခင်ဗျားအကြောင်းသိလို့ တယ် ပြောလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ တကယ်တော့ သူလည်း ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကိုယ့်ကို ငြင်းချင်လို့ အကြောင်း ပြောချက်တစ်ခုအနေနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်ကို အလွယ်သုံးလိုက်ပုံရတာပဲ။ ခင်ဗျား သူ့ကို မသိဘူးဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ ကိုယ့်ဇနီးလောင်း သိကွာအတွက် ကိုယ် မပြောပါရစေနဲ့တော့။ ဟုတ်လား။ ကျေးဇူး သွားမယ်”

ကျော်မင်းထွန်း ထွက်သွားတော့မှ မိုးစက် မတေ့။ ရေရွတ်လိုက်၏။

“ပြဿနာမ...သိရင်တော့လားကွာ”

စားပွဲပေါ်မှ မြည်လာသောဖုန်းကို ဦးမြတ်သင်း ကောက်ယူ နားထောင်လိုက်၏။

“အမိန့်ရှိပါ...မြတ်သင်း ပြောနေပါတယ်”

“ဦးမြတ်သင်း...ကျုပ် မျိုးဇော်ပါ”

“ဪ...ကိုမျိုးဇော်...ပြော”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျာ”

“ဗျာ...ကိုမျိုးဇော် ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“ဘာပြောရမလဲဗျာ။ ကျုပ်ဝယ်ဖို့ တော့ဆိုင်ထားတဲ့ အိမ်ကို ခင်ဗျားလူ ရောင်းလိုက်ပြီလေ”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျား မသိဘူးဟုတ်လား...ထင်သားပဲ”

“နေ...နေပါဦး ကိုမျိုးဇော်။ အဲဒီကိစ္စ ကိုယ် ကျော်မင်း ထွန်းနဲ့ မတွေ့သေးလို့ မေးပါရစေဦးဗျာ။ ဟုတ်လား”

“မေးလည်း အပိုပဲ ကိုမြတ်သင်း။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို စိတ်ချနေတာ အလကားပဲ။ ကျော်မင်းထွန်းက ခင်ဗျားထက် အဓိက ကျနေတာကိုးဗျာ။ တော်ပြီ...ကျုပ် တခြားမှာပဲ ရှာယူတော့မယ်”

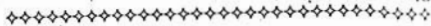
“ဟာ”

တစ်ဖက်မှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖုန်းချသွားလေပြီ။

ဦးမြတ်သင်း ငိုငင်တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်သွားရတော့၏။ အိမ်ရာ ပရောဂျက်လုပ်ငန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ပြီး ပြန်လည် ရောင်းချနေသောသူအဖို့ ကျော်မင်းထွန်းကို အားကိုးစိတ်ချစွာ တိုက်ပင်အကြံယူကာ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေလည်း သူ လွတ်ပေးထားပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သမက်လောင်းအဖြစ် ရည်ရွယ် ထားသူမို့ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို ကျော်မင်းထွန်းကပင် ဆက်လက် တာဝန်ယူကာ လုပ်ဆောင်သွားရမည် မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ သူ့အတတ်နှင့် သူ စူးလေပြီ။ ကိုမျိုးဇော်နှင့် သူ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြ၏။

လုံးချင်းအိမ်တစ်လုံး လိုချင်နေသော ကိုမျိုးဇော်ကို သုဝဏ္ဏ ရှိ တစ်ထပ်တိုက်လေးရောင်းရန် စကားဆိုငံထားပါသည်။

ဒါကို ကျော်မင်းထွန်းလည်း သိနေ၏။

ဈေးမတည့်သေး၍သာ ဆိုင်းငံ့ထားသည့်သဘောမျိုးနေ၏။ ကိုမျိုးဇော်က သူ့မှာရှိသော အင်အားဖြင့် အခက်အခဲ အနည်းငယ် ဖြစ်နေ၍ အလျှော့အတင်း ညှိနေဆဲဖြစ်လေသည်။

ခုတော့ ကျော်မင်းထွန်း ရောင်းလိုက်ပြီတဲ့။ သူ ဘာမှ မသိရသေးပါ။

မိတ်ဆွေဖြစ်သော ကိုမျိုးဇော်နှင့် သူ မျက်နှာပျက်ရလေပြီ။

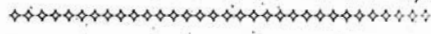
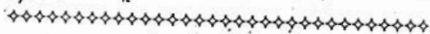
သက်ပြင်းလေးချကာ အံ့ဆွဲထဲမှ နောက်ထပ် အသစ် ဆောက်မည့် အိမ်ရာပရောဂျက် စီမံကိန်းမိုင်ကို သူ ယူထုတ်ကာ လှန်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သူ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

ဘယ်လိုလဲ။ ဒါ သူ အစက ရွေးချယ်ထားသော ပုံစံ မဟုတ် ပါလား။

လှန်လှောကာကြည့်လိုက်တော့ အရင်ပုံစံက အောက်ဆုံး မှာ အချပ်ပိုအဖြစ် နောက်ဆုံးတွဲထားလေသည်။

သူ ဒက်ကနဲ သဘောပေါက်လိုက်၏။

ကျော်မင်းထွန်း ပြောင်းလဲထားတာ ဖြစ်မည်။

တကယ်ဆိုပါလျှင် သူ့ကို ကြိုတင်ပြောဆိုပြီးမှ အပြောင်းအလဲ လုပ်သင့်မှ လုပ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ ဒီကောင် နည်းနည်းလေးတော့ စည်းကျော် ဘောင်ကျော် လွန်နေပြီ။

မျက်နှာသာပေး ရွှေရေးပန်းကန်တက် ဆိုသလို ဖြစ်နေလေပြီတည်း။

ဘဝင်မကျစွာ ခေါင်းရမ်းမိရကာ သူ စိတ်မပျက်စဘူး၊ စိတ်ပျက်သွားရပါတော့၏။

ဒီသူငယ်ကို သူ အထင်ကြီးထားခဲ့တာ မှားနေပြီကော။

လုပ်ပိုင်ခွင့်လေး နည်းနည်းပေးလိုက်သည်နှင့် သူ့ကို ကျေးဇူးက ထင်ရှားလျှောက်လုပ်တတ်သော စိတ်ဓာတ်ကို သူ လန့်သွားပျံတာ အမှန်ပင်။

မဖြစ်တော့ပါဘူး။ သူပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။ မဟုတ်လျှင် သူ့ကိုပင် ခေါင်းတက်နင်းကာ ထင်တိုင်းကျဲတော့မည်လား မသိပါ။

အရည်အချင်းလေးကို သဘောကျကာမှ ခုတော့ ကိုယ်... တဲ့မျောက် ကိုယ်ပြန်ခြောက်ဖြစ်နေရ၏။

စောစောစီးစီးလေး သိခွင့်ရသွားတာ သူ ကံကောင်းပါသည်။

မဟုတ်လျှင်တော့ သူ မတွေးရဲပါ။ သူ့အဖြစ်က သမီးပါ ထိုးအပ်ကာ ရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေအားလုံး ပုံအောပေးတော့မည့် အနေအထားအထိ ကျော်မင်းထွန်းကို အထင်ကြီးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ တော်ပါသေးရဲ့။

အချိန်မီလေး သူ သိခွင့်ရလိုက်တာကိုပင် ဝမ်းသာနေရ၏။

ဒီသူငယ်နှင့် မဖြစ်တော့ပါ။ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ခွာမှဖြစ်တော့မည်။ ကျော်မင်းထွန်းရောက်လာတော့ သူ မေးလိုက်၏။

“မောင်ကျော်မင်းထွန်း ဟို သုဝဏ္ဏက လုံးချင်းတစ်ထပ် တိုက်လေး ဘယ်လိုလဲကွ”

“ဪ... ကျွန်တော်ရောင်းလိုက်ပြီလေ အန်ကယ်။ ဈေးပိုပေးတဲ့လူကို ရောင်းတာပေါ့”

“ငါ... မသိပါလား”

ဒေါသသံမပါအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လေးအေးလေးနှင့် ပြောလိုက်တာကိုပင် ကျော်မင်းထွန်းက အရေးမထားဟန်ဖြင့် ပူစားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်စာတမ်းများ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်ပုံက...

“ဟုတ်တယ်...တမင်ကိုပဲ ကျွန်တော် အန်ကယ် မသိအောင် ရောင်းလိုက်တာ”

“ဘာ”

“ဦးမျိုးဇော်ပေးတဲ့ဈေးက နည်းတယ်လေ။ အခုဝယ်တဲ့လူက ကိုယ်ပြောတဲ့ဈေးပေးတော့ ပိုပေးတဲ့လူကို ရောင်းတာပေါ့။ အန်ကယ်သာဆို ဦးမျိုးဇော်ကို ဒီထက်လျှော့ပြီး ပေးဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ရာမှာ လူမှုရေးငဲ့နေရင် အလုပ်မဖြစ်တဲ့အပြင် ကိုယ်ပါ နစ်နာသွားမှာ အန်ကယ်ရ။ အန်ကယ်အနေနဲ့ ဦးမျိုးဇော်ကို မျက်နှာပူရင် ကျွန်တော့ခေါင်းသာ လွှဲချဗျာ...ဟုတ်လား”

“အင်”

ဦးမြတ်သင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်မသွားရအောင် အတော်လေးကို ကြိုးစားဟန်ဆောင် ထိန်းချုပ်ထားရ၏။

ကြည့်စမ်း...ဒီကောင် ခုကတည်းက ငါ့ကို ကျောချင်နေတာပဲလား။ ပြောလိုက်တာများ ပစ်စလက်ခတ်။

မျက်နှာပူရင် သူ့ခေါင်းလွှဲဆိုရအောင် ကိုယ့်အတွက် လူမှုရေးမိတ် ဘယ်လောက်ပျက်သွားရပြီဆိုတာ ကိုယ်သာ မှားလည်၏။

ကျော်မင်းထွန်းပုံစံက သူ ဈေးပိုရအောင် ရောင်းပေးထားသဖြင့် သူ့အရည်အချင်းကို သိပြီလားဟူသော စတိုင်ဖြင့် မျက်နှာထားကပင် ခပ်မော့မော့။

စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ကာ ဦးမြတ်သင်းက စောစောက ဖိုင်ကိုဖွင့်ကာ...

“ဒါထက် ဒီ ပရောဂျက်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...မောင် ကျော်မင်းထွန်း”

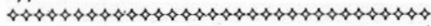
ကျော်မင်းထွန်း လျှောက်လာကာ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လျက် ပုံစံငယ် ဒီဇိုင်းစာချုပ်ကို ယူကာ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်။ အဲဒါလည်း ကျွန်တော် အသစ် ပြန်ပြောင်းထားတာ။ အရင်ပုံစံကို သိပ်မကြိုက်လို့ ဒီပုံစံက ပိုပြီး ခေတ်မီတယ်ဟုတ်လား။ အန်ကယ်မြင်တာနဲ့တင် နေချင်စရာ ဒီဇိုင်းပေါ့။ အန်ကယ် မကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...အရင်ဒီဇိုင်းလေးလည်း လှတာပဲ မဟုတ်လား။ တွက်ချက်မှုတွေတောင် ထွက်ထားတဲ့ ပရောဂျက် တစ်ခုပဲ”

“အန်ကယ်အနေနဲ့ တွေးတာ မှန်ပေမယ့် ခေတ်နဲ့အညီ လူတွေရဲ့ အကြိုက်ကို စဉ်းစားရွေးချယ်တဲ့နေရာမှာ အန်ကယ်”

ကျွန်တော် ယှဉ်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ရွေးချယ်မှုက ပိုပြီး အသုံးတည့်
မယ် အန်ကယ်။ အန်ကယ်ကို ခေတ်မမီဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်
ဘူးနော်။ ခေတ်နဲ့အညီ စဉ်းစားရာမှာ လူကြီးနဲ့ လူငယ် အိုင်ဒီယာချင်း
ကွာသွားပြီလေ”

ဦးမြတ်သင်း မျက်နှာကွက်ကနဲ ပျက်၏။ ကျော်မင်းထွန်း
က မသိဟန်ပြု၍ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ပြောတာကို အန်ကယ် လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့
ထင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်နေ့ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်တော်
ပဲ ဆက်ခံ ဦးဆောင်ရမှာဆိုတော့ ခုကတည်းက အရှိန်ယူထားတဲ့
သဘောပါ”

စကားထဲက ဓာတ်ပြလေပြီ။

ဦးမြတ်သင်း ပြုံးလိုက်ပြီးမှ အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်၏။

“အေးကွာ...မောင်ကျော်မင်းထွန်း၊ မင်းပြောတာတွေကို
အန်ကယ် သဘောပေါက်ပါတယ်ကွာ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ အန်ကယ်။ ကျွန်တော့်လုပ်ဆောင်ချက်တွေက
အန်ကယ်အတွက် ပိုပြီး အကျိုးရှိသွားစေတာပဲ မဟုတ်လား။ နှစ်မှ၊
ဆုံးရှုံးသွားတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အဟင်း...အန်ကယ်မိတ်ချပါ။
အားကိုးရကျိုးနပ်စေရမှာပါဗျာ။ အန်ကယ် လူရွေးမမှားစေရပါဘူး”

“မောင်ကျော်မင်းထွန်း”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“သမီးညိုနဲ့ ကိစ္စက”

“ဪ...အဲဒါလည်း ကျွန်တော် သေချာစုံစမ်းပြီးပြီ
အန်ကယ်။ အလကား လုပ်ကြံမှုတစ်ခုပါ”

“ဟင်”

“အဲဒီလူက မိန်းမ မုန်းသမားဝါဒီ အန်ကယ်ရာ။ ညိုကို
သိတောင် မသိပါဘူး။ ကြားလည်း မကြားဖူးပါဘူးတဲ့ဗျာ။ ဒီတစ်
ခါလည်း ညို ကျွန်တော်တို့ကို ညာပြန်တာပဲ။ အဟင်း...အကောင်း
ဆုံးကတော့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးပါအန်ကယ်။ ဒါမှ
ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကိုင်တွယ်ပုံစံသွင်းလို့ရမှာ”

သူ့ဘက်က အပိုင်ထု ပြောဆိုနေပုံတွေက သမီး ကြည့်မရ
ဖြစ်လည်းဖြစ်စရာ။

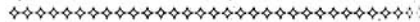
ဒီသူငယ် အတော့်ကို အောက်ခြေလွတ်ကာ ဘဝင်မြင့်နေ
ပါပြီကော။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်ကျော်မင်းထွန်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အန်ကယ်တို့က သမီးကို သိပ်ချစ်တော့ သမီးဆန္ဒမပါဘူး”

မလုပ်ချင်ဘူးကွ။ မင်းကို သမီးက လုံးဝ လက်မခံနိုင်တော့ ဘာမှ
မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ”

“ဗျာ”

ကျော်မင်းလွန်း ပျာပျာသလဲ တုန်လှုပ်သွား၏။

“အန်...အန်ကယ်ပြောတော့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ရည်မှန်း
ထားတာဆို”

“အေးလေ...ငါက မင်းကို သဘောကျပေမယ့် တကယ်
ပေါင်းရမှက ငါမှမဟုတ်တာ။ သမီးပဲကွ။ သမီး စိတ်မချမ်းသာ
ကို ငါ မလုပ်ချင်ဘူးကွာ”

“ဗျာ...ဒါဖြင့်”

“ဆောရီးပဲ...မောင်ကျော်မင်းထွန်း”

“ဟင်”

“မင်းလည်း ငါနဲ့လက်တွဲလာတာ ကြာပြီဆိုတော့ လုပ်ရ
ကိုင်ရည် အတော်လေးကို ကျွမ်းကျင်နေပြီပဲကွာ။ မင်း အရည်းမ
နဲ့ဆို နေရာမရှားပါဘူး၊ ဟုတ်လား။ မင်းသတိပေးမှပဲ ငါလုပ်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိတော့တယ်။ မှန်တယ်ကွ။ အသက်(၁၀)၊
အတွေးအခေါ်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စတွေမှာ လူငယ်တွေ
မမိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်း ငါ့ဆီမှာ မလုပ်နဲ့တော့ ဟုတ်လား။”

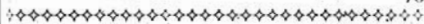

“ဗျာ...အန်ကယ်”

“ဝါရင့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ငါ့ကို အကူအညီ
တောင်းထားတယ်ကွ။ ကူညီရမယ့်ဝတ္တရားလည်းရှိတော့ မင်းနေရာ
မှာ ငါ အစားထိုးချင်လို့။ သူက ဆေးပင်စင်ယူထားတော့ အလုပ်
လက်မဲ့ ဖြစ်နေတယ်ကွာ။ မင်းပြောသလို အသက်ကြီးသူအချင်းချင်း
ပဲ လက်တွဲရမလားလို့၊ မင်းကို ငါ လိုက်လို့မမိဘူးကွ။ မင်းက
အရမ်းတော်နေတာကိုးကွာ အဟောင်း”

ကျော်မင်းထွန်း မျက်နှာ မဲသွားတော့၏။

အခန်း (၁၅)

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ...လက်မတင်လေးပဲ”

အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လှန်အိပ်ချရင်း ဦးမြတ်သင်း ပျော်လို့
လိုက်သောစကားကြောင့် နွားနို့ပူပူလေးတစ်ခွက်နှင့် ဝင်လာ။
ဒေါ်ကြာဖြူမှာ နို့ခွက်ကို စားပွဲပေါ် အသာတင်ကာ မေးလိုက်ပျ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို”

“ငါတို့ လူရွေးမှားတော့မလို့ ဖြူရ သိလား”

“ရှင်...ဘယ်လို”

“မောင်ကျော်မင်းထွန်းပေါ့ကွာ”

“ဟင်”

ဒေါ်ကြာဖြူ အံ့အားသင့်သွားရ၏။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ပါးစပ်ဖျားမှာ တဖွဖွ ချိုးမွမ်းခဲ့သော
ပုငယ်မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

အားကိုးယုံကြည်ရသော ညာလက်ရုံးအဖြစ် သမက်အရာ
ပထိပင် မှန်းထားသော ကောင်လေး ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို၊ ပြဿနာဖြစ်လို့လား”

“အဟင်း...မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ။ အချိန်မီလေး သိလိုက်
ပျို့ ချက်ချင်းပဲ ရှင်းလိုက်ရတာပေါ့”

“ဟင်...ရှင်းလိုက်တယ်”

“အင်း...အလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီ”

“ဘုရားရေ”

“ဒေါ်ကြာဖြူ တကယ် အံ့ဩသွားရပါပြီ။

“အလုပ်ထုတ်လိုက်ရအောင်ကို အခြေအနေက ဆိုးလို့လား
ဟင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရယ်”

“ဒီကောင် အောက်ခြေလွတ်သွားပြီကွ”

“ရှင်”

“ဘဝင်လည်း မြင့်သွားပြီ”

“ဟင်”

“ငါကလည်း အရေးပေး မြှောက်စားထားတာကိုး”

“ပြောပါဦး ကို၊ တော်တယ်ဆို...ကောင်းတယ်ဆို”

“အေးကွာ...ငါ့အမှားပဲ။ ငါ လူကဲခတ်မှားသွားပြီ။ သူ့ကို လူတော်လူကောင်းလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်ထားတာ လူတော်ဖြစ်မယ်။ လူကောင်းတော့ မဖြစ်ဘူး”

“ရှင်...ဘယ်လို”

“ငါ့လုပ်ငန်းတွေကို စွက်ဖက် ချယ်လှယ်ပြီး ထင်တိုက်တဲ့ ကျွဲတော့မလိုကွ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ငါကလည်း စိတ်ချပြီး လုပ်ပိုင်ခွင့်လေး နည်းနည်းပေးမိတယ်လေ။ အဟင်း...ဟင်း ကိုယ့်လူက ဘယ်လောက်... အတင့်ရဲလာသလဲဆိုရင် တကယ်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကြီးကွ။ ငါ့... တောင်မှ အသိမပေးတော့ဘူး။ ငါ့ဆိုင်ထားတဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံး... တခြားလူ ဘတ်ကနဲ ရောင်းလိုက်တာကွ။ ငါ့မှာ မိတ်ဆွေမျက်နှာပျက်ရော”

“အို...ဟုတ်လား”

“သူ့ဆင်ခြေက ဈေးပိုပေးတဲ့လူကို ရောင်းတာပဲ။”

“တိထဲ ငါ ငွေပိုရလို့ သူ့ကို ချီးကျူးမလားပေါ့။ လူမှုရေး ရှိသေးကယ်ကွ။ ပိုရတိုင်း မရောင်းသင့်ဘူးဆိုတာ သူ မှားမလည်သေးဘူး။ ကိုက ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ။ အထင်သေးသွားမှာပေါ့”

“အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး မှောက်အိမ်တစ်လုံးလုံးနဲ့ ပဆင်ပြေအောင် ညှိပေးပါလားကိုရယ်”

“မရတော့ဘူး...ကိုမျိုးဇော်က ငါ့ကို စိတ်ဖြစ်သွားပြီ။ ပထင်လွှဲသွားပြီ။ သူ့မှာ ငွေအခက်အခဲကလည်း ရှိနေတော့ သူ့ကို ပဲ့ဘူးလို့ ထင်သွားပုံရတယ် တော်ပြီတဲ့”

“ဖြစ်ရလေ”

“မှောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဟင်”

“အစအဆုံး ပြီးစီးအောင် ဆွဲထားတဲ့ ပရောဂျက်တစ်ခုကို ကျွန်တော့ ဘာမပြော ညာမပြော တစ်မျိုးပြောင်းထားတယ်”

“ဟင်”

“စဉ်းစားကြည့်...ပရောဂျက်တစ်ခု အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြန်ရော၊ ငွေရော ဘယ်လောက်ရင်းနှီးထားရသလဲဆိုတာ သူ့မျက်နှာ ငါ့ကို ဆရာလာလုပ်တာကွ”

“ဒီသူငယ်ကလည်းနော်”

“ငါက သူ့ထက် ထမင်းအရင်စားပြီး အတွေ့အကြုံကအားပိုပြီး သူကထက်များတာ၊ အသက်ပိုကြီးတာ၊ အရင်းအနှီးရှိလို့ သူ့ကို ခိုင်းထားတာ။ အဟား...အဲဒီလိုကောင်က အရည်အချင်းလေး၊ နည်းနည်းရှိလာတာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေလဲ မသိပါဘူးကွာ။ ကဝင်ငယ်ထိပ်တက်ပြီး ငါ့ကို ဘာတွေပြောတယ်မှတ်သလဲ”

“ဘာပြောလဲဟင်”

“အန်ကယ်က အသက်ကြီးပြီတဲ့။ ခေတ်နဲ့အညီ တွေးခေါ်ဆုံးဖြတ် ရွေးချယ်ရတဲ့အနေအထားတွေမှာ လူငယ်ကို မမိတော့ဘူးတဲ့ကွာ...တောက်”

“ဟင်...အဲဒီလိုကို ပြောတယ်လား။ ဘုရား...ဘုရား။ ဒီကောင်လေး ဒုက္ခပါလား”

“ငါကွာ စိတ်တိုလွန်းလို့ ဒေါသထွက်အောင် မနည်းနည်းကို ဟန်ဆောင်ထားလိုက်ရတယ်။ စိတ်ရှိတိုင်း လွှတ်ထုတ်လိုက်ဖို့ပွဲကြမ်းပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒေါသတွေကို ငါ သတိလေးနဲ့ အားပိုတန်ရိတ်အုပ်လိုက်နိုင်တယ်ကွာ”

“ကောင်းတာပေါ့ရှင်..ဒေါသဆိုတာ အမှားပါတတ်တာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့...ငါ့အဖြစ်က ကိုယ့်ခွေး ကိုယ်ပြန်ကိုက်တဲ့...”

ကိုး။ အလိမ္မာနဲ့ တုံ့ပြန်ဖို့ပဲ စိတ်အေးအေး ခေါင်းအေးအေး ဆုံးဖြတ်ရတော့တာပေါ့”

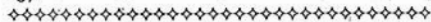
“အင်း...အင်း...ပြောပါဦးရှင်”

“လာသေးတယ်ကွာ...ငါက ဦးနှောက်ထဲ ခြောင်းဆန်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ တွေးနေတာကို ဒီကောင်ဘာထင်လဲ မသိပါဘူး။ သူ့စကားတွေ ဟုတ်လွန်းလို့ ငါ မလှုပ်နိုင်ဘူး ထင်ပုံရတယ်။ နောက်တစ်ခု ထပ်ပြောတယ်ကွာ။ သူ့အခုလို ပြောတာတွေကို ငါ လက်ခံနိုင်မှာပါတဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို တစ်နေ့ သူပဲ ဆက်ခံဦးဆောင်ပြီး လုပ်သွားရမှာဆိုတော့ ခုကတည်းက အရှိန်ယူထားတဲ့သဘောပါတဲ့ကွာ”

“ဘုရားရေ..ကိုရယ် မဖြစ်တော့ပါဘူးနော်။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“နားထောင်ပါဦး ဖြူရာ...ငါလည်း သူ ဘယ်လောက်အထိ တက်မလဲဆိုတာဘဲ လွှတ်ထားလိုက်တာပေါ့။ မီးပုံးပျံဆိုတာ မှိုင်းကုန်ရင် ကျလာတာဘဲ မဟုတ်လား။ အဟဲ...သူ အပိုင်တွက်ထားတဲ့စိတ်ကူးတွေ ဇာတိပြဟာပေါ့ကွာ။ သမီးနဲ့သာ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးပါတဲ့လေ”

“ဒီတော့ ကိုက ဘာပြောလိုက်လဲဟင်”

“သမီးက သူ့ကို ကြည့်မရတာ၊ ဒါကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြ ငြင်းနေတာ ခုမှပဲ အဖြေပေါ်တော့တယ်”

“ဟုတ်တယ်ကို...သမီးက သူ့ကိုသာယူရရင် သတ်သေပစ်မှာတဲ့ သိလား”

“မယူရပါဘူးကွာ...အခုတော့ ငါ အပြတ်ပြောလိုက်ပြီ။ သမီးကို ငါတို့က အရမ်းချစ်တော့ သမီးဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ ဒီကိစ္စ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးကွာလို့”

“ကောင်းတယ်...သမီးကြားရင် ဝမ်းသာမှာ”

“ကိုယ့်လူ မျက်နှာမဲသွားတာဘဲကွာ။ အဟင်း...ပြီးတော့ ငါ ဆက်ပြောလိုက်တယ်ကွာ။ မင်းက အရမ်းတော်နေတော့ ငါက အသက်လည်း ကြီးလာပြီမို့ မင်းနဲ့ လက်တွဲသွားဖို့ အဆင်မပြေတော့ဘူးကွာ။ မင်းကို လိုက်မမိတော့ဘူးလို့။ မင်း အရည်အချင်းနဲ့ နေရာမရှားပါဘူးကွာ။ ငါ့မှာ အခက်အခဲဖြစ်နေတဲ့ မိတ်ဆွေအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ကို ကူညီရမယ် ဝတ္တရားရှိနေလို့ မင်းနေမှာ အစားထိုးမလို့၊ မင်း ငါ့ဆီမှာ မလုပ်နဲ့တော့လို့ တစ်ခါတုတ် ပြောလိုက်ကပေါ့”

“တော်ပါသေးရဲ့ရှင်...သမီးသာသိရင် အရမ်းကို ဝမ်းသာရှာမှာ ကိုရဲ့”

နွားနို့ခွက်လေး လှမ်းယူပေးရင်း ဒေါ်ကြာဖြူ ပြောတော့ ဦးမြတ်သင်းက နွားနို့ကို ဖြည်းဖြည်းသောက်ရင်း စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဖြူ”

“ရှင်”

“သမီးမှာ ချစ်သူ မရှိသေးတာ အမှန်ပဲလား”

“ရှိတယ်တဲ့ကို”

“ဟင်...ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ။ မင်းသိလား”

“သူတို့ဆိုင်နားကတဲ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်တယ်ဆိုလားပဲ”

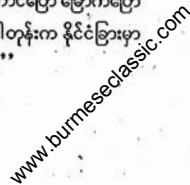
“သေချာရဲ့လား။ ကျော်မင်းထွန်း သွားစုံစမ်းတော့ အဲဒီလူက မိန်းမမုန့်ဝါဒီသမားတဲ့။ သမီးကိုတောင် မသိဘူးတဲ့ကွာ”

“ဟင်”

“ငါ စဉ်းစားမိတယ် ဖြူ”

“ရှင်...ဘာလဲကို”

“သမီးက တကယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ တောင်ပြော မြောက်ပြော ပြောနေတာ မင်းလည်းအသိပဲ။ ပထမတစ်ခါတုန်းက နိုင်ငံခြားမှာ မလုပ်လုပ်နေတာလို့ ပြောတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“ကျော်မင်းထွန်းနဲ့ မင်းကိုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလူ လို့ ပြောတယ် စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်...ကို၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူက မိန်းမမုန်းတဲ့လူ ဆို”

“အေး...သမီးက ဒါကိုသိလို့ သူ့အတွက် နောက်ကြောင်း ရှင်းအောင်ဆိုပြီး အဲဒီလူကို ဓားစားခံလုပ်တာဖြစ်လိမ့်မယ်။ မိန်းက လေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတဲ့လူဆိုရင် သမီးအတွက် အန္တရာယ် ကင်းတယ် မဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်တယ်နော်...ဖြစ်နိုင်တယ် ကို”

“ပြီးတော့ အဲဒီလူကိုမှ သမီးက လက်ညှိုးထိုးပြတယ်ဆို တာ မဆန်းလား ဖြူ”

“ရှင်...ဘယ်လို”

“ဧကန္တ သမီးကိုယ်တိုင် အဲဒီလူငယ်ကို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေပုံရတယ်။ ဆိုင်ချင်းလည်း နီးတယ်ဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ်နော်...ကို။ သမီးက တကယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆန္ဒ ရှိတာလည်း မဟုတ်တာ”

“ဆန္ဒမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး ဖြူ၊ ငါတို့အတွက် အမွေဆက်ခံ

သွားမယ့် မျိုးဆက်လေးတွေ ရှိမှဖြစ်မှာကွ။ ငါတို့ မျက်စိမှိတ်ရင် သမီးကို အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အားကိုးရာမဲ့အဖြစ်နဲ့ နေသွားရမှာ ငါ မလိုလားဘူးကွာ”

“ဒါတော့...ဒါပေါ့ရှင်။ ဖြူလည်း ကိုလိုပေါ့။ ဒါပေမယ့် သမီးက လက်ခံမှ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ငါတို့သမီးက အခုပဲ အသက်အစိတ်ရှိနေပြီ။ ဒီအရွယ်မှ အိမ်ထောင်မပြုသေးရင် ဟိုင်းလာရုံပဲ ရှိတော့မှာ။ တချို့များ ရှိ တတ်တယ်နော်။ အရွယ်လေး ဟိုင်းသွားတော့မှ ကိုယ့်ထက် အသက် အများကြီးငယ်တဲ့ ကောင်လေးတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ကြတာ ရှက် စရာကြီး မဟုတ်လားကွာ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဟင်”

“နေဦး...ငါ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ခုနက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုတာ လမ်းဘေးပျံ့ကျဆိုင်များလားကွာ”

“မဟုတ်ဘူးရှင်။ ဆိုင်မှာမည် ‘အိပ်မက်’ တဲ့။ သားသား နားနားလို့တော့ ပြောတာပဲ ကိုရဲ့”

“အိပ်မက်”

“အင်း”

“နာမည်ရော သိလားဖြူ”

၁၅၈ ခင်သူလာ

“ကောင်လေးမှာမည်က မိုးစက်တဲ့”

“မိုးစက်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ...လှေလာအကဲခတ်တဲ့အနေနဲ့ သွားကြည့်၊ ရသေးတာပေါ့”

အခန်း (၁၆)

သမီးတို့ဆိုင်အနားမှာဆိုသဖြင့် သူ့ကားကို ထားခဲ့ကာ တက္ကစီဖြင့်သာ လာခဲ့၏။

မတော်တစသ သမီးနှင့် တွေ့သွားမှာစိုး၍ပါ။ ငှားလာသော ကားကို သမီးတို့ဆိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူ ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။

မျက်ဝန်းတွေကို ဝှေ့ဝှေ့ဖြောင့်ဖြောင့် သူ ကြည့်မိတော့ တွေ့ရ ပါပြီ။

‘အိပ်မက်’ ဆိုသော ဆိုင်က သမီးတို့ဆိုင်နှင့် မျက်စောင်း ထိုးလောက်မှာ ဖြင်လိုက်ရ၏။

သူ ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းလာရင်း ရှေ့မျက်နှာစာတစ်ခု လုံး မှန်အကြည့် ကာထားပေမယ့် အထဲဖက်မှာတော့ ဂျင်းလှောင်

သေသပ်လှပသော အခင်းအကျင်းတွေဖြင့် လူတွေ စည်နေသော အိပ်မက်ထဲသို့ သူ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ကြိုဆိုနေဟန်ရှိသော ကောင်လေးက...

“ကြွပါခင်ဗျာ...ဟိုဖက်နားမှာ နေရာလွတ်ရှိပါတယ်၊ လာပါ အနံ့ကယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် ခင်ဗျ”

ရည်မွန်ယဉ်ကျေးသော ကြိုဆိုမှုကြောင့် သူ ဝင်ဝင်ချင်း သဘောကျသွား၏။

ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထိုကောင်လေး ခေါ်ဆောင်ရာနောက် လျှောက်လာခဲ့စဉ်...

“ဗျို ကိုမြတ်သင်း...ဒီကိုလာဗျာ”

ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူ လှမ်းကြည့်မိ၏။ သူ့မိတ်ဆွေ ကိုကျော်သက်ပင်။

လက်တစ်ဖက်ထောင်ကာ သူ့ကို လှမ်းခေါ်နေသော ကိုကျော်သက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ လျှောက်သွားလိုက်၏။

ကိုကျော်သက်က...

“လာဗျာ...မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီပဲ။ အဆင်ပြေ... မဟုတ်လား။ ကျုပ်လည်း တစ်ယောက်တည်းပျင်းနေတာနဲ့... ဝင်လာတာမြင်တော့ ဝမ်းသာသွားတယ် ကိုမြတ်သင်းရေ”

သူ အသာဝင်ထိုင်ရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ...

“နေကောင်းတယ်နော် ကိုကျော်သက်”

“ကောင်းပါ့...လက်ဖက်ရည်လား၊ ကော်ဖီလား”

“အင်း...ဘာ ကောင်းမလဲ”

“လက်ဖက်ရည်သောက်ကြည့် ခင်ဗျား ခွဲသွားမယ်”

“ဟုတ်လား...ခင်ဗျားညွှန်းတော့လည်း သောက်ရတာပေါ့”

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပေ့”

အနားမှာအသင့်ရပ်နေသော စားပွဲထိုးလေးကို ကိုကျော်သက်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာလိုက်၏။ ပြီးမှ...

“ကြားပါတယ်ဗျာ...ခင်ဗျား အောင်မြင်နေတယ်ဆိုတဲ့

ကောင်းတွေ၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

“အဟင်း...ဒီလောက်တောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

အားနည်းနေတာပဲ”

“အဲဒါ...မာ။ ကိုယ့်လူကလည်း ဓာတ်သိချင်း လျှို့ဝှက်ပြန်

...ခင်ဗျား ဆောက်နေတဲ့ အိမ်ရာပရောဂျက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့ မိုးဦးကျ ပေါ်လာသလို သွားကနဲ သွားကနဲ ဆောက်ထုတ်

တာများ မသိရင်ခက်မယ်။ အချိုးသမီးက ရွှေဆိုင်ထိုင်၊ သမီးက

စတိုးဆိုင်ကြီး ပိုင်တယ်ဆိုတဲ့လူက ကြီးစားနေရတာဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရဦးမလဲ...အဟဲ”

ကိုကျော်သက်စကားကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဆိုင်တူခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားမှုတွေကို ဝေဖန်ကြည့်ကာ သူ ပြောလိုက်တာ။

“ဒီဆိုင်ခွင့်တာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်နော်။ ခင်ဗျာ နေ့တိုင်းလာသောက်လား ကိုကျော်သက်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ နေ့တိုင်း အချိန်မှန်မှန်ကို လာသောက်တာဗျာ။ အိမ်က မိန်းမဖျော်တဲ့လက်ဖက်ရည်ထက် ကောင်းလို့လေ။

ထိုစဉ် စားပွဲတိုင်းလေးက လေးထောင့်စပ်စပ် ယွန်းဗန်းနှင့် သယ်လာသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သူ ရှေ့မှာ အသာလှတတော့ ကိုကျော်သက်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို မေးလေးပြီး...

“သောက်လိုက် ကိုမြတ်သင်း။ အရသာလေး မြှုပ်ကြည့်”

“အင်း”
ကြွလက်ဖက်ရည်ခွက်လေးကို သူယူကာ တစ်ဖန် ဖြည်းဖြည်းလေး သောက်လိုက်၏။ ချိုမြ မွှေးဆိမ့်သော လက်ဖက်ရည် အရသာလေးက သူ့လျှာပေါ်မှာ စွဲသွားရ၏။

“ဘယ်လိုလဲ”
ကိုကျော်သက်အမေးကို သူ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ကာ..

“အင်း...ကောင်းတယ်”
“ကြိုက်လား”
“အဟင်း”

“နေ့တိုင်းလာဗျာ။ အဟင်း...ပြောသာပြောရတာပါလေ။ ခင်ဗျားက အလုပ်များတဲ့လူ မဟုတ်လား။ ခုတောင် ဘယ်ကမျှက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

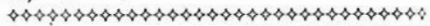
“ဒီဖက်လမ်းကြိုလို့ပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သစ်ဆိုတော့ နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားတာနဲ့”

မယုတ်မလွန် ပြောရင်း သူ လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံကာ တဖြည်းဖြည်း သောက်နေမိ၏။

ကိုကျော်သက် ပြောသလိုပင်။
လက်ဖက်ရည်အရသာလေးက တစ်မျိုးလေးဖို့ လက်ဖက်ရည် မကြိုက်တတ်သောသူပင် ကြိုက်တိုက်တိုက်လေး ရှိသွားရလေလို့။

ကိုကျော်သက်က သူ့ကို ပြုံးပြရင်း...

www.burmeseclassic.com

“ခင်ဗျားက ဆိုင်အသစ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားမှုလေးနဲ့ ဝင်လေ့လာတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဟင်း...လူ့သဘာဝပဲမဟုတ်လား ကိုကျော်သက်ရာ။ စတိုးဆိုင်အသစ်လေး၊ မိနီမားကက်အသစ်လေး၊ စင်တာသစ်တွေ ဆို လူတွေက စိတ်ဝင်စားတတ်တာပဲဗျာ။ စားသောက်ဆိုင်သစ်နဲ့ ရင်လည်း ဂျီပြီးတောင့် စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။ ကောင်းရင် ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေကို လက်ဆင့်ကမ်း ကျွေးရအောင်လေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားပြောတာ သဘာဝ ကျတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဒီဆိုင်က တူးခြားတယ်ဗျာ”

“ဘာလို့လဲ”

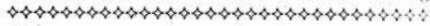
“ခင်ဗျား သတိထားမိလား။ ဆိုင်ရဲ့ အပြင်အဆင် အခန်း အကျင်းတွေလေ”

“အင်း...သန့်ရှင်းလှပ သပ်ရပ်ပြီ။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ ရှိတယ်။ ဒီဆိုင်ရှင်က စိတ်ကူးကောင်းပုံ ရတယ်နော်”

“ဒါပေါ့...ကိုမြတ်သင်းရ။ ဆိုင်ရှင်ဆိုလို့ ခင်ဗျား။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ထင်နေလား”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အစိတ်ဝန်းကျင် လူငယ်လေးတစ်ယောက်”

“ဪ”

“အင်မတန် တော်တဲ့လူငယ်ပေါ့”

“ခင်ဗျာနဲ့ သိလို့လား”

“အဟ...သိဆိုသူမိဘတွေနဲ့က မိတ်ဆွေတွေလေ။ အရမ်း ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေဗျာ”

“ဟုတ်လား”

ရေငတ်သူ ရေတွင်းထဲကျပြီတည်း...

မိုးစက်အကြောင်း စုံစမ်းချင်ပါမှ သူ့မှာ မိတ်ဆွေဟောင်း ကိုကျော်သက်နှင့် တွေ့နေရလေပြီ။

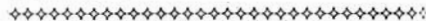
သို့သော် သူကလည်း မင်ကောင်းသူမို့ ခပ်တည်တည်ပင် သိပ်မိတ်မဝင်စားဟန်ပြုကာ ရေမွှေးကြမ်းခွက်လေးကို အဖုံးဖွင့်ကာ တစ်ငုံသောက်လိုက်၏။

ကိုကျော်သက်ကတော့ ပြောချင်နေပုံဖြင့်...

“သူ့အဖေ့နဲ့က ရင်းနှီးတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဗျာ။ အင်မတန် ရှားသားအေးဆေးတဲ့လူ။ မိန်းမကို ချစ်လိုက်တာမှ တုန်နေတာ။ အရာရှိပေမယ့် ကိုယ့်လူက ထံမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိပ်မှု ကိစ္စတွေအားလုံး လုပ်တာဗျာ”

“ဟင်...သူ့မိန်းမက နာတာရှည်ရောဂါသည်လား”

“မဟုတ်ဘူး ပွဲစား”

“ဟင်”

“ပွဲစားဆိုတော့ အိမ်မှာ နေချိန်မရှိဘူးလေ။ မနက်ထွက် သွား၊ ညနေမှ ပြန်လာ။ အိမ်အလုပ် ဘယ်လုပ်အားမှာလဲ”

သူ့အတွေးထဲ ဇနီးဖြစ်သူ ဖြူကို ဒုက္ခကနဲ သတိရလိုက်။

၏။

ဪ...ဖြူလည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကိစ္စတွေကို အကွက်စေ့အောင် ဖြူ လုပ်ကိုင်စီမံတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“အိမ်ဖော် မထားဘူးလား”

“ဘယ်အိမ်ဖော်မှ မပြဲဘူး။ ပြီးတော့ သားလူပျိုကလေးကို ရှိနေတော့ အန္တရာယ်ကင်းအောင် အိမ်ဖော်မထားတော့ဘဲ ကိုယ့်လူ ခိုင်ခံ့လုပ်တာ။ သိတယ်ဟုတ်လား။ မိန်းမတွေများ သူ့တိုင်ဝင်ငွေထုတ် ရှိလာပြီဆိုရင် လင်ကိုတောင်မှ လက်မထောင်ချင်ပြီး၊ ကျေးဇူးမော့မော့ ဖြစ်ချင်တတ်ကြတာလေ။ ခုလည်း...သူ့မိန်းမက သူ့ကို မြက်မြက်လေးရတဲ့နေ့ဆို ရှင်လခက ကျွန်မ တစ်နေ့ဝင်ငွေ ပေးပြီး ဘူးနော်ဆိုတဲ့ အချိုးတွေ ဖြစ်လာပြီး၊ မောက်မာချင် ဂရုမရှိတော့ မထိမဲ့မြင် ပြုလာတာဗျ”

“ဟင်”

သူ့ အလွန်ကဲကောင်းတာပေါ့။ ဖြူရွှေဆိုင်က ဝင်ငွေလည်း ပဲ မနည်းမနော့ မဟုတ်ပါလား။ သူကသာ မဖြစ်စလောက်ဟု ပြောပေမယ့် ဖြူ စိတ်လည်းမဆိုး၊ ပြန်လည်းမပြော ပုံမှန်ပင်။

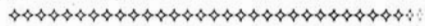
“ဆိုးတာက ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ လင်ပစ်ပြီး၊ လင်ငယ် နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်သွားတော့ ကိုယ့်လူ အရူးကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး ယစ်ထုပ်ဘဝရောက်၊ အလုပ်လည်း ပြုတ်တဲ့ ဝထီ ဘဝပျက်သွားရတာဗျာ”

“ဟာ...အတော်ဆိုးပါလား”

“သူ့ကိုသနားလွန်းလို့ ကျွန်ုပ်တို့ အပေါင်းအသင်းတွေစုပြီး ဖျောင်းဖျာနှစ်သိမ့် အကြံပေးတဲ့အနေနဲ့ ဖတ်ခိုင်း၊ ဖတ်တည်ငြိမ်အောင် ဘာသာရေးလုပ်ခိုင်း၊ အဟင်း...ကျွတ်ချိန် ကန်လို့ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ရဟန်းဝတ်လိုက်ပြီလေ ရာသက်ပန်ပေါ့”

“တော်သေးတာပေါ့”

“အင်း...ကျွန်ခွဲတဲ့ သူ့သား ဒီဆိုင်ရှင်သူငယ်လေးဆို အဖေ ပြန်ကြည့်ပြီး အဖေကို စိတ်မှာသွားတော့တာဗျ။ လောကအလယ် ကပ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ ကျွန်ခွဲပေမယ့် ဒီကောင်လေး အရမ်းတော် တာ။ မိဘကျွန်ခွဲတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရင်းနှီးပြီး ဒီဆိုင်ကို ဖွင့်လိုက်တာ”

တာလေ။ အောင်မြင်သလားမမေးနဲ့၊ မြင်တဲ့အတိုင်း လာသောက်။
လူတွေများ အလှူကြီးပေးနေတာကျရော”

မှန်ပါသည်...။

သူဝင်လာကတည်းက စားပွဲတိုင်း လူပြည့်နေသော အထဲ
အထားက ဝင်လာလိုက်၊ ထွက်သွားလိုက်တွေနှင့် ပြည့်ဖြူ ဖြူ
နေလေသည်။

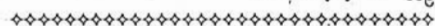
“ဒီကောင်လေး အမေ့ကို ဘယ်လောက်စိတ်နာသက်
သိလား။ မိန်းမဆိုရင် ခပ်ကင်းကင်း ရှင်းရှင်းလေးကို နေတော့
ရည်းစားဆို ဝေးရောပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို...သူက လူဂွစာလေးဖြစ်နေတာပေါ့”

“နိုး...နိုး၊ သူက မိန်းမတွေနဲ့သာ မျက်နှာထား မှန်ကျ
ကုပ် တည်တင်းတင်းလေး နေတတ်ပေမယ့် ယောက်ျားအချင်း
ဆိုဟော...ဟော၊ ဟိုမှာ လာနေပြီ၊ ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ လာ
သူပေါ့”

ကိုကျော်သက် ညွှန်ရာဆီ သူ လှမ်းကြည့်တော့ သူ့
ဆီ ပြုံးရွှင်စွာလာနေသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် ခန့်ညားချောမော
သူ့အသွင်က ယဉ်ကျေးရည်မွန်ပုံ ရ၏။

“ဦးလေးကို နှုတ်ဆက်ဖို့ဟာ လူကျနေလို့ ဧည့်သည်လည်း
ပါတယ်လား။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ နောက်လည်း လာအားပေး
ပါ။ ဦးလေး ကျွန်တော် မိုးစက်ပါ။ ဒီက ဦးလေး ကျော်သက်ရဲ့သား
ဆိုလည်း မမှားပါဘူးဗျာ”

“အင်း...အင်း ဦးလည်း သိရတာဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။
ဦးနာမည် မြတ်သင်းပါ။ ကိုကျော်သက် မိတ်ဆွေဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့...လက်ဖက်ရည် အဆင်ပြေရဲ့လားခင်ဗျ။
လိုသလို ပြောလိုရပါတယ် ဦး”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ...လက်ဖက်ရည်မကြိုက်တဲ့ ဦး
တောင် စွဲသွားပြီလားမသိဘူး အဟင်း...”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦး”

မိုးစက်ဆိုသော သူငယ်ကို သူ သဘောကျသွားရ၏။
ကိုကျော်သက်က ခေါင်းအသာညီတိုပြကွာ၊ ခင်ဗျား တွေ့ပြီ
ဟုတ်လား ဒီကောင်လေး ဆက်ဆံရေး ကောင်းတယ်ဟူသော
မျက်လုံးဖြင့် သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်၏။

အခန်း(၁၅)

“ဟဲ့...ညို၊ ပြဿနာပဲဟာ”
“ဟင်”

ပြုံးပြုံးပြာပြာလေးဝင်လာသော ပပနှင့် ယခုကိုကြည့်ပါ။
ညို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရ၏။
ဘာမှန်းတော့မသိ။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်
နေကြ၏။
ခုနကပင်အကောင်း၊ လက်ဖက်ရည်သွားသောက်မည်...
ပြီး ထွက်သွားကြတာ ဘာမှမကြာသေး။
ဟင်...

ညို အနည်းငယ်တော့ အံ့သြသွားရ၏။ ဟုတ်သားပဲ။
လက်ဖက်ရည်သွားသောက်တာ ဒီလောက်တော့ မမြန်နိုင်ပါ။

ခုတော့ ဟိုကိုမှ ရောက်ခဲ့ရဲ့လားမသိ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လက်ဖက်ရည်သွားသောက်မလို့ဆို။
မရောက်ခဲ့ဘူးလား။ လမ်းမှ ဘာပြဿနာဝင်လာလို့လဲ”

“လမ်းမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ညိုရေ၊ အဲဒီဆိုင်မှာဖြစ်တာ”

“ဟင်...အဲဒီလူနဲ့လား...ဘာပြောလို့လဲ”

ညို ထိတ်ကနဲ ရှိသွားရ၏။ သူက ပပတို့နှင့် အပေးအယူ
ဖြောင့်နေသည်ဟု ညို နားလည်ထား၏။

“သူနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ညိုရယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာ ငါတို့ ဘယ်သူ
ကို တွေ့ခဲ့တယ်မှတ်လဲ”

“ကိုကျော်မင်းထွန်းလား”

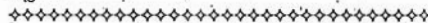
“လုံးဝမဟုတ်ဘူး...နှင့်ဖေဖေ”

“ဟင်...ဘာ”

ညို ခေါင်းထဲ ဒိန်းကနဲဆောင့်ကာ လူပင် ဆတ်ကနဲ တုန်
သွားရ၏။

ဖေဖေတဲ့။ ဖေဖေ အဲဒီကို ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်နော်။ ဒုက္ခ

ပါပဲ ယခုက...

“ဟုတ်တယ် ညိုရေ။ နှင့်ဖေဖေမှ အစစ်၊ ရေမရောဘူး သိလား။ ငါတို့ကို အန်ကယ် တွေ့မသွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့ဟာ”

“ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းလားဟင်။ လမ်းကြုံလို့ ဝင် သောက်တာများလား”

“လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ထိုင်နေတာ။ ပြီးတော့ မိုးစက်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးရွှင်ရယ်မောပြီးကို စကားတွေပြောနေတာဟ”

“ဟင်”

ညို ပို၍ သွေးပျက်ချင်လာရပါတော့၏။

ဖေဖေနဲ့သူ စကားတွေပြောနေတယ်တဲ့။ ဘာစကားတွေပါ လိမ့်နော်။

“အဲဒါ ငါတို့လည်း သူမမြင်အောင် အသာလေး လမ်း ထွက်လာခဲ့ရတယ် သိလား။ ကြည့်ရတာ အတော်လေးကို လေငါး၊ ပြောနေတာဟ။ ညိုရေ နှင့်ဖေဖေတော့ စုံစမ်းရေးတွေ လုပ်ဖျူ၊ ထင်တယ်”

“ဟင်”

စိတ်ရှုပ်သွားရဉာ ညို အသက်ရှူပင်မဝချင်တော့။

ပြီးမှ...

“နင်တို့ပြောတုန်းက သူ လက်ခံတယ်မလား။ အခု ငါ့ဖေ။

က သူ့ကို တိုက်ရိုက်ကြီး ဖွင့်မေးလိုက်ရင် သူ ညာပေးမယ် ထင် တယ်နော် ပပ။ အဲဒီလို ဟုတ်လား”

ပပမျက်နှာ မသိမသာလွှဲကာ အင်တင်တင်လေး ခေါင်း ညိုတ်တော့ ညို ပို၍ မသက်တော့ပေ။

“ပပရယ်...အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေတော့ မဖြစ်တန် ကောင်းဘူးထင်တယ်နော်။ ဒီတစ်ခါလည်း ငါ ညာမှန်းသိသွားရင် ဖေဖေ စိတ်တိုတော့မှာ။ သူ သဘောကျတဲ့ ကိုကျော်မင်းထွန်းနဲ့ အတင်း စီစဉ်တော့မှာ”

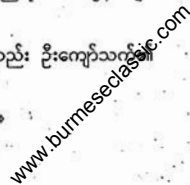
ညိုမျက်နှာ မီးရွက်ခန့်သာ ရှိတော့၏။ ပပက သနားလာရ တန်ဖြင့်...

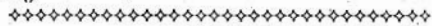
“ဟယ်...ညိုရာ ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ နှင့် ဖေဖေက အင်မတန် သေချာ တိကျ စေ့စပ်တဲ့လူပဲ။ အရမ်းကာရာ လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“အင်း”

ပပစကားကြောင့် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့ ပေမယ့် ညိုဖေဖေနဲ့သူ ဘာတွေပြောကြသည်ဆိုတာ အလွန်သိချင် နေပါသည်။

ထိုအတူ မိုးစက်တစ်ယောက်လည်း ဦးကျော်သက်၏

မိတ်ဆွေဆိုသော လူကြီးနှင့် ရယ်မောရင်းနှီးစွာပြောဆိုပြီး ကောင်
တာဆီ ပြန်လာထိုင်ချိန်ထိ မစဉ်းစားမိသေး။

ငွေများကို ရေတွက်သိမ်းဆည်းရန် တူရာတူရာ ရွေးနေ
စဉ်မှာပင် ခေါင်းထဲ သတိလေးတစ်ခုက လှုပ်ကန် ဝင်လာပါတော့
၏။

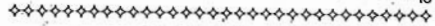
‘ဦးမြတ်သင်း’

ထိုမှာမည်ကို သူ မှတ်မိနေသလိုလိုပင်။

သူ့ဆိုင်လာနေကျ လက်ဖက်ရည်သောက်သူ အတော်များ
များကို (အမျိုးသားများ) သူ မှတ်မိကာ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြောဆို
ဆက်ဆံတတ်သော သူ့အကျင့်ကြောင့် ဦးမြတ်သင်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်
ကိုတော့ မျက်မှန်းတန်းမိသူတွေထဲ မပါတာ သေချာပါသည်။

ဦးကျော်သက်၏ မိတ်ဆွေ ခုမှ ပထမဆုံး ဒီဆိုင်ကိုရောက်
ဘူးသူဟု သူသိထား၏။ ဒါဆိုလျှင် ဦးမြတ်သင်းမှာမည်ကို အားပူ
သူ ကြားဖူး သိဖူးတာ ဖြစ်ရပေမယ့် ထိုသို့မဟုတ်၊ သူ့အား
မှတ်မှတ်ရရပင် ရှိနေရသော ထိုမှာမည်ကြောင့် စိတ်အေးအေးဝေ
ကာ သူ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေမိ၏။

သူ့မှတ်ဉာဏ်ကပင် ကောင်းနေ၍လားမသိပါလေ။
ကြာကြာပင် မစဉ်းစားလိုက်ရချေ။

တလောက လူတစ်ယောက် သူ့ကို လာပြောသွားသော
စကားကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်မိပါတော့၏။

‘ကျော်မင်းထွန်း’ ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်။

ဦးမြတ်သင်း၏ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှ အင်ဂျင်နီယာ။

‘ဦးမြတ်သင်းက ကိုယ့်ကို ညှိနှိုင်း လက်ထပ်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒ
ရှိတယ်ကွာ’ ဟူသော စကားတွေဖြင့် သူ ဖျတ်ကန် မှတ်မိသွားရ၏။

‘ဦးမြတ်သင်း’ ‘ညို’ စသောမှာမည်တွေမှ ထို ‘ညို’ ဆို
သော မိန်းမက သူ့ကို သူ့မ၏ ချစ်သူလိုလို ဘာလိုလို မလိမ့်တပတ်
လေးပြော၍သာ ကျော်မင်းထွန်းဆိုသောလူက သူ့ထံ ကမူးရှူးထိုး
ရောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အကယ်၍ အခြားသောမှာမည်တူ ဦးမြတ်သင်း တစ်
ယောက်ဆိုလျှင်တော့ မတတ်နိုင်။

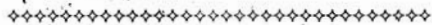
ယခု သူတွေ့ရသော ဦးမြတ်သင်းသာဆိုပါလျှင် ‘ညို’
ဆိုသောမိန်းမ ဘယ်ပြေးမလဲ၊ တွေ့ကို တွေ့ပြီး ပြောပစ်လိုက်မည်။

မိုးစက်ကို ဘာထင်လို့မှာမည်ခုတုံးလုပ် အသုံးခူးရတာလဲ။

မိန်းမပီပီ အရှက်မဲ့၊ သိက္ခာမဲ့၊ ဣန္ဒြေမဲ့စွာ မဟုတ်မဟတ်
တွေ ပြောတတ်တာတွေဟာ မိုးစက်အတွက် ရိုးနေပါပြီ။

နေနှင့်ဦးပေါ့။

အသေအချာကို သိရအောင် ဦးကျော်သက်နဲ့တွေ့မှ မေးမြန်း
စုံစမ်းလိုက်ဦးမည်။

ဟွန်း...သူ့လိုလူအဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်၏မှာမည်ကို ဒါ
ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးထား စုံစမ်းခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။

ပါးစပ်သနလွန်းလို့ ရှင်းနိုင်သမျှ ရှင်းအောင်နေပါတယ်ဆို
မှ ဒီမိန်းမ ဆတ်စလူးထပြီး သူ့ကို အသုံးချတာ လွန်လွန်းပြီ။

ပက်ပက်စက်စက်ကို ပြောပစ်ရမည်။

နာမည်ကလည်း ညိုတဲ့။ ဟွန်း...အဖို့တွေ ညိုရာက
မဲသွားအောင်၊ သူ့ပါးစပ်သေနတ်ဘောက်မှာ သေချင်လောက်အောင်
ရှက်သွားစေရမယ်။ ပြင်ထားပေတော့။

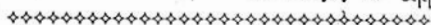
ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် စိတ်ကူးလေးဖြင့် ကျေနပ်စွာ သူ
ပြုံးလိုက်၏။

ညနေ ထမင်းခိုင်းမှာတော့ ညို ဖေဖေကို မသိမသာ အကဲ
ခတ်နေမိ၏။

ဖေဖေ ဘာပြောလေမလဲဟူ၍ပါ။

ထမင်းသာ စားပြီးသွား၏။

ဖေဖေက သူ့အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းတွေ့လောက်ပဲ ပြော
၏။

တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားနေသော ညိုမှာ ထမင်းပင်
မျိုမကျချင်တော့ မေမေက...

“သမီး စားမကောင်းဘူးလား၊ မုန့်လာဥပိုးတီသနပ်လေ။
သမီးအကြိုက် များများစား၊ ဒီဖက်က ငါးသလောက်ဥကြော်လည်း
ကောင်းလိုက်တာ။ ခံတွင်း မတွေ့ဘူးလား။ ထမင်းနည်းနည်းစား၊
စားစရာတွေ များများစားပါလား သမီး”

“အင်း...စားပါတယ် မေမေ။ နေ့ခင်းတုန်းက ဆိုင်မှာ
ပပတို့နဲ့ သင်္ဘောသီးသုပ် စားထားလို့”

ဖေဖေက ရေသောက်ရင်းမှ ညိုကို ပြောလိုက်၏။

“သမီးပြီးရင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖေဖေနဲ့ စကားပြောရအောင်
ဖေဖေ ပြောစရာရှိတယ်”

“ရှင်...ဟုတ်”

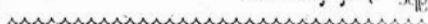
ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲတုန်ကာ ညို မျက်နှာဖျက်ချင်ချင်။

မေမေ့ကို ဝေဒနာကြည့်တော့ မေမေ ခေါင်းအသာရမ်း
ပြုကာ ပြုံး၏။

မေမေလည်း မသိပါဟူသည့် အမိဖွယ်။

ညို ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကိုချကာ ရေသောက်လိုက်၏။ ဖေဖေ
ပြုတ်သွားပြီဖြစ်၏။ မေမေက...

www.burmeseclassic.com

“သွားသမီး၊ မေမေ လက်ဖက်အစ်ကလေးနဲ့ ထွက်လာ၊
ခဲမယ် ဟုတ်လား”

ညို ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ ဖေဖေက...

“လာ သမီး၊ ဖေဖေ ဘာပြောမလဲ သိလား”

ဖေဖေရှေ့ဆက်တီမှာဝင်ထိုင်ရင်း ညို ခေါင်းခါပြလိုက်ပါတယ်။

“ဘာလဲ ဖေဖေ၊ သမီး မသိပါဘူး”

“ဖေဖေ နှစ်ခုပြောမလို့”

“ဟုတ်”

“ပထမတစ်ခုက မောင်ကျော်မင်းထွန်းကိစ္စ”

“ရှင်”

“သမီးက သူ့ကို မကြိုက်ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“စိတ်ချ...မဖြစ်စေရဘူး။ ဖေဖေလည်း သူ့စိတ်က...
အပြုအမူတွေကို သဘောမကျလို့ လုပ်ထုတ်လိုက်ပြီ။ ဘုရား...
လို့ ကိုးကွယ်မလို့ဟာ တော်သေးတာပေါ့ ဖွတ်ကြီးထွက်လာ...
တောင်ပိုဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရတာ၊ လက်မတင်လေး။
စိတ်အေးတော့ ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“နောက်တစ်ခုက မောင်မိုးစက်ကိစ္စ”

“ရှင်”

ညိုခေါင်းပေါ် ကောင်းကင်ကြီး ပြိုကျလာသလိုပင်တည်း။

“သမီး လူရွေးမှန်သားပဲ၊ ဒီသူငယ်မဆိုးဘူး။ ဖေဖေ
လက်ခံနိုင်တယ် သမီး”

“ဟင်...ရှင်...ဟုတ်”

ညို အိုးနင်းခွက်နင်းလေးဖြစ်ကာ ခေါင်းညိတ်မိသလား
မိသလားပင် မသိပါလေတော့။

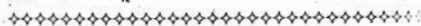
ဒုက္ခပါပဲ။ ဖေဖေသဘောကျသည်ဆိုပါလား။

ပြဿနာက ခုမှပင် ညိုခေါင်း ဆင်နင်းတော့မည်ထင်ပါ
မူ။

“ဖေဖေ အဲဒီဆိုင်ရောက်ပြီးပြီ။ အဆင်ပြေချင်တော့
...က်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တာလေ။ အဲဒီသူငယ်အကြောင်းတွေ
...လိုက်ရတာပေါ့။ ကြိုးစားသလောက် အောင်မြင်နေတဲ့ လူငယ်
...စ်ယောက်ပါပဲ။ ကဲ...ဒီတော့ သမီး ဖေဖေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး
...လည်း မပြောတော့ဘူး ဟုတ်လား။ သမီးတို့လူငယ်ချင်း အမြန်ဆုံး
...ပူးနွေးညှိနှိုင်းပေတော့။ ဝါမဝင်ခင် လက်ထပ်ကြရအောင်
...ဟုတ်လား။ သူ့မှာ မိဘမရှိတော့ ဖေဖေတို့ကပဲ မင်္ဂလာကိစ္စအဝဝ

၁၈၀ ❀ ခင်သူလာ

တာဝန်ယူမယ်။ သမီးနှစ်သက်တဲ့လူကို ဖေဖေတို့လည်း သဘောက
လက်ခံနိုင်ပြီဆိုမှတော့ အချိန်မဆွဲချင်ဘူး ဟုတ်လား”

ညိုမှာ ခေါင်းညိတ်ရအခက်၊ ခါရအခက်။ ရှက်တာပေါ့
လန်တာတွေပါ ပေါင်းကာ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူတန်လှုပ်ကာ ခေါ်
တွင်တွင် ငုံ့ထားမိတော့၏။

မေမေ လက်ဖက်အစ်ကလေးနှင့်ဝင်လာတော့ ဖေဖေက...

“ဖြူရေ...မင်းသမီးကို သူ နှစ်သက်သဘောကျတဲ့ပျို
ငါ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီကွာ။ ကောင်လေးက လူတော် လူကောင်းလေး။
မဆိုးဘူး”

“ဟင်...ဟုတ်လား...ကောင်းတာပေါ့ရှင်”

ညို အော်၍သာ ငိုလိုက်ချင်ပါတော့၏။

◀ အခန်း(၅၈) ▶

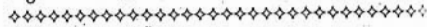
ပပတို့ကို ညို့ ပြောပြတော့ ပပရော ယမုံပါ အံ့အားသင့်
သွားကြကာ...

“ဟင်...နှင့်ဖေဖေက သဘောတူတယ်။ သူ့အကြောင်း
တွေကိုသိလို့ လက်ခံနိုင်တယ် ဟုတ်လား ညို့”

“အင်းပါဆို...ငါတော့ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တာပဲ
ကား”

ညို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းတော့ ယမုံက ...

“ညိုရေ...နှင့်အဖြစ်က ခုမှ စုတ်ရော လာဘ်ရော ဝင်ကိန်း
ကြံ့ပြီထင်တယ်နော်။ အဟင်း...နှင့်ဖေဖေက အင်မတန် စေ့စပ်

သေချာတဲ့လူ၊ သူ လက်ခံတယ်ဆိုမှတော့ တော်ရုံမဟုတ်တော့ဘူး၊ သိလား။ ကြံကြံဖန်ဖန်ဟယ် နင့်ဖေဖေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားပါလိမ့်နော်”

“ငါ စဉ်းစားမိပြီ”
ပပစကားကြောင့် ညိုက...
“ဟင်...ဘာကိုလဲ”

“ယခု မနေ့က နင်နဲ့ငါ အဲဒီဆိုင်မှာ ညှိဖေဖေကို မိုးစက်စကားပြောနေတာလို့ မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ...အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်း”

“သူတို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူ... တစ်ယောက်နဲ့”

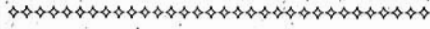
“အင်း...အင်း...ဟုတ်တယ်”

“ငါ့အထင် အဲဒီလူကြီးပြောပြလို့ မိုးစက်အကြောင်းကို ဖေဖေ သိသွားတာဖြစ်ရမယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဖေဖေမိတ်ဆွေ... တာတဲ့”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ညို”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမုန်း မသိလို့ အကြံဉာဏ်လေး...”

ပါဦးဟာ၊ ဖေဖေက အမြန်ဆုံး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တော့တဲ့လေ ဒုက္ခပါပဲ”

“အင်း...နင့်ဖေဖေကလည်း သူ့သမီး အပျိုဟိုင်းဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်သွားမှာကို တစ်စက်ကလေးမှ လိုလားပုံးမရဘူးနော်။ နှင်ကလည်း အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ အချုပ်ကြီးကို စိတ်ပျက်နေတာနဲ့ တော့ အကိုက်ပဲ အဟင်း”

“ပပ”

“ဟင်”

“အဲဒီလူနဲ့ သွားဆွေးနွေးသင့်သလား”

“ဟင်...ဘယ်လို...ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါလို့လား”

“အာ...ဘယ်ကလား၊ အမှန်အတိုင်းပြောပြပြီး တောင်းပန် ပျဉာပေါ့ဟာ။ ဖေဖေက တကယ်မှတ်ပြီး သူ့ကို စကားတွေကွဲကွဲပေး ပုလဲ သူဟန်ဆောင်ပေးမယ်လို့ နင်တို့ကို ကတိပေးထားတယ်မလား။ ဖေဖေကို သူ အလိုက်သင့် ဆက်ညှာပေးအောင်လို့ပါ။ နောက်မှ ပဲဘောထားမတိုင်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲလိုက်တယ်လို့ပေါ့”

“ဟင်”

ပပရော ယခုပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိမသာ ပြောလို့မိကြပါတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ဒီကိစ္စကို မိုးစက် ဘာမှမသိတာ ညိုမသိ။

အမှန်အတိုင်းလည်း ညိုကို ပြောမပြရဲတော့ရာ နှစ်ယောက်
သား ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေး နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြ၏။

ညိုက...

“နော်...ပပ။ အဲဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ် ဟုတ်လား။
ငါလည်း စိတ်ထဲ တစ်နေ့မှ မသက်သာပါဘူးဟာ။ အလိမ်ပေါ်သူ
ရင်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ တထိတ်ထိတ်။ ခုတော့ ဟို ကိုကျော်မင်းထွန်း
ကိစ္စလည်း ရှင်းသွားပြီဆိုတော့ ကာကွယ်ဟန်ဆောင်ပေးစရာ
တော့ဘူးလေ။ ကျေးဇူးတင်စကားလေးတော့ ပြောသင့်တယ်
မဟုတ်လား”

“ညို”

“ဟင်”

“အဲဒီလူက လူဝှစ်ဟဲ့။ မတော်လို့ ဟောက်လိုက်ရင်
အရှက်ကွဲမလားဘဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ...သူလည်း ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်
ဟာ။ ဒီလောက်လည်း ရိုင်းမယ်မထင်ပါဘူး”

“အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ”

“ဒါဖြင့်...ဒီနေ့ပဲ သွားရအောင်ဟာ”

“ဟင်”

“အခုလား...ညို”

“အခုဆိုရင် လူများတဲ့အချိန် မကောင်းဘူးထင်တယ်နော်။
လူနည်းနည်းရှင်းတဲ့အချိန်လောက် မကောင်းဘူးလား”

“အင်း...ကောင်းတယ်။ ညနေ ငါတို့မပြန်ခင် လေးနာရီ
ငါးနာရီဝန်းကျင်လောက်ဆို ဘယ်လိုနေမလဲ”

“ကောင်းတယ်...အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရအောင်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညိုဘက်မှ အကျိုးအကြောင်း အမှန်အတိုင်း
ကို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာပင် ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

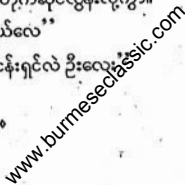
ဆုံးဖြတ်ချက်ကျပြီးမှ ညိုလည်း လေးလံနေသောစိတ်တွေ
အနည်းငယ်တော့ ပေါ့ သွားသလိုပင်။

ထိုအချိန်မှာတော့ ‘အိမ်မက်’ မှာ ဦးကျော်သက်ကို မိုးစက်
က လိမ္မာပါးနပ်စွာ စကားတောက်ကြည့်နေပါသည်။

“ဦးလေး...မနေ့ကလာတဲ့ဦး မပါတော့ဘူးလား”

“ဟာ...ငါနဲ့သူက အနေဝေးသလို တော်ရုံလည်း ဆုံဖြစ်
တာမဟုတ်ဘူးကွ။ မနေ့ကဆုံတာတောင် တိုက်ဆိုင်လွန်းလို့ကွာ။
သူက လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတော့ အလုပ်များတယ်လေ”

“ဟုတ်လား...သူက ဘာလုပ်ငန်းရှင်လဲ ဦးလေး”

“ဟ...မင်းကြားဖူးမှာပေါ့။ မြတ်သင်းဆောက်လုပ်ရေးလေကွာ။ အဲဒါ သူပေါ့”

သေချာပြီ။ သူ ထိတ်ကနဲ ဝမ်းသာသွားရစွာ ဟန်မပျက် ပြောလိုက်ရ၏။

“ဪ...ဟုတ်လား။ နာမည်ကြီးပဲ။ ကျွန်တော်က နာမည်တူထင်နေတာ”

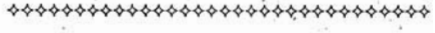
“သူပဲ...သူပဲ။ အောင်မြင်နေတဲ့လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်စီမံနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့ကွာ။ သူ့ဌေးကွ။ သူ့မိန်းမက ရွှေဆိုင်နဲ့ သူ့သမီးက စတိုးဆိုင်ကြီး ဟီးနေအောင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စပ်တူဖွင့်ထားတာ။ ဂူယံရာအများဆုံးထည့်ဝင်ထားတာကွ။ ဟော...ဟိုဘက်မျက်စောင်းထိုးက *တော်ဝင်သူ* စတိုးပေါ့ကွာ။ ကောင်မလေးမှာမည်က ကြာညိုသင်း။ ထက်ထက်မြက်မြက်လေးပဲ”

“ဪ”

သူ အတော်ကျေနပ်သွားရ၏။

ညိုဆိုတာ အဲဒီ ကြာညိုသင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပင် မဟုတ်ပါလား။ သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသော ကျော်မင်းထွန်း ပြောလိုက်သည့်စကားထဲမှာ...

“ကိုယ့်ကို ငြင်းချင်လို့အကြောင်းပြချက်တစ်ခုအနေနဲ့

ခင်ဗျားနာမည်ကို အလွယ်သုံးလိုက်ပုံရတယ်။ ခင်ဗျား သူ့ကို မသိဘူးဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ ကိုယ့်ဇနီးလောင်းရဲ့သိက္ခာအတွက် ကိုယ်မပြောပါရစေနဲ့တော့ ဟုတ်လား”

ကဲ...ဘယ်လောက်ရှင်းသလဲ။

ခုတော့ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားတာထက်ပင် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သွားကနဲ ပေါ်လာပြီ။ မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ ကြာညိုသင်း။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ။

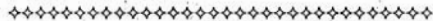
မိုးစက်ဆိုတဲ့ကောင်ကို မင်း ဘာထင်လို့ နာမည်အလွဲသုံးစား လုပ်ရတာလဲ။ မင်း အတော့ကို တရားလွန်နေပြီ။

ဒေါသနှင့် မခံချင်စိတ်တို့ကြောင့် မိုးစက် ဆောက်တည်မရလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေရ၏။

နေရာသိပြီ။ လူလည်းသိရပြီ။ သိပ်လည်းမဝေး နီးနီးလေးမို့ ခုပင် ချက်ချင်း ထသွားလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

မဖြစ်သေးဘူး ထင်သည်။ သူက မိန်းကလေး။ သူ့ပိုင်နက်ထဲ ကိုယ်ဝင်သွားပြီး လာရောက်ရမ်းကားပါသည်ဟု ပရိယာယ်မာယာတွေသုံးလိုက်လျှင် အခက်။

မိန်းမဆိုတာ အင်မတန်မှကို မာယာများတတ်သလို သတ္တဝါ မဟုတ်ပါလား။

ဖိုးစက် မင်း ခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားစမ်း။ မမှားစေနဲ့။ သူ့အလွန်က ကိုယ့်အလွန်မဖြစ်စေနဲ့။ ပိုင်မှပြော။ စိတ်ရှည်ရှည်ထား။ တကယ်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်း၍ သူ ဂဏာမငြိမ်တော့။ ဖိုးတာကပင် သတိထားမိကာ သူ အဝင်ဝဆီ တကြည့်ကြည့်ရှိနေမှု ကို မေးတော့၏။

“အစ်ကို... သွားစရာရှိလား”

“မရှိပါဘူးကွာ”

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလား”

“မချိန်းပါဘူး... ဘာလိုလဲ”

“မသိဘူးလေ... အစ်ကိုကြည့်ရတာ အပြင်ထွက်မလိုလို့။”

တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ မျှော်နေသလိုလို ဖြစ်နေလို့”

“ဟင်”

ဖိုးတာပြောမှပင် သူ ယောက်ယက်ခတ် မှပျက်နေမှုပဲ ဆင်ခြင်မိတော့၏။ တစ်နေ့လုံး နေလို့ထိုင်လို့ပင် မကောင်းတော့။ အရေးထဲ အဲဒီစတိုးမှ လာသောက်နေကျ နှစ်ယောက်ကလည်း ပေါ်မလာတော့။ ထိုနှစ်ယောက်ကိုတော့ သူသိ၏။

မရင်းနှီးပါ။ ပပနှင့် ယမုံ။ နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုတော့ ခင်မင်ချင်မျက်နှာပေးလို့။

မရင်းနှီးပါ။ ပပနှင့် ယမုံ။

နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုတော့ ခင်မင်ချင်မျက်နှာပေးလို့။

နှင့် မျက်နှာချိုသွေးပြတတ်ပေမယ့် သူ ခပ်တင်းတင်းပင် နေထား၏။ ဒီနေ့တော့ အဲဒီနှစ်ယောက်သာ လာခဲ့ပါလျှင် သူကပင် စပြောရတော့မည်။ လိုရင်း တိုရှင်းပဲ။

“ကြာညိုသင်းနဲ့ ရှင်းစရာရှိတယ်” ဟူ၍။

ညနေလေးနာရီခွဲလောက်မှာ သူ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရတော့၏။

ဆိုင်အဝင်ဝမှ ဝင်လာသော သုံးယောက်ထဲမှာ ကြာညိုသင်းပါနေသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့လုံး ယောက်ယက်ခတ် စိတ်တိုထားခဲ့ရသူမို့ ဝင်လာနေသော ထိုတစ်ယောက်ကို သူ အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ကောင်တာမှ လှမ်း၍ ကြည့်နေလိုက်၏။

ကြာညိုသင်းကလည်း သူ့ထံ အပြစ်ရှိသောမျက်ဝန်းဖြင့် ဝေကနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး အနီးဆုံးဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ကြရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် သူက ဖိုးတာကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဖိုးတာ အဲဒီသုံးယောက်ကို ဒီဘက် အထဲဝိုင်းဆီ ခေါ်ခဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကို”

သူ့မျက်နှာအကြည့်၊ သူ့လေသံ မာဆတ်ဆတ်တို့ဖြင့်

၁၉၀ ❀ ခင်သူလာ

ညို လာခိတာမှားပြီဟူသော အားငယ်တွေးလေး ရှိသွားရစဉ် ယမုံက တိုးတိုးလေး အတင်းပြောနေသေး၏။

“ဟဲ့...ဆိုင်ရှင်ကလည်း ကြီးဆိုပျူငှာ ချီသာလိုက်တာ နော်။ သူ့ဆိုင် လာအားပေးတာကို ပြောနေပုံကြည့် လှည့်ပြန်စရာ”
ပပက ညိုကို လက်ကုတ်၍...

“အဲဒါ...နင်ပါလာလို့ သိလား။ မထူးဘူး။ ကိုယ်ပြော ချင်တာပြောပြီးမှပဲ ပြန်မယ်ဟာ”

စကားအဆုံး ပပက စားပွဲပိုင်းထဲ ဝင်မထိုင်ခင် မိုးစက်ထံ သွားကာ ပြောလိုက်၏။

“ကိုမိုးစက် ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏလောက် ပြောစရာလေး ရှိလို့”

စကားအဆုံး ပပ ချာကနဲ လှည့်ထွက်လာပြီး ညိုတို့နှင့်အတူ ဝင်လာထိုင်လိုက်၏။ မိုးစက် ပို၍ စိတ်တိုသွားရလေပြီ။

ကြည့်စမ်း...လာလာချေသေးကွာ။ သူတို့ကပဲ ပြောစမှ၊ ရှိတယ်တဲ့။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ၊ ဘာတွေ ကလိန်ကကျစ် ပြေး ဦးမှာတဲ့လဲ။ လုံးဝ နားမထောင်နိုင်ဘူးကွာ။

မိုးစက် ဆတ်ကနဲ ထလာကာ ခြေလှမ်းကျဲတွေဖြင့် လျှောက်လာပြီးမှ ထိုင်နေသော ညိုကို လက်ညှိုးထိုးကာ...

“ကြာညိုသင်း နော်”

“ရှင်...ဟုတ်”

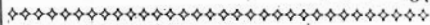
ညို ဒိန်းကနဲ တုန်သွားရစွာ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည် နှင့် အထင်သေးသော မျက်ဝန်းစူးလက်လက်တစ်ဖုံနှင့်အတူ လှောင် ပြောင်သရော်ပြုံးသော သူ့နှုတ်ဖျားမှ စကားသံတွေက ညို မှားမှ တစ်ဆင့်၊ ရင်ထဲ ဦးနှောက်အသိတရားတွေထဲ ဆိုးဝါးပြောင်းဆန် သွားရစွာ ကြမ်းတမ်းနှင့်သီးခြင်းကြီးစွာ ကဆုန်စိုင်း ဝင်လာရပါ တော့၏။

“မင်း...အတော်ကို ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့တဲ့စကားတွေနဲ့ ငါ့ကို ဆွဲထည့်အသုံးချထားတာတွေ ရုပ်တန်းက ရုပ် ဟုတ်လား။ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က မိန်းမဆို ရွံလွန်းလို့ ကင်းအောင်နေခဲ့တာ။ မင်းအရှုပ်တွေ ထဲ ငါ့မှာမည် ခုတုံးလုပ်ထားတာ အတော်လွန်တာပဲ။ မရှက်ဘူးလား ကွာ။ မင်းမရှက်ပေမယ့် ငါ ရှက်တယ်၊ နာတယ်၊ သနတယ်”

ညို ဘယ်လိုမှ နားမထောင်ရဲတော့စွာ ဗြန်းကနဲ ထွက်ပြေး လာခဲ့ပါတော့၏။

ရှိုက်သံနှင့်အတူ မျက်ရည်စက်တွေပါ လွင့်စင်လိမ့်ကျ သွားရ၏။

အခန်း [၁၉]

ညှိတစ်သက်မှာ ဒီလို အပြောခံရတာမျိုး မကြုံခဲ့ရဘူး၊
 သဖြင့် ခုလို ပက်စက်ရင်သီးစွာ အပြောခံလိုက်ရသောအခါ ...
 အံ့ဩတုန်လှုပ် ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ ...
 ရှက်ရွံ့ သိမ်ငယ်ခြင်းများ စုဝေးကာ ညှိတစ်ကိုယ်လုံး၊
 ထိုနေရာမှာပင် ထိုလူ့ မျက်ဝန်းစူးစူးအောက်မှာ ပြာကျလွင့် ...
 ဖျောက်ကွယ်သွားလိုက်ပါလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်လေ ...
 လဲ။ ဒါမှမဟုတ် ထူပူ ရှက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စိတ်ဖြင့် ထိုင်ရက်ငုတ်တုန် ...
 လေး မြေကြီးဟက်တက်ကွဲကာ ညှိကို ဝါးမျို ဖျောက်ဖျက်ပစ် ...
 ပါလျှင်လည်း ညှိ ကျေနပ်အားရ လိုလားစွာပင် ငြိမ်သက်စွာ ...
 မည်သာပင်။

ခုတော့ ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ ညှိအဖြစ်နယ်။ လူတစ်ယောက်၏
 အထင်သေးရွံ့ရှာ နှိမ်ချ ရှုံ့ချ ပြစ်တင်မှု စကားသေနတ်တွေ အောက်
 ပြာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် ချောက်ချား အားငယ်
 မျက်ဝန်းများဖြင့် ညှိ အလန့်တကြားလေး ကြောင်တက်တက်
 ကြည့်နေရုံမှလွဲ၍ ဘာမှ မတွဲပြန်နိုင်။

ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ သွန်အန်ထွက်လာမည့် သူ့နှုတ်ဖျားမှ
 ကြောက်စရာ၊ ရှက်စရာ စကားများကို ညှိ ဆက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ
 ပြောထောင်နိုင်သောအင်အားလည်း မရှိတော့။ သတ္တိတွေလည်း မရှိ
 တော့။

အံ့ဩ မင်သက်သော မျက်ဝန်းထဲမှ အိုင်ထွန်း စို့ဝဲလာရ
 သော မျက်ရည်များ သွန်ကျမလာခင် ညှိ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါ၏။
 ရှက်လွန်း၍ အတတ်နိုင်ဆုံး အောင့်အီးမျိုသိပ်ထားသည့်
 ပြားမှ ရှိတ်သံက တားမရ ဆီးမနိုင် ထွက်ကျလာရသေး၏။
 ဆိုင်ထဲမှ ညှိ ဘယ်လိုခြေလှမ်းတွေဖြင့် လှမ်းထွက်လာခဲ့
 လဲ မသိပါလေတော့။

ညှိတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူတုန်ယင် ရှက်ရွံ့စိတ်များဖြင့်
 ယုတ်ဆတ်တုန်နေကာ စတိုးဆိုင်ရှိရာဆီ လမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့
 ပြုတ်ထောက်တွေက သူ့အလိုလို အသော့ပြေးနေပေမယ့်၊ ညှိ

မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံကာ ဘာကိုမှ သဲကွဲမှု မမြင်တော့။

မြင်အောင်လည်း ညှိကြိစားစို့သတိမရတော့။ ဆိုင်ရောင်းချင်စိတ်တစ်ခုတည်းသာ ညှိမှာရှိ၏။ နောက်မှ ယခုအသံကို သုံးကြားနေရသော်လည်း ညှိ လှည့်မကြည့်တော့။ မနားတမ်းပြေးလမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်ချိန်မှာ ယခုအသံသုံးခုကို ညှိ ကြားလိုက်၏။

“အမလေး...ညှိ”

“ဝုန်း”

ညှိတစ်ကိုယ်လုံး လွင့်စင်သွားရပါပြီတည်း။ တိုအချိန်မှာတော့ ‘အိပ်မက်’ ထဲမှာ ပပက မိုးစက်။

ပြောနေ၏။

ထွက်ပြေးသွားသော ညှိနောက်သို့ ‘ယခုလိုက်သွား’ ပပက ပြောပြီး မတိတတ်ရပ်ကာ...

“ဒီမယ် ကိုမိုးစက်၊ ရှင် သိပ်လွန်တယ် သိလား။”

လေး တစ်ယောက်ကို ရှင် ဒီလောက်အထိ ချိုးချိုးမဲ့မဲ့ မပြောဘူး။

“ဘာ...ငါ့လွန်တယ်။ ခင်ဗျားလူက ကျုပ်ကို”

ထည့်ရတာလဲ။ ဘာသဘောလဲ။ လုံးဝ မရိုးသားတဲ့သဘောဘဲ မဟုတ်လား။”

“ညှိက ဒီလိုမရိုးသားတဲ့ အစားထဲက မဟုတ်ဘူး ကိုမိုးစက်။ ရှင် အထင်မှားနေပြီ။ ခုတော့ ညှိ ဘယ်လောက် ရှက်သွားရမလဲ။ ဒီနေ့ သူ လိုက်လာတာဟာ ရှင်ကို အကျိုးအကြောင်းတွေ အမှန်အတိုင်းပြောပြပြီး တောင်းပန်ဖို့ သိလား။ ရှင်ဟာ တကယ်ကို စာနာ ညှာတာစိတ်ကင်းတဲ့လူပါလား။”

“ထင်ချင်သလိုထင်ကွာ...ဘာတွေလဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“အစ်ကို...အစ်ကို”

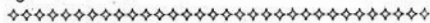
သူနှင့်ပပတို့ အခြေအတင်ပြောဆိုနေစဉ် မိုးတာပြေးလာကာ...

“ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တယ် အစ်ကို”

အရေးထဲ မိုးတာစကားက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိဖို့ သူ့စိတ်တိုသွားရစွာ...

“ဟာ...အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲကွာ။ အရေးထဲ မင်းကလည်း”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ခုနက ဆိုင်ထဲက ပြေးထွက်သွားတဲ့ ယစ်မကို တိုက်မိသွားတာ”

“ဘာ”

“ဟင်...အမလေး...ဘုရားရေ...ညို”

သူ့ရော၊ ပပပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရကာ ပပက သူ့ကို မျက်စောင်း ခိုင်းကနဲထိုး လှည့်ထွက်သွားရင်း အော်ပြော သွားလိုက်သေး၏။

“ညိုသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့လား ရှင် တရားခံ”

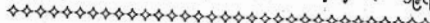
“ဟာ”

သူ ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားရစွာ ကြက်သေသေနေပုံ တော့၏။

ဖိုးတာကလည်း ပြေးထွက်သွား၏။

သူ့ခြေထောက်တွေကို ဆိုင်အဝင်ဝ တံခါးဆီရောက်အောင် မနည်းကြီး လျှောက်လာရ၏။ ဖိုးရိမ်တုန်လှုပ်မှုများဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ မတ်တောင့်တောင့် ကြောင်စီစီခိုင်လှ၏။

လှမ်းလှမ်းမှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံနှင့် ရှိနေတာကို သူ ကြည့်လည်းကြည့်ချင်၊ မြင်လည်းမမြင်ရသလို စိတ်တွေ ချောက်ဖျက်နေမိ၏။ သူ့ကြောင့် ထိုတစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ခုများ ဖြစ်သွားပေပြီလား။

ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ ခုနက ပပ ပြောသွားသလို သူ တရားခံ ဖြစ်မည်လား။

အို...ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

တံခါးဝမှာ သူ ဝင်ရမလို ထွက်ရမလိုရှိနေစဉ် ဖိုးတာ ပြေးလာတာ မြင်လိုက်ရ၏။

ဟိုဖက်မှာတော့ ကားတွေ ထွက်သွားတာလည်း လှမ်းတွေ့မိ၏။ ဖိုးတာက မျက်နှာမကောင်း။

“အစ်ကို...အဲဒီအစ်မကို ဆေးရုံရိုလိုက်ပြီ”

“ဖိုးတာ...သေသွားပြီလားဟင်”

“မသိဘူး...အစ်ကို။ သွေးတွေမနည်းဘူးဗျာ။ ခေါင်းထိ သွားတာ ထင်တယ်။ သတိလစ်နေတာလို့တော့ ပြောသံကြားရတယ်”

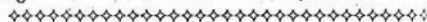
“ဟင်”

“ကားသမားအလွန်တော့ မဟုတ်ပေမယ့်၊ အဲဒီအစ်မက ဗွတ်ဖြတ်ကူးတော့ သနားပါတယ် အစ်ကိုရာ”

ဖိုးတာ စကားကို သူ ရှင်းအောင်မမေးရဲပါ။

ဘယ်သူ့ကို သနားတာလဲ။

ကားဆရာကိုလား၊ ကြာညိုသင်းကိုလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို၊ သူနဲ့အစ်ကို စကားများကြတာလား။ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်သွားယူနေလို့ မသိလိုက်ဘူးဗျာ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“အစ်ကိုကလည်း ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ။ အဲဒီအစ်မ ငိုပြီး ပြေးထွက်သွားတာပဲ”

“ဟင်”

“အဲဒါကြောင့် ကားတိုက်တာ။ သနားပါတယ်ဗျာ။ တကယ်တော့ အဲဒီအစ်မက ဒီဆိုင် လာလေ့လာထ မရှိပါဘူး။ ပထမဆုံးတစ်ခေါက် စ လာလာချင်း အစ်ကို ခွက်တစ်လုံးကို ငါးထောင်ယူပစ်လိုက်တဲ့ အစ်မပေါ့။ မှတ်မိလား။ အဲဒီကတည်းက လုံးဝမလာတော့တာ။ ကျွန်အစ်မနှစ်ယောက်ပဲ နေ့တိုင်းလာတာတာ”

မိုးတာစကားကို သူ အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် နားထောင် မိ၏။

ခါတိုင်းသာဆို သူလား နားထောင်မှာ...

“တော်စမ်းကွာ... အရည်မရ အဖတ်မရ စကားပေး”

ဟူ၍ ပိတ်ပြော ဟန့်တား ငေါက်ငမ်းလိုက်မည်... ခုတော့ သူ့မှာ စိတ်နှင့်လူ မကပ်သလိုကြီး ဖြစ်နေရလေပြီ။

“သုံးယောက်ထဲမှာ အဲဒီအစ်မက အလှဆုံး အချမ်းသာဆုံး တဲ့ အစ်ကိုရ။ မာနလည်း ကြီးပုံရတယ်။ ခုတော့...”

“မိုးတာ”

“ဗျာ”

“ဒီနေ့ ဆိုင်စောစောပိတ်မယ်ကွာ”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ဆိုင်ပိတ်ကာ သူ့ သီးသန့်အခန်းလေးထဲရောက်တော့မှ ခြေပစ်လက်ပစ် ခုတင်ပေါ် ပက်လက်ဆန့်ဆန့် လှဲပစ်လိုက်မိ၏။

နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ မျက်နှာကျက်အပြာရောင် ဖျော့ဖျော့ကို မျက်တောင်မခတ် သူ ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိလေသည်။

သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်နှာကျက်ပေါ်မှ ပေါ်လာသော မျက်နှာလေးတစ်ခု။

သွယ်လျှ ဖြည့်တင်းသော ဖောင်းပိုမို မျက်နှာလှလှလေး ပေါ်မှ ရှက်ရွံ့ထိတ်လန့် အံ့ဩဟန် မျက်ဝန်းရွှန်းရွှန်းလေးထဲမှာ သူ့ကို ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေရာမှ သူ့စကားတွေကြောင့် ရုတ်ခြည်း ပျက်ပွင်းသွားရစွာ နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်ရည်တွေဝဲကနဲ စိုလက်အိုင်ထွန်းသွားရသော မျက်ဝန်းများ...

အို...သူ...မှားသွားပြီလား။

အရမ်းကို လွန်သွားပြီလား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မစာမနာ ရက်စက်စွာ သူ
ပြောမိလေပြီလား။

ခုတော့ ကားတိုက်ခံရတာဟာ သူ့ပယောဂ လုံးလုံး မဟုတ်
ပါလား။

သူ ဘာလုပ်သင့်သနည်း။

သူမ အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိပါလိမ့်။

သူ အလွန်သိချင်လှပါ၏။

အခန်း (၂၀)

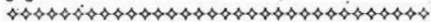
အိပ်မောကျနေရာမှ ဖျတ်ကနဲ နိုးလာရသူပမာ သူ့ အသိ
တရားများကို သတိထား စုစည်းမိလိုက်၏။

သူ ကားအတိုက်ခံလိုက်ရတာပဲ။

အခု သူ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။

ပက်လက်စန့်စန့် အနေအထားရှိနေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံး ဘယ်နေရာ ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်ဟူသော စူးစမ်းမှုဖြင့်
သူ့လက်ချောင်းလေးတွေ လှုပ်စမ်းကြည့်၏။

လက်ဘာမှမဖြစ်။ ခြေချောင်းလေးတွေကို မသိမသာ
လှုပ်ကြည့်မိ၏။ ခြေလည်း ဘာမှမဖြစ်။

တော်ပါသေးရဲ့။

“ညို့...ညို့...သတိရပြီလား”

ပပအသံကြောင့် သူ့ မျက်လုံးတွေ မျှတ်ကနဲ ဖွင့်လာရကာ ခေါင်းလေးကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ဂျီစောင်းမှာ စစ်ကနဲ နှာ၏။

“ကျွတ်...ကျွတ်”

မျက်နှာလေး ရှုံ့ကာ သူညည်းတော့ ယမုံက...

“ညို့...နေကောင်းရဲ့လား၊ သတိရပြီနော်။ တော်ပါသေး

ရဲ့ဟာ”

“ငါ...ဘယ်ရောက်နေလဲဟင်”

“ဆေးရုံလေ၊ နင် သတိလစ်နေတာ။ ဂျီစောင်းမှာ ဒဏ်ရာ ရထားတယ်။ ခေါင်းမူးလားဟင်...ညို့”

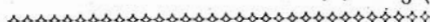
အနာရှိနေကြောင့် အနည်းငယ်တော့ မူးနောက်နောက်လေး ဖြစ်နေ၏။ ပပက...

“ညို့...နေကောင်းရဲ့လား”

“အင်း...ကောင်းပါတယ်”

“တခြား ဘယ်နေရာ နာသွားသေးလဲ ညို့”

“ဟင်အင်း”

“နင့်အိမ်လည်း ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးဟာ။ တော်ပါသေး ရဲ့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်လို့”

“သမီး”

ဖေဖေရော မေမေပါ ရောက်လာကြကာ စိုးရိမ်တကြီး မေးပါတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်။ မသေကောင်း မပျောက် ကောင်း သမီးရယ်”

ညို့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ မေမေက မျက်နှာပျက်ရစွာပြော ပြီး ညို့ခေါင်းမှပတ်တီးကိုလည်း မသက်မသာ ကြည့်မိရ၏။ ဖေဖေက...

“နေကောင်းရဲ့လား သမီး”

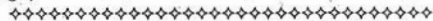
“ဟုတ်...ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ”

“တိုက်တဲ့ကားကရော ဘာတဲ့လဲ”

“ဟို...ညို့ အလွန်ပါဖေဖေ။ ကားသမားအပြစ် မဟုတ်ပါ ဘူး။ ညို့ မမြင်ဘဲ ဖြတ်ကူးမိလို့”

“ဟင်...ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်တာလဲ”

“ဆိုင်နားမှာပါ”

“သမီးမှာ ကားရှိသားနဲ့ ဘယ်သွားလို့ လမ်းဖြတ်ကူရတာ လဲကွယ်”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပါ မေမေ”

“ဟင်”

ဖေဖေရော မေမေပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖျတ်က နဲ့ ကြည့်လိုက်ကြပါတော့၏။

ဒါကို ညှိရော၊ ပပတို့ကပါ ဒက်ကနဲ သဘောပေါက်လိုက် ၏။

မိုးစက်ဆိုင်ကို လက်ဖက်ရည်သွားသောက်သည်ဟူသော အဖြေပင် မဟုတ်ပါလား။

သေသာ သေလိုက်ချင်ပါသည်။

ထိုစဉ် ဆရာဝန် ရောက်လာကာ ပြုံး၍...

“ဘယ်လိုနေလဲ။ နေကောင်းရဲ့လား။ ခေါင်းကဒဏ်မှ ရော နာနေသေးလား၊ တော်သေးတယ်။ ဒဏ်ရာက ခပ်ပေါ့ပေါ့ လေးမို့ အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်သွားတာ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်နေမှ တွေ နာနေသေးလဲ”

“မနာပါဘူး ဆရာ...ကောင်းပါတယ်”

“အိုကေ...စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ပြန်လို့ရမလား ဆရာ”

“အင်း...ရတာပေါ့၊ ချုပ်ရိုးကို တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဖြေမယ်၊ တစ်ချက်ပဲ ချုပ်ရတာပါ။ အဖိုးဆုံးဆေးခန်းတစ်ခုခုမှာ ဖြေလည်း ရတာပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ဖေဖေရော မေမေပါ ခုမှပင် သက်ပြင်းလေး မသိမသာ ချကြပါတော့၏။

အပြန်မှာ ပပတို့လည်း ပါနေသဖြင့် ဖေဖေရော မေမေပါ ဘာမှမပြော။ အိမ်ရောက်တော့ မေမေက...

“သမီးအခန်းထဲမှာ သွားနားနော်။ ပပတို့လည်း မသွားပါ နဲ့ဦးကွယ်။ သမီးအဖော်ရအောင် နေပေးပါနော်။ ဟုတ်လား”

နကိုကတည်းကပင် နေချင်နေသော ပပတို့က သဘော ကျသွားရစွာ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ...နေပါ့မယ်”

“အေး...အေး...ကျေးဇူးပါပဲ သမီးတို့ရယ်”

ညှိအခန်းထဲရောက်တော့မှ အပြင်မှာ ဟန်ဆောင်ထားခဲ့ရ သမျှ ညှိ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်တွေက အလိုလို ကျလာရပါတော့၏။

ပပရော ယမုံပါ အထိတ်တလန့် ရှိသွားရကာ ပျာပျာသလဲ မေးတော့သည်။

“ဟင်...ညို...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်နေရာ နာလို့လဲဟင်။ နေမကောင်းဘူးလား။”

ညို ခေါင်းအသာရမ်းကာ မျက်ရည်များကို ကြိုးစားသုတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ငါ...အရမ်းရှက်လို့ပါဟာ။ တစ်ခါတည်း သေသွားလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော်”

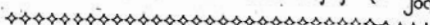
“အို...မဟုတ်တာ၊ ညိုကလည်း ဘာလို့သေရမှာလဲ”

“အေးလေဟယ်...တကယ်လွန်တာက သူပါညိုရယ်။ နင်က ဘာလို့ ဒီစကားပြောရတာလဲ။ ခပ်မာမာနေစမ်းပါဟာ”

“အဟင်း”

မချိပြီးလေးပြီးကာ ညို မငိုမိအောင် ကြိုးစားလေ မျက်ရမ်းတွေက တားမရ ဆီးမနိုင် ကျလာလေနှင့် ညိုကို ကြည့်ပြီး ပပပေ့ယမုံပါ စိတ်မကောင်းနိုင်တော့။

ကျလာသောမျက်ရည်တွေကို မနိုင်အင်ကာ သုတ်ဖယ်ပေးရင်း ညို ကြေကြေကွဲကွဲ ဝမ်းနည်းရှက်ရွံ့စွာ မချိတရိလေး လိုက်မိလေသည်။

“ငါဟာ အတော့်ကို ဣန္ဒြေမဲ့ အရှက်မဲ့ သိက္ခာမဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါလားနော်။ သူ့အတွက် အရမ်းကို အထင်သေးစရာ ကောင်းနေပြီပဲ။ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလဲလို့။ အသက် မရှင်ချင်တော့လောက်အောင်ပါဘဲဟာ”

ပြောရင်း ညို မျက်ရည်ကျလာရပြန်၏။

ပပက...

“ညိုကလည်းဟာ ဘာလို့ ဒီလိုတွေးရတာလဲ၊ မဟုတ်တာ နော်။ သူ့ကြောင့် ညို ကံကောင်းလို့မသေတာသိလား။ ငါတို့ လုံးဝ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ပညာပေးရမယ်နော် ယမုံ”

“ဒါပေါ့...ဒီလူ အတော်ဆိုးတဲ့လူ”

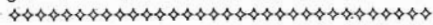
ပပနှင့် ယမုံတို့က ညိုအတွက် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေကြတာကို ညို ခေါင်းအသာရမ်းလိုက်ပြီးမှ...

“တော်ပါတော့ဟာ၊ နေပါစေတော့။ ငါ သူ့ကို ကြောက်သွားပါပြီ”

“ဟင်”

“နောက်ထပ် ဆက်စပ် ပတ်သက်မှုတွေ မရှိချင်တော့ပါဘူးဟာ။ သွား မပတ်သက်ပါနဲ့တော့”

“ညို...နင်ကလည်း ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် နှစ်ခြင်း

အားငယ်သွားရတာလဲဟာ။ ဒါ ကြာညိုသင်း မဟုတ်ပါဘူးနော်။ နင့်ပုံစံက ဒီလိုမှ မဟုတ်တာ”

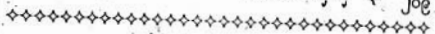
“အဟင်း...ဟုတ်တယ်ပပ။ ကြာညိုသင်းဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်ကြီးစရာလို့ မမြင်ထားတာလေ။ အထင်မကြီးတဲ့အပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟုတ်လှပြီလို့ ဘဝင်တစ်ခွဲ သားလေးနဲ့ မာန်ထည်ထည်နေလာခဲ့တဲ့ မိန်းမပါ။ ခုတော့ သဲဒီလူရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့စကားလုံးတွေကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ စကြာဝဠာ အပြင်ဖက်ထိ လွင့်ထွက်သွားရလောက်အောင်ကို ရှက်မိတယ်။ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် မဆုံးရဲတော့လောက်အောင်ကို ရှက်မိတယ်။ ဆိုင်ချင်းနီးတော့ ဒီလူနဲ့ ငါ တစ်ကြိမ်ကြိမ်တော့ မတွေ့ဖြစ်ဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ တွေးကြည့်...ငါ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ နေရမလဲ။ အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ သူ့မျက်လုံးအောက်မှာ ငါ တစ်သက်လုံး မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ထားရတော့မယ်။ ဘယ် လောက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်လဲနော်”

“ညိုရယ်”

“ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ဟင်”

“ငါတို့ဆိုင်ကို တခြားတစ်နေရာရာ ပြောင်းရအောင်ဟာ”

“ဟင်”

“အဲဒီနေရာနဲ့ ဝေးလေ ကောင်းလေပဲ”

“ညိုရယ်...နေရာကောင်းလေးကို၊ ဘာဆိုင်လဲ... ဂရုမစိုက် စမ်းပါနဲ့ဟာ”

“ဟင်အင်း...ငါ ဂရုမစိုက်ရမယ် ပပရယ်။ အဲဒီနေရာကို ငါ ဘယ်တော့မှ သွားမှာမဟုတ်လို့ပါ။ အင်းလေ...နင်တို့ဖက်က တွေးတာလည်း မှန်ပါတယ်။ နေရာကောင်း ရောင်းကောင်းတဲ့ နေရာကနေ တခြား ဘယ်ရွှေချင်မလဲလေ။ မရွှေချင်လည်း ရတယ်။ ဘယ်တော့မှ ဆိုင်ကိုလာတော့မှာ မဟုတ်လို့ပါ။ ငါမရှိလည်း နင်နဲ့ ယမုံ ဆက်လုပ်သွားပေါ့ဟာ”

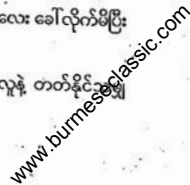
“မဟုတ်တာ ညိုရယ်...နင်မရှိလို့ ဖြစ်မလား။ နင်က ဝမ်းကအကျဆုံးပဲဟာ။ စဉ်းစားတာပေါ့နော်။ တခြားနေရာလည်း ခုံစမ်းပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် နင် အဲဒီလောက်အထိ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ပြုရ။ နေဦး...အဲဒီလူတော့လား တွေ့မှ ပြောကိုပစ်မယ်”

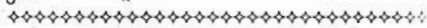
“ပပ”

ပပစကားကြောင့် ညို အလန့်တကြားလေး ခေါ်လိုက်မိပြီး

“...”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ။ အဲဒီလူနဲ့ တတ်နိုင်အောင်

ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပေးစမ်းပါနော်။ နှင်တို့ထပ်ပြီး အရှက်အကွဲ၊ ချင်လိုလားဟင်”

“ဘာရယ်”

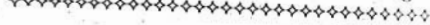
“သူ့စကားထဲမှာ မကြားဘူးလား။ ငါဆိုတဲ့ကောင်... မိန်းမဆို ရွံလွန်းလို့ ကင်းအောင်နေခဲ့တာတဲ့လေ။ အဟင်း... ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလဲ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မိန်းမ ပျံ့တရားကြီး ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ သွားပက်သက်ချင်ရတာလဲ။ ငါ့အမြင်က သင်ခန်းစာပဲ မဟုတ်လား။ ရုပ်တူပဲ။ က ရုပ်လိုက်ပါနော် ပပ”

“ရုပ်ရမယ် ဟုတ်လား ညို”

“အင်းလေ”

“ဒါဆို သူ ပိုပြီး သွေးနားထင်ရောက်သွားမှာပေါ့ပဲ။ နုပျိုမိန်းမသိအောင် အမောက် ထောင်ကိုထောင်ပြရမှာ သိလား။ လေမှာမှာ သူထင်နေသလို မိန်းမတိုင်း အထင်သေးစရာမဟုတ်ပါ။ ခုဆိုတဲ့ အမြင်မှန်လေး ရသွားအောင်ကို ပညာပေးဖို့ လိုနေပြီ သိလား”

“ဟုတ်တယ်... ညို။ ပပ ပြောတာ ငါထောက်မထားပါ။ ဒီလူ ဒီလောက်အထိ တစ်ပူသန်အစွန်းရောက်နေတာ ပပ။ ရူးသွားနိုင်တယ်။ ဟွန်း... သိမယ်။ နှင်တို့ သူ စော်ကားတာပဲ။”

နှင့်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်တောင်းပန်တဲ့အနေအထားရောက်မှ ငါတို့ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

“ယမုံရယ်... ပြဿနာ မရှာပါနဲ့တော့နော်။ ဟင်အင်း... သူ့ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး။ တောင်းပန်စရာလည်း မလိုဘူး။ ဘာမှ မပြောပါနဲ့တော့ဟာ”

ပပက ညို မမြင်အောင် ယမုံကို မျက်စိပစ်ပြလိုက်ပြီးမှ...

“ကဲ... ကဲ... အဲဒီကိစ္စ တော်ပြီဟာ။ မပြောနဲ့တော့။ ညို နေကောင်းအောင်နေနော်။ ငါတို့ သွားတော့မယ်”

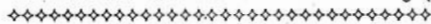
“နောက်နေ့လည်း လာမယ်ဟုတ်လား ဟင် ပပ”

“အို... လာမှာပေါ့... စိတ်ချ”

ပပတို့ထွက်သွားတော့မှ ညို ခေါင်းဆုံးပေါ် အသာလှဲချ လိုက်မိ၏။

မိုးစက်ဆိုသော လူ၏ ဒေါသတကြီး ပက်စက်နှင့်သီးခွာ သူမကိုပြောနေသော အမူအရာက ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာရသဖြင့် ဟက်လုံးတွေကို အလန့်တကြား မှိတ်လိုက်မိပါတော့၏။

ကဘောက်တိ ကဘောက်ချာနိုင်လှတာမို့ ပပ ခပ်တည်တည်ပင် မိုပြုံးလေးပြုံးကာ သူ့ကို ခပ်စူးစူးလေးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဆိုင်ရှေ့မှာ ကျွန်မ မပြောချင်ဘူး ကိုမိုးစက်။ အထဲမှာ ပြောရအောင် ရှင် ဆန္ဒရှိရင်ပေါ့။ မရှိလည်း ဖြစ်တယ်နော်”

“ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့်လား”

ပပ ဦးဆောင်ကာ ဆိုင်တွင်း သီးသန့်ရုံးခန်းလေးဆီ မိုးစက်ကို ခေါ်လာခဲ့၏။ ယမုံနှင့် တိုင်ပင်ထားပြီးသားမို့ နှစ်ယောက်သား ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိကြ၏။

အခန်းထဲရောက်တော့မှ ပပက ထိုင်ခုံကို ညွှန်၍...

“ထိုင်ပါ...ရှင်ဘက်က လူမှုရေးအရ ဝတ္တရားအရ မေးဖော်ရတော့လည်း ပြောရတာပေါ့။ ရှင် သိပ်လွန်တယ် သိလား”

“သူ...ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

“အဟင်း...ခေါင်းကွဲသွားတယ်လေ”

“ဗျာ”

“မသေတာ ကံကောင်းပေါ့။ ဒါပေမယ့် ညှိက တစ်ခါ တည်းသာ သေသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာတဲ့လေ”

အခန်း(၂၁)

“ဟင်”

ဆိုင်အဝင်ဝထောင့်မှာ ရပ်နေသော မိုးစက်ကို ပပပေး ယမုံပါ အံ့ဩသွားရ၏။

ပပတို့ကိုမြင်သည်နှင့် မိုးစက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရဏှာ ပပတို့ထံ လျှောက်လာပြီး အကဲခတ်မျက်ဝန်းများဖြင့် မေးတေ့၏။

“ဟို...မပပ...သူ...သူ့အခြေအနေ”

သူ့စကားတွေက သိလည်းသိချင် ဘယ်လိုမေးရမှာလဲလည်းမသိ။

“ဟင်”

ထိုစကားစုအတွက် သူ့မျက်နှာကို ပြင်းစွာ အရိုက်ခံလိုက်ရ သလိုပင်။

သူ့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ သေချင်လောက်အောင် အထိပင် ခံစား ထိရှသွားခဲ့ရတာပါလား။

ဒီလောက်အထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်မထားခဲ့ပါ။

ခုတော့ သူ့ကြောင့် အနာတရဖြစ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

“ရှင်...ညို့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲဟင်”

“ဗျာ...မသိပါဘူး”

“ဪ...အံ့ပါရဲ့နော်။ မသိဘဲနဲ့ ဒီလို လွန်လွန်ကျွံကျွံ ပြောရသလားလို့”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်မှားသွားတယ်”

“ဟုတ်လား...ရှင်အနေနဲ့ မှားသွားတယ်ဆိုတဲ့စကားလေး တစ်ခွန်းနဲ့ပြီးရောလား။ ညို့ ဘယ်လောက် ခံစားသွားရသလဲ သိလား။ အင်းလေ ရှင်လိုလူစားက ဒါတွေ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဘယ် မှားလည်ပါ့မလဲ။ ရှင်အသိတရားထဲမှာ မိန်းမတွေဟာ အထင်လေး၊ စရာတွေလိုပဲ စွဲနေတာကိုး။ ဒီမယ် ကျွန်မ ပြောမယ်။ ကြာညို့သင်္ဂါ ဆိုတဲ့မိန်းကလေးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာလည်း ရှင်တို့ယောက်ျားတွေ့”

လေးစားအထင်ကြီးစရာ မှီခို ကိုးကွယ်အားထားရာဆိုတဲ့ အတွေး အခေါ် လုံးဝကို မရှိဘူးရှင်”

“ဗျာ...ဘယ်လို...မပပ”

“မအံ့ညို့သွားပါနဲ့၊ ဒါအမှန်ဘဲ ကိုမိုးစက်။ ညို့ ဒီလိုဖြစ် ရတာဟာလည်း သူ့ ကိုယ်ရေကိုယ်တာ မိသားစုအနေအထားကြောင့် ပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ညို့ဟာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စား တဲ့ မိန်းမပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သူ ဘာဖြစ်လို့”

“အဲဒါ ကျွန်မတို့ကြောင့်”

“ဟင်...ဘယ်လို”

“ရှင်အကြောင်းတွေကို စကားစပ်မိလို့ ကျွန်မနဲ့ ဟောဒီ က ယမုံ သိခဲ့ရတယ်လေ”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“မိန်းမတွေကို မုန်းနေတဲ့လူလို့ပေါ့”

“အဲဒီတော့”

“ညို့ကို သူ့မိဘတွေက အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ပြောတော့ သူ ပြောမိပြောရာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ။ ကျွန်မတို့ကပဲ မှောက်ကြောင်းရှင်းပြီး အန္တရာယ်ကင်းအောင်ဆိုပြီး ရှင်မှာမည်ကိစ္စ”

ခဏသုံးလိုက်ဖို့ အကြံပေးခဲ့တာပါ။ အဲဒီအတွက် ရှင့်ကို တောင်းပန်ဖို့အလားမှာ ရှင့်စကားတွေကြောင့် သူ ဘယ်လောက် ရှက်သွားရသလဲ မသိပါဘူး။ သေသွားရင် ကောင်းမှာတဲ့လေ။ သူ ဘယ်လောက်အထိ သိမ်ငယ် ရှက်ရွံ့သွားရသလဲသိလား။ ရှင့်ကို ရှုံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်ပြီး ဟောဒီဆိုင်ကိုပါ နေရာပြောင်းဖို့အထိ ပြောနေပြီလေ။ သူ ဒီလမ်းကို ဘယ်တော့မှ မလာချင်တော့ပါဘူးတဲ့လေ”

ယမုံကလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်... ညီဟာ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ခုတော့ ကျွန်မတို့ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ အကြံပေးခဲ့မိလို့ သူ့မှာ ရှိသမျှ ဣန္ဒြေ သိက္ခာနဲ့ အရှက်တွေအားလုံး ကျဆုံး နစ်မြုပ်သွားသလိုပါဘဲ။ ရှင်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် မညှာမတာ မစာမရာ ရုတ်ရက်စက်စက် ပြောတတ်သူပါလားနော်။ တကယ်အံ့ဩတယ်။ ဝမ်းလည်းနည်းတယ်။ ညီအတွက် အရမ်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ရှင်ပြုမှုမှ တွေ့ကြောင့် ညီဟာ ယောက်ျားတွေအပေါ် ပို၍ ကို နာကျည်း အထင်သေးသွားပုံပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ ယူကြုံးမရဖြစ်ပုံပဲတဲ့လေ။ ရှင် နိုင်ပါတယ်နော်။ ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ကြီးကို ဂုဏ်ယူကျွန်ုပ်လိုက်ပါတော့ ဟုတ်လား။ ရှင် အရှက်ခွဲစော်ကားလိုက်သား။

စကားတွေအားလုံး ညီ ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ် ကြေကွဲပြီးကို ခံယူလိုက်ပါပြီလို့”

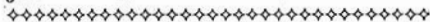
ပပနှင့် ယမုံစကားတွေကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ပြင်းစွာ နောင်တရသွားပါပြီတည်း။

ခေါင်းမဖော်နိုင်တော့လောက်အောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချင်သက်နေမိ၏။

ပပက သူ့ကို အကဲခတ်ဟန် ကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“ရှင် အခုလားမေးတာက ရှင့် ပယောဂကြောင့်လို့ ယူဆပြီး ဝတ္တရားအရ လာမေးတာ မဟုတ်လား။ စိတ်ချ... ညီ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ မသေဘူးပေါ့။ ညီက သေကိုသေချင်နေတာ။ တကယ်လို့ သေသွားရင်တောင်မှ ညီ ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ကြီးကို သေမယ်ပုံပဲ။ ခုတော့ အားလုံးပြီးသွားပါပြီလေ။ ကျွန်မတို့ကပဲ ညီကိုယ်စား ရှင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ် ဟုတ်လား။ ညီ ဒဏ်ရာရတဲ့အတွက် ရှင့်တာဝန် ဘာမှမရှိပါဘူး။ သေသွားရင်တောင်မှ ရှင်ပယောဂပါလို့ ကျွန်မတို့ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညီက အဲဒီလိုပဲ ခံယူထားလို့ပါ”

“ဆိုလိုချင်တာက ညီဟာ ရှင့်ကို အရမ်းရွံ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ နောက်ထပ် ဘာမှ မပတ်သက်ချင်လောက်အောင်ကို လန့်သွားရပါပြီလေ”

“မပပ သူအခု ဘယ်မှာလဲဟင်။ ဆေးရုံမှာလား၊ အိမ်မှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်သွားရတာဆိုတော့ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုမိုးစက်”

“ဗျာ”

“ရှင်...မကြိုးစားပါနဲ့တော့”

“ဟင်”

“ညို့စိတ်ကို ရှင် မသိသေးပါဘူး။ အခုကိစ္စမှာ သူ့ မဆင်မချင်ပြောမိတဲ့အတွက် အရှက်ကွဲရတာလို့ သူ့ကိုယ်သူ အရမ်းယူကြိုးမရစိတ်တွေနဲ့ နာကျည်းကြေကွဲနေရတာ။ ရှင်လို ယောက်ျားတန်မဲ့ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်တွေ့ကောင်းတဲ့လူစားမျိုးကို ညို့နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိဦးမယ်ထင်သလား။ ဝေးပါသေးရဲ့နော်။ တော်ပါတော့ ကိုမိုးစက်ရယ်”

ယမုံကလည်း အကွက်ဆိုက်တုန်း ဖိပြောပစ်ပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်...ရှင် ဘာမှ သွားပတ်သက်ဘို့ မစဉ်းစားနဲ့ ကော့ ဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းအကြောင်း ကျွန်မပို့”

အသိဆုံး။ နဂိုကမှ ယောက်ျားဆိုရင် ခပ်ကင်းကင်းနေလာခဲ့တာ၊ ညို့ခံယူချက်က ဘာလဲသိလား။ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့မိန်းမတွေဟာ ခပ်ညှည့်တွေတဲ့။ လင်သားရဲ့ ဩဇာအောက်မှာ မယားဝတ္တရားဆိုတဲ့ အချုပ်ကြီးအကျခံပြီး ကျွန်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နှစ်မြှုပ် ဇာတ်သိမ်းလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲတဲ့။ အဲဒီလို ခံယူချက်နဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရှင်ကြောင့် စိတ်ထဲ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့ပြီလေ။ ရှင်သာ သွားပြီး တောင်းပန်စကားပြောကြည့်၊ ညို့ ခွင့်လွှတ်ကျေနပ်မယ် ထင်သလား။ ဝေးသေးတယ်။ ဒီတော့ ရှင်လည်း ရှင့်ခံယူချက်နဲ့ ရှင် ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲပဲ နေပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ယမုံပြောတာမှန်တယ်။ ရှင် ညို့ကို တောင်းပန်ပန် မပန်ပန် ညို့ရင်ထဲမှာ မိုးစက်ဆိုတဲ့လူဟာ အတော် ကြောက်စရာကောင်းပါလား။ နှုတ်သရမ်း ပါးစပ်ကြမ်းပါလားဆိုတဲ့ ရွံရှာ အထင်သေးစိတ်တွေနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် နေသွားဖို့ကိုပဲ စဉ်းစားနေပြီဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းအရှုပ်မခံပါနဲ့တော့။ ဇော်ကားတုန်းက ရှင် အရသာရှိရှိ ပက်ပက်စက်စက် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲလေ။ ကျေနပ်တော့ ဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့အားလုံးက ရှင်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူ၊ စာနာစိတ်မရှိတဲ့လူလို့ သတ်မှတ်ထားလိုက်ပြီ။ ကြောက်ပါတယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

၂၂၀ စင်သူလာ

သူ ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့စွာ လေးကန်စွာ ထရပ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒီလောက်အထိ ဖြစ်သွားရတာ အားလုံး ကျွန်တော့် ကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီဗျာ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်။”

စကားအဆုံး မိုးစက် ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားပါတော့၏။

ပပနှင့် ယမုံမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဘောကျစွာ ခေါင်းညိတ်ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ပပက...

“ဟာ... အရသာရှိလိုက်တာကွာ။ ညို့ကိုယ်စား ငါတို့ ပြောချင်တာ ပြောလိုက်ရလို့ ကျေနပ်သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် ပပ။ တွေ့လား။ မျက်နှာကိုပျက်နေတာပဲ။ အခုမှ သူလွန်မှန်း သိပုံရတယ်။ ဒီလူ မှတ်ကရော”

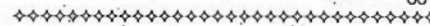
“ညီညီရင် ဝမ်းသာမလား။ အပြစ်တင်မလားဘဲ။ ညို့ဆီ ဖုန်းဆက်ဦးမယ်ဟာ”

“အင်း...အင်း”

ပပ ညို့ဆီ ဖုန်းဆက်တော့၏။

အနားမှမြည်လာသော ဆဲလ်ဖုန်းလေးကို ညို့ ကောက်ပူ နားထောင်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ညို့ပါ”

“ဟဲ့...ညို့။ ဝမ်းသာစရာပြောမလို့ သိလား”

“ဟင်...ဘာလဲ...ပပ”

“ဟို ပုဂ္ဂိုလ်လေး အစောကြီးလာစောင့်ပြီး နင့်သတင်း လာမေးသွားတယ်”

“ဟင်”

“ငါနဲ့ ယမုံ အတော်များများ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဟင်...ဘာကိုလဲ”

“နင့်ကို တောင်းပန်ချင်လို့တဲ့လေ”

“အို...မလိုတော့ပါဘူး ပပရယ်။ စာရင်းရှုပ်တယ်”

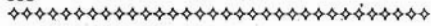
“အေး...ငါ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ရှင် တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ မှားတာက ကျွန်မတို့ စမှားတာကိုးလို့။ ရှင်လို မစာမနာ ပြောတတ်တဲ့လူကိုတော့ ကြောက်သွားပြီလို့။ ညို့ဆို သေချင်တဲ့ အထိပဲလို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...အရှက်နဲ့အသက်ကို လဲပစ်လိုက်ချင်တယ် ဟာ”

“ကိုယ့်လူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး နောင်တရနေပုံပဲ သိလား”

“တော်ပါပြီ ပပရယ်။ အဲဒီလူအကြောင်းဆိုရင် ငါ

၂၂၂ ❀ ခင်သူလာ

မထောင်ချင်တော့ဘူးဟာ။ နောက် ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့ ပပရာ
နော်”

“အင်းပါဟာ...နင် နေကောင်းတယ်ဟုတ်လား ညှိ”

“အင်း...ကောင်းပါတယ်”

“ညနေ ဆိုင်ပိတ်မှ ငါတို့ လာခဲ့မယ်နော် ညှိ”

“အင်း”

အခန်း (၂၂)

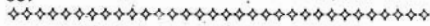
သူ့ဘဝမှာ သူ့ကြောင့် မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ဣန္ဒြေ
သိက္ခာတွေ ထိရှ ပွန်းပဲ့စေခဲ့ရသော ယခု အဖြစ်အပျက်က တစ်
သက်တာ ကြေကွဲနှောင့်တရစရာအဖြစ် ရှိသွားရလေပြီ။

သူ့ကိုယ်သူ ယူကြုံးမရ ဖြစ်မဆုံးတော့ပါ။

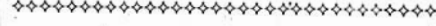
တစ်လျှောက်လုံးလုံး အပြစ်အနာအတာကင်းအောင် နေ
လာခဲ့သမျှ ခုတော့ သူ့အဖြစ်က...

ကြောက်ရွံ့ ရှောင်ဖယ်စရာ လူတစ်ယောက်။

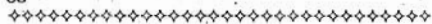
မစာမနာ နစ်နာလောက်အောင် နှုတ်သရမ်း ပါးစပ်ကြမ်းစွာ
ပြောဆိုတတ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရာဇဝင်တွင်စေခဲ့လေပြီတူအင်း။

ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်တော့။
 ဒေါသကြောင့် သူ မှားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။
 စကားကျွံတော့ အနှုတ်ခက်ရပြီ ဖြစ်လေ၏။
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထိုမျှအထိ နှစ်နာအရှက်ကွဲ
 နေလောက်အောင်တော့ သူ မရည်ရွယ်တာ အမှန်ပါ။
 ခုတော့ သူ့ကြောင့် သူ့စကားတွေကြောင့် တစ်ယောက်သူ
 မှာ နာကျင်စေခဲ့ပြီတည်း။
 ကြာညိုသင်း။
 သူမ၏ ရှက်လန့် အံ့ဩ တုန်လှုပ် မျက်နှာလေးက သူ့ကို
 အစဉ် လွှမ်းမိုးစေခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အချိန်တိုင်းမှာ ကြာညိုသင်းဆိုသော
 မိန်းကလေးကိုသာ သူ့အာရုံထဲ တစ်လည်လည် ရှိတော့၏။
 သူ မှားသွားပြီ။ သူ လွန်သွားပြီဟူသော အသိနှင့်အတူ
 ကြာညိုသင်းကို သူ တွေ့ဆုံတောင်းဖန်ချင်သော ဆန္ဒတွေ တဖွားဖွား
 ရှိနေခဲ့လေသည်။
 စားစား၊ သွားသွား၊ နေနေ ကြာညိုသင်းက သူ့ကို စိုးစိုးလေ
 ပြီတည်း။
 ထို့ကြောင့်လည်း အားတင်းအရဲစွန့်ကာ တော်ဝင်သူ့ပုဂ္ဂိုလ်၊
 ရှေ့မှာ သူ စောစီးစွာ ကြိုရောက်နှင့်ကာ ပပတို့အလာကို ပျော်ပျော်။

ရောက်လာကြသော ပပတို့၏ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို လုံးဝ
 ကျေနပ်ဟန်မရှိသည့်အပြင် ပြောလိုက်သည့်စကားတွေကလည်း
 ရစရာကိုမရှိတော့။ သူ့ကို အတော်လေး ချဉ်သွားကြပုံရ၏။
 ကြာညိုသင်းအတွက် သူ့ငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ သူ့ကို
 စိတ်ရှိ လက်ရှိပြောသမျှ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရုံမှလွဲ၍ သူ
 ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။
 ပြောပါစေတော့။ သူ လွန်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ အဆိုးဆုံးက
 ကြာညိုသင်းကို သူ တွေ့ခွင့်မရတာက ပိုဆိုး၏။
 ပပတို့ကလည်း အကဲဆတ်လွန်းစွာ လုံးဝ မျက်နှာလွဲ
 ပိတ်ပြော ပြောလိုက်ကြတာမို့ သူ့မှာ လမ်းပျောက်သွားရစွာ လေးကန်
 တုန့်နှေးစွာ ပြန်လာကာ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေရပေမယ့် လူက
 အသက်မပါတော့။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ ရှိနေရ၏။
 တစ်နေ့လုံး သူ မျက်နှာမကောင်းသဖြင့် ဖိုးတာက မေး
 တော့၏။
 “အစ်ကို... နေမကောင်းဘူးလား ဟင်”
 “ကောင်းပါတယ်ကွာ”
 “မနေ့က ဟိုအစ်မ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူးနော်။ အစ်ကို
 သိလား”

“မသိပါဘူးကွာ”

“သနားပါတယ်ဗျာ၊ ဒီဆိုင် တစ်ခါလာ တစ်ခုဖြစ်ဆိုသလို အဲဒီအစ်မ ကံကို ဆိုးတယ်နော်”

“ဟင်”

သူ မျက်နှာကွက်ကနဲ ပျက်သွားရ၏။
ဟုတ်သားပဲ။

ကြာညိုသင်း ပထမဆုံးအကြိမ်လာစဉ်က ပန်းကန်လုံးဖိုး
ငွေငါးထောင် သူ အလျော်ယူပစ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ခုတော့ ယာဉ်မတော်တဆမှုဖြင့် အနာတ၊
ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

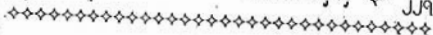
နှစ်ခုစလုံး သူ့ကြောင့်တွေပဲ မဟုတ်ပါလား။ သူ အတော်ပျို
တရားလွန်နေလေပြီလား။ ထိုစဉ်မှာပင် စားပွဲထိုးလေး မောင်တိုး၊
စာခေါက်လေး တစ်ခု သူ့ကို လာပေး၏။

“အစ်ကိုစာ”

“ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“ကလေးတစ်ယောက်ပဲ အစ်ကို”

စာအိတ်မပါ။ Staplerနှင့် ညှပ်ထားသော စာခေါက်ထူ
ကို သူ ကြည့်လိုက်၏။

အပြင်မှာ သူ့နာမည်ရေးထားသည်။

သူ Staplerကိုဖြုတ်ကာ ဖွင့်လိုက်တော့ လိပ်စာကဒ်ပြား
လေးတစ်ခု ထွက်ကျလာ၏။

“ဟင်”

ကမန်းကတမ်း ဖတ်လိုက်တော့ သူ ထိတ်ကလဲ ဝမ်းသာ
သွားရလေသည်။

ကြာညိုသင်း၏ လိပ်စာကဒ်ပင်တည်း။

ဖုန်းနံပါတ်လည်းပါသဖြင့် သူ့အတွက် လမ်းစရပြီတည်း။

စာရွက်ခေါက်ဖြူဖြူမှာ စာတွေရေးထားသဖြင့် သူ ဖတ်
လိုက်၏။

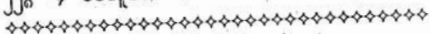
ကိုဦးစက်

ရှင် ညိုကို တောင်းပန်ချင်တဲ့ဆန္ဒထွက် ကျွန်မတို့က ပိတ်ဆို့
ထားသလိုဖြစ်နေမှာဦးလို့ ညို လိပ်စာကဒ်လေး ပေးလိုက်တယ်။

ညိုလက်မပံ့ဆိုတာက ရှင်ကံကလေးပဲပေါ့။ ရှင်လိုလူရဲ့ လက်မကံ
ပျက်ဆိုင်ကို ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့မှ လာမသောက်ရဲတော့ပါဘူး။ အရှင်ကံ
ပဲရမှာဦးလို့။

ပပ...ယယ

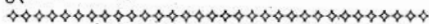
သူ မချီပြုံးလေးပြုံးကာ စာကို အသာခေါက်လိုက်၏။

လိပ်စာကဒ်လေးကိုကြည့်ကာ သူ အချိန်မခွဲချင်တော့။
 မိုးတာတိုးရှေ့မှာလည်း သူ ဖုန်းမပြောချင်သဖြင့်...
 “မိုးတာ ဆိုင် ခဏကြည့်ထားနော်”
 “ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို”
 သူ အိပ်ခန်းထဲ အမြန်ဆုံးထွက်လာကာ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး
 မှ ညှိဖုန်းနံပါတ်ကို သူ နှိပ်လိုက်လေသည်။
 “ဟုတ်ကဲ့...ညှိပါ”
 တစ်ဖက်မှ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော အသံလွင့်အေးအေးလေး
 ကြောင့် သူ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရတော့၏။
 ညှိကလည်း အသံမကြားရသဖြင့် ဧဝေဝါလေး ရှိသူ။
 ရကာ ထပ်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။
 “ကြာညှိသင်းပါ...ဘယ်သူလဲဟင်”
 “ကျွန်တော်ပါ”
 “ရှင်...ဘယ်သူ”
 “မိုးစက်ပါ...ညှိ”
 “ဟင်”
 ညှိ အလန့်တကြားလေး ဖုန်းကို ချလိုက်ပါတော့၏။
 ဟင်အင်း ညှိ နားမထောင်ချင်ပါဘူး။

သူ့ကို ညှိ မပတ်သက်ချင်ပါ။
 “ဟာ...ဟယ်လို...ဟယ်လို”
 မိုးစက်ကလည်း ညှိ ဖုန်းချသွားမှန်းသိလိုက်သည်နှင့် လှုပ်
 လှုပ်ရှားရှား ပျာသွားရစွာ ဖုန်းကို ထပ်ခေါ်လိုက်ပြန်၏။
 ညှိ ဖုန်းမကိုင်တော့။
 အဆက်မပြတ်မြည်နေသော ဖုန်းကို တွေ့တွေ့လေး ကြည့်
 ကာ ညှိ မျက်ရည်ဝဲလာရ၏။
 ပြီးမှ ဖုန်းကို ဆတ်ကနဲယူကာ ဓာတ်ခဲလေးကိုပါ ဖြုတ်
 ထုတ်ထားလိုက်တော့၏။
 ကဲ...ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ မိုးစက်။
 မျက်ရည်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ညှိ မဲ့မဲ့လေး
 ပြုံးလိုက်မိလေသည်။
 မိုးစက်ရယ် ရှင် ဘာကိစ္စ ညှိဆီ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ။ ဘာလဲ
 ရှင်ပြောချင်တဲ့ ရက်စက်နှင့်သီးတဲ့စကားတွေ ကျန်နေသေးလို့လား။
 ညှိဖုန်းနံပါတ်ကိုရော ရှင် ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲ။ ညှိ ရှင်ကို
 ပြောစရာ ဘာမှ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူးနော်။
 မပတ်သက်ချင်လောက်အောင် ကင်းကင်းလေးနေချင်ပါ
 တယ်။ ရှင်ကို ညှိ ဖုန်းတယ် သိလား။

လုံးဝ မကျေနပ်ပေမယ့် ညို့ဖက်က စမှားခဲ့တာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့ကိုယ် ညို့ ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်ခံစားပြီး ဝမ်းနည်းနေရတာပါနော်။ ညို့ ဘယ်လောက် ရှက်ရွံ့ကြောင့်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ရှင်မသိပါဘူး မိုးစက်ရယ်။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မညာမတာ ပြောရက်တဲ့ ရှင်စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ညို့ အရမ်း အထင်သေးတယ် သိလား။

ရှင်လို စာနာစိတ်မရှိတဲ့လူကို ညို့ ဘယ်တော့မှ မမြင်ဖူးတော့လောက်အောင်ပါဘဲလေ။

ဒါပေမယ့် မိုးစက်၊ ရှင်ဟာ ညို့ကို အလန်တကြား ဖြစ်လောက်အောင် ဆိုးခဲ့ပေမယ့်၊ ညို့ ရှင်ကို စက္ကန့်မလပ် တွေးဖြစ်ဖို့ မိတာဟာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

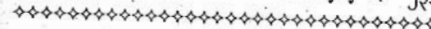
မုန်းလွန်းလို့ နာကျည်းစွာ အမှတ်ရနေတာမျိုးလားပဲ။

ဟုတ်တယ်...ရှင်ကို ညို့ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူးပုလဲ။

အဆိုးဆုံးက မျက်လုံးမှိတ်လိုက်တာနဲ့ ရှင်မျက်နှာဟာ...

အာရုံထဲ ပေါ်ပေါ်လာနေတာက တကယ်ဆိုးဝါးတာပဲ။

အတွေးထဲမှာတောင် ရှင်ကို မမြင်ချင်တဲ့ညို့ဟာ ဖျံ့တစ်ချိန်လုံး မြင်နေတာ ကြောက်စရာကောင်းနေပြီ။

ရှင်လို ကြင်နာ ညာတာစိတ် ကင်းမဲ့တဲ့လူကို ညို့ ဘာလို့ တွေးနေရမှာလဲ။

ဟင်္ဒအင်း မတန်လိုက်တာနော်။ ရှင်ဟာ ညို့အတွေးနဲ့ လုံးဝ မတန်တဲ့လူဘဲ။

အခန်းထဲမှာ ညို့တစ်ယောက် အတွေးနှင့် နှပမ်းလုံးနေချိန် တွင် စည့်ခန်းထဲမှာတော့ ညို့ဖေဖေနှင့် မေမေက ညို့အကြောင်း ပြောနေကြ၏။

“ဖြူ...ငါတစ်ခု နားမလည်ဘူးကွာ”

“ဘာလဲကို”

“သမီး ခုလိုဖြစ်တာ ဟိုသူငယ် မသိလို့များလား”

“ဘယ်သူလဲ မောင်မိုးစက်လား”

“အင်းပေါ့...သမီးချစ်သူဖြစ်ပြီး ခုချိန်ထိ သတင်းမေးအားပေးဖော်မရတာ မဆန်းလားကွာ”

“ဟုတ်တယ်နော် ကို။ ဖြူလည်း သတိမထားမိပါဘူးရှင်။

သမီးစောနဲ့ ဘာမှကို သတိမရတော့ပါဘူးလေ”

“မင်း...မေးကြည့်ပါလားကွ”

“ရှင်”

“မောင်မိုးစက် ဘာလို့မလာတာလဲဆိုတာလေ”

၂၃၂ ❀ ခင်သူတ

“ရှင်ကလည်း ကလေးတွေကိစ္စ ရှင်က လမ်းခင်းပေးနေပြန်ပါပြီ။ သမီးက မလာစေချင်သေးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ရှင်”

“ဟ...ဖြူရာ။ ဒီကိစ္စကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲကွာ။ ဘာ မလာစေချင်သေးတာလဲကွာ။ ဒီလို အချိန်မှ ပိုပြီး လာသင့်တာပေါ့ကွ”

“အင်းပါ...ဖြူ မေးကြည့်ပါ့မယ်”

“ဖြူ”

“ဟင်”

“သူတို့ချင်း စိတ်ကောက်နေတာမျိုးလား။ အကဲခတ်တာ သမီးလည်း မျက်နှာမကောင်းသလိုဘဲကွာ။ မင်း သေ။ အစ်ကြည့် ဟုတ်လား။ ဒါမျိုးက ဘေးကနေ ကူညီပေးမှကွ။ မပျက်ရင် လူကောင်းလေးတစ်ယောက် အလကား လွဲသွားမှာစိုးလို့”

“အင်းပါ ကိုရီယံ”

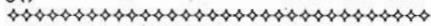
အခန်း(၂၃)

“ဒေါက်...ဒေါက်...သမီးရေ”

တံခါးခေါက်ကာ ဒေါ်ကြာဖြူ ခေါ်သော်လည်း တုံ့ပြန်ထူးသံ မကြားရသဖြင့် အခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်ကာ ဝင်လာခဲ့၏။ အခန်းထဲမှာ သမီး ရှိမနေပါ။

ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းလေးတစ်အုပ်သာ ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိနေသဖြင့် သဘောပေါက်လိုက်၏။

သမီး သန့်စင်ခန်းထဲ ရောက်နေသည်ဟူ၍ သပ်ရပ် သန့်ရှင်းလှပနေသော သမီးအခန်းလေးကို ကျေနပ်စွာ စောင့်ကြည့်ရှုနေစဉ် သမီးမှန်တင်ခုံပေါ်မှ ဆဲလ်ဖုန်းလေးက မြည်လာပါတော့၏။

ဒေါ်ကြာဖြူ ကိုင်သင့် မသင့် တွေကနဲ့ စဉ်းစားလိုက်သေး၏။

သမီးကလည်း ထွက်မလာသေးတာမို့ အသာကိုင်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ကျွန်တော်ပါ ညို၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ညိုကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ဟင်...ခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲကွယ်၊ အန်တီက ညို မေမေ ဒေါ်ကြာဖြူပါ သမီးက...”

ပြောနေစဉ်မှာပင် ညို ရောက်လာရာ...

“မေမေ ဘယ်ကဖုန်းလဲဟင်”

“အင်း...အင်း...ရော သမီးဖုန်း”

တစ်ဖက်မှ ဖိုးစက်ကလည်း ပြောချင်စောနှင့် ညိုမှတ်ကာ ပြောလိုက်မိပြီးမှ ညိုမေမေဖြစ်နေတာမို့ အကြပ်ရိုက်သွားစွာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ညိုအသံ လွှင့်အေးအေးလေးက သူ့နားထဲ သာယာချိုမြိန်စွာ စီးပျောက်လာပါတော့၏။

“ဘယ်သူလဲဟင်...ညိုပါ”

“ညို...ကျွန်တော်ပါ...ဖိုးစက်ပါ”

“ဟင်”

ညို ဖုန်းချလိုက်ရန် စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့်...

“ဖုန်းမချနဲ့နော် ညို၊ ကျွန်တော် ပြောတာနားမထောင်ရင် ညိုအိမ်အထိ လိုက်လာရလိမ့်မယ်”

မေမေ ရှိနေသဖြင့် ညို ဟန်ဆောင်ကာ ဘာမှမဖြစ်သလို နားထောင်နေရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ဖုန်းကို အကြိမ်ကြိမ် ချပစ်နေမိ၏။

“ညို...ကျွန်တော် သိပ်ကိုမှားသွားပြီဆိုတာ တွေးမိလေ ယူကြားမရလေဖြစ်နေရတာပါဗျာ။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မပြောရပေမယ့် ညို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နေမကျ ထိုင်မကျနဲ့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိလောက်အောင် ဖြစ်နေရတာပါ။ ကျွန်တော် အရမ်းလွန်သွားတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါပြီ ညို။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ညိုပေးတဲ့ အပြစ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ခံယူချင်ပါတယ်။ ဒါမှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မို့ပါ။ ညို နားထောင်နေတယ်ဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောပါလားဗျာ။ အဲဒီလို အသံတိတ်ငြိမ်နေပါနဲ့။ ကျွန်တော် တကယ်မနေတတ်လို့ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ညိုကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်တယ်။ ညို ရိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ခံချင်ပါတယ်။ ပြောပါ ညို။”

နားထောင်ရင်း ညို ဒေါသကို မျိုသိပ်နေရ၏။ မေမေရှိနေ
သည် မဟုတ်ပါလား။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ကို ညို စိတ်ရှိလက်ရှိ ကုတ်ဖဲ့ ထုရိုက်
ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ညိုကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ စော်ကားထားတဲ့ရှင်ကိုလား ဘယ်တော့
မှ မကျေဘူးမှတ်ပါ။

မေမေက ညိုအရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာ
ဘာသိဘာသာဟန် သွားနေလိုက်ပေမယ့် နားစွင့်ထားမှန်း ညို
မသိပါ။

မေမေ မကြားနိုင်တော့ဟုတွက်ကာ ညို အသံအုပ်အုပ်နှင့်
ကြိတ်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဒီမယ် ရှင် သေချာနားထောင်၊ ရှင်ပြောသမျှ သည်းခံပြီး
နားထောင်နေတာကို အဟုတ်မှတ်မနေနဲ့။ ရှင်ကို တစ်သက်မကျေ
ဘူး။ တွေ့ချင်စိတ်လည်းမရှိဘူး။ ရှင်အပြစ် ရှင်သီရင် ညိုနဲ့ ဘယ်
တော့မှ ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ဟွန်း”

စကားအဆုံး ညို ဖုန်းကို ဆောင့်ကာပိတ်ချလိုက်ချိန်မှာ...

“သမီးရယ် ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဟင်၊ မေမေ ရင်ထိပ်
လိုက်တာ”

“အို”

ညိုမျက်နှာတစ်ခုလုံး ပွေးကနဲ ဖြူသွားရပါတော့၏။
မေမေက ညိုအနား လာထိုင်ကာမေးလေပြီ။

“သမီး ခုနက မောင်မိုးစက် ဟုတ်လား”

ညို အမြန်ဆုံး ဟန်ဆောင်ကာ ဘာမှအရေးမကြီးဟန်ဖြင့်
ပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

“သမီး မညာနဲ့နော်”

“ဟင်”

“သမီး ဖေဖေကတောင် ပြောနေပြီ။ မောင်မိုးစက်
တစ်ယောက် ဘာလို့မလာတာပါလိမ့်ဆိုပြီးပေါ့”

“အို”

ညို တကယ်ပင် ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားရ၏။

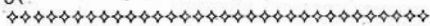
“မေမေ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ စိတ်ကောက်
နေကြတာလား”

ညို ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။

ငြိမ်နေတော့ မေမေကပြုံး၍...

“သမီးရည်းစားတွေ အခန့်မသင့်လို့ စိတ်ကောက်တာ

ဆန်းလား သမီးရယ်။ သမီးခုနုက ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက တင်းလွန်းပါတယ်။ လူဆိုတာ အမှားရှိတတ်တာ သဘာဝပဲဟာ။ သမီးဖေဖေက ရိပ်မိပုံရတယ်လေ”

“ရှင်”

“စိတ်ကောက်နေကြတာလား မသိဘူးတဲ့။ လူကောင်းလေးတစ်ယောက် အလကားလွဲယွှားမှားစိုးတယ်တဲ့လေ အဟင်း”

“ဘုရားရေ”

ညို ဘုရားကို စိတ်ထဲမှာသာ ကြိတ်၍ တလိုက်မိတော့၏။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေအော်။ ဒု၊ ဒုပါပဲ။

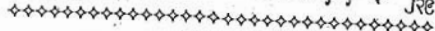
ညို ဘာလုပ်ရတော့မှာ... ဖေဖေတို့က အဲဒီလူကိုများလူကောင်းလေးတစ်ယောက်တဲ့လေ...။

စိတ်ပျက်လိုက်တာအော်။

ဘာလူကောင်းလဲ။ ဒါလောက် သဘောဆိုးတဲ့လူ၊ စာမှာညွှာတာစိတ်မရှိတဲ့လူကိုများ လူကောင်းတဲ့လား။

ကုန်း၍သာ ဟစ်အော်ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

ဖေဖေရေ...သူဟာ လူကောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန်ကြောက်မက်ကောင်းတဲ့လူ၊ ဖေဖေသမီးကိုလေ ရစရာမရှိအောင်ပျံ့ရက်ရက်စက်စက် ပြောထားသူပါအော်။

အဲဒီလို လူကိုသာ ညို ယူရရင်လား။

“သမီး”

“ဟင်...ရှင်...မေမေ”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင်အင်း မေမေ”

“မေမေ မေးမယ်၊ မောင်မိုးစက်ကို ခေါ်လိုက်ပါကွယ်”

“ရှင်”

“မေမေလည်း တွေ့ချင်တယ်လေ။ သမီးဖေဖေ ချီးကျူးနေတဲ့သူငယ်ကို မေမေ အကဲခတ်ချင်လို့ပါ။ အိမ်ကို ခေါ်လိုက်ဟုတ်လား”

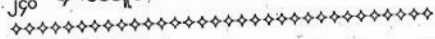
“မေမေကလည်းအော်”

ညို စိတ်ညစ်သွားရစွာ ညည...တော့ မေမေ ဘယ်လိုသဘောပေါက်သည်မသိပါ ပြုံး၍...

“ကဲပါ...သမီးက မနေကြီးပြီး အရင်ခေါ်ရမှာ ဝန်လေးနေရင်လည်း သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပေး ဟုတ်လား မေမေပဲ ခေါ်လိုက်မယ်”

ညို ဒီနံပါတ်နဲ့ တုန့်သွားရစွာ ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်ရ၏။

“အို...ဟုတ်တာ မေမေကလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သမီးခေါ်လိုက်ပါမယ်”

ခပ်တည်တည်လေး ပြောလိုက်ရသော်လည်း တကယ်တော့ ညို သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုမှ မသိတာ။

မေမေ ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ပြုံးကာ...

“အေး...အေး ခေါ်လိုက်ဟုတ်လား။ စကားလေး ဘာလေးပြောရအောင်၊ ဘယ်နေ့ခေါ်မလဲ ထမင်းကျွေးမလား။”

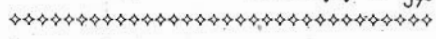
မေမေ စိတ်အားထက်သန်စွာ စေတနာရှိနေမှုကို ညို ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ စိတ်လည်းပျက်နှင့် မချီတင်ပြုံးကာ ပြောလိုက်ရ၏။

“နေပါဦးမေမေရယ်။ ညို စိတ်ကောက်ပြေအောင် ခဏတော့ ပညာပေးပါရစေဦးနော်။ စိတ်ပြေတာနဲ့ ညို ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အင်း...ကောင်းပြီလေ။ သိပ်လည်း မတင်းလွန်းပါနဲ့ သမီးရယ်။ တင်းလွန်းရင် ပြတ်သတဲ့။ မိန်းမသားတစ်ယောက် အတွက် ဘဝရဲလက်တွဲဖော်ကောင်းရဖို့ဆိုတာ ကံကောင်းမှ မဟုတ်လား။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ အနိုင်ယူ မတင်းပါနဲ့ကွယ်”

ညို အံ့လည်းဩ၊ စိတ်လည်းပျက်နှင့် ဘာပြောရဖူးမသိတော့။

ဒီလူကို ဘာလို့များ ဖေဖေနဲ့ မေမေက လိုလားနေကြပါလိမ့်နော်။

ညို စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မခံချင်စွာ မေးလိုက်မိပါတော့၏။

“မေမေရယ် သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိနေလို့ မေမေတို့က စွတ်ရွတ် သဘောတူနေတာလဲဟင်”

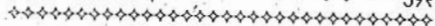
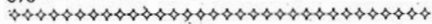
ညိုအမေးကို မေမေ သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ပြီးမှ...

“သိတာပေါ့ သမီးရယ်။ သမီးဖေဖေအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့။ လူသေချာ၊ လူတိကျကြီးဆိုတော့ သမီးပြောတာနဲ့ ချက်ချင်းကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းပစ်လိုက်တာပေါ့”

“ရှင်”

“ကံကောင်းချင်တော့ မောင်မိုးစက်ရဲ့ ရာဇဝင်အသေးစိတ်ကို သိနေတဲ့ ဦးကျော်သက်ဆိုတဲ့လူက ဖေဖေမိတ်ဆွေဖြစ်နေတယ်လေ။ အဲဒီ ‘အိပ်မက်’ ဆိုင်မှာကို ဆုံကြတာ။ ဒီသူငယ်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ စိတ်နေသဘောထားအားလုံး သိခဲ့ရတာပေါ့။ သမီး ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲသိလား။ ဒီကောင်လေးမှာ ပိန်းကလေးမိတ်ဆွေ လုံးဝမရှိဘူးတဲ့။ ချစ်သူဆို ဝေးရော။ သမီးကို ကျ သူ တကယ်ပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိပုံရတယ်ကွယ်။ စောစောက မေမေ ဖုန်းကိုင်လိုက်တာနဲ့ သာပြောတယ်မှတ်သလဲ”

“ဟင်”

ညိုတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းကနဲ ထူပူတုန်သွားသလား မသိပါလေတော့။

ညို အောက်ဆင်းပြီး မေမေသစ်ခွံလေးဘေးမှာ သွားထိုင်နေမိ၏။

သူ...သူ မေမေကို ညိုမှတ်ပြီး ဘာတွေများ ပြောလိုက်ပြီလဲ ဒီလူ။

မင်ဒါသစ်ခွံလှလှတွေထက် ညိုအတွေးထဲမှာ အမြင်ကတ်စရာကောင်းသော မိုးစက်၏ သဏ္ဍာန်က တစ်ဝဲလည်ဖို့ အံလေးကြိတ်ကာ ရွတ်မိတော့၏။

“အဟင်း...ဟင်း၊ တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့။ ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့တဲ့လေ။ သမီးက မာနအတော်ကြီးတာပဲကွယ်။ ဟိုက ပျာနေရောပဲ”

“မုန်းတယ်”

“ဟွန်း”

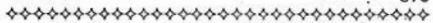

တော်ပါသေးရဲ့။

သူ့ဖုန်းဆို ညို နားကိုမထောင်ချင်တာမို့ တမင်လုပ်တာပဲ။

“သမီး စိတ်ကြီးတာ မေမေသိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟော် မိုးစက်ကိုတော့ စိတ်ပြေလိုက်ပါကွယ်။ သူ့ခမျာလည်း စိတ်ပျေလူပါ ပင်ပန်းနေရောပေါ့။ ကဲ...ကဲ သမီးနားလိုက်ဦး ဟုတ်လား။ အခန်းထဲချည်း အောင်းနေတာ ငြီးမိစိမမြစ်ဘူးလား။ လန်းသူ့။ အောင် အောက်လေးဘာလေးဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ပါလား သား။ တလောက သမီးဝယ်လာတဲ့ မင်ဒါလေး ပွင့်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

အခန်း (၂၄)

စားမရ အိပ်မရ ဒုက္ခတွေက သူ့ကို ကောင်းစွာနှိပ်စက်လေပြီတည်း။

သူ့တောင်းပန်မှုကို ညှို့လုံးဝ လက်မခံဘဲ ခါးသီးနားကွေးစွာ တုံ့ပြန်လိုက်ပြီမို့ သူ့ကိုယ်သူ ပို၍ ယူကြိုးမရလေ ဖြစ်နေရ၏။

စိတ်တစ်ပိုင်းကလည်း သူ့ဘာသာသူ မြေကြည့်မိ၏။

အို...ကိုယ်မှားတာကို ဝတ္တရားအရ တောင်းပန်နေပါလက်မခံလည်း နေပေါ့ကွာ။ ဂရုစိုက်လို့

ဟူသော အတွေးလေး တွေးကာ ခပ်တင်းတင်းပင်းပင်းကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူ့စိတ်တွေက ကြာညိုသင်းဆိုသော မိန်းကလေးဆီသာ အချိန်ပြည့်ရောက် ရောက်နေမှုကို အလန့်တကြား အံ့သြနေမိရ၏။

ငါ သိပ်လွန်သွားလို့ တောင်းပန်ချင်စိတ်စောတွေ ပြင်းလွန်းနေတာများလား။

ဟုတ်ပေမယ့် တကယ်လည်း သူ တောင်းပန်ထားပြီပဲ။ ဟိုက မကျေတော့ရော ဘာအရေးလဲ နေပေါ့ဟု ဥပက္ခာ ပြုလိုက်ပါတော့လား။

မရ။ မရပါချေ။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

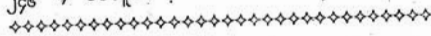
ပပတို့ပြောစကားအရ ကြာညိုသင်း၏ စိတ်နေသဘောထားများကို သိလိုက်ရသောအခါ သူ့မှာ မိန်းကလေးတွေအပေါ် ပေါ့တိမ်တိမ်တွေးကာ အထင်သေးခဲ့သမျှ ထိုသို့မဟုတ်သေးပါလားဟူသော သင်ခန်းစာကို ကြာညိုသင်းက သူ့ကို ပေးလိုက်လေပြီ။

ခုတော့ သူ နားလည်လိုက်ပြီတည်း။

သူ့အပေါ် ကြာညိုသင်း အမြင်ရှင်းသည်အထိ သူကြိုးစားမည်။

စာနာ ညှာတာ စိတ်ကင်းသော ယောက်ျား၊ ပါးစပ်သရမ်းသော ကြောက်စရာကောင်းသော ယောက်ျားတွေထဲမှာ သူမပါဘူးဆိုတာ ကြာညိုသင်း လက်ခံသည်အထိ သူ ကြိုးစားသွားပါတော့မည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ရက်စက်နှင့်သီးဇွာ အရှက်ခွဲတတ်သောသူဟူ၍ ကြာညိုသင်း သူ့ကို ရွံမုန်း ကြောက်လန့် သွားမှုအတွက် သူ ဘာသိဘာသာ နေသွား၍မရပါ။

ကြာညိုသင်းထံမှ ကြည်လင်ပျော့ပြောင်းသော အမြင် ကြည် ခွင့်လွှတ်မှုတွေကို သူ အငမ်းမရ တောင့်တမျှော်လင့်နေမိ၏။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ တစ်ညလုံး အိပ်စက်၍မပျော်နိုင်စွာ သူ အတွေးနယ်ထဲ တဝဲလည်လည် နစ်မျောခဲ့ရလေသည်။

သူ့အာရုံတစ်ခုလုံး ကြာညိုသင်းမှလွဲ၍ ဘာမှမရှိတော့။ မနက်လင်းခါနီးမှာမှ သေချာခိုင်မာသော အဖြေတစ်ခုကို သူ ထိပ် လန့်အုံ့ကြစွာပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်ပါတော့၏။

ကြာညိုသင်းကို သူ စိတ်ဝင်စားနေပြီတည်း။

မှန်၏။

ရင်နှင့်မဆန့်အောင် အားနာ သနားခြင်းကြီးစွာဖြင့် သူ မြတ်နိုးမိခဲ့ရပြီဖြစ်၏။

ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်များ ထူးဆန်းတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းတဲ့ အဖြေပါလဲ။

သူ့ကို လုံးဝ မပတ်သက်ချင်တော့ပါဟူသော မိန်းကလေး ကိုမှ သူ ချစ်နေမိရလေပြီ။

သူ့အဖြစ်က ရယ်ရအခက် ငိုရအခက် ဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါ လား။

‘အချစ်’ ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရှိတတ်ပါလားဟူသော အတွေးဖြင့် သူ ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာ ချလိုက်ပါ၏။

“ကြာညိုသင်း မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ မင်းဘယ်လောက် မုန်းမုန်း ကိုယ်ချစ်တယ်။ မင်းကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ်စောင့်ပြီး တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားသွားမယ်။ ကိုယ့်အတွက် မင်းအချစ်ကိုရမှ ဘဝတစ်ခုလုံး ပြီးပြည့်စုံနိုင်မယ်ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်သွားပြီ”

ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် သူ့စိတ်တွေ အတန်ငယ် ပေါ့သွားရသလိုပင်။

ရေဖိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲကာ ဆိုင်ထွက်ရန် သူပြင်နေစဉ် မှာပင် ဖိုးတာက လာပြော၏။

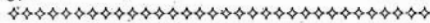
“အစ်ကိုကို လူတစ်ယောက် တွေ့ဖို့စောင့်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဦးမြတ်သင်းတဲ့ အစ်ကို”

“ဟင်”

ဒီနီးကနဲ့ အုံ့ကြသွားရစွာ သူ အမြန်ဆုံး ထွက်လာတော့ ဦးမြတ်သင်းက ပြုံး၍ ပြောလေသည်။

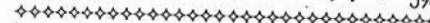
“မောင်မိုးစက် မသိသေးဘူးထင်လို့ ဦး လာပြောတာပါ ကွာ။ သမီး အက်စီဒင့်ဖြစ်တာ သိပြီလား”

“ဗျာ”

သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာကို သူ့အား မသိသေးဘူးဟုထင်ကာ ပြောနေသော ဦးမြတ်သင်း၏မျက်နှာကို မျက်နှာပျက်သွားရစွာ သူ ကြည့်မိတော့ ဦးမြတ်သင်းက ဆက်၍ပြောတာက...

“အဟင်း...စိုးရိမ်စရာမရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ဦးက မင်း သတင်းမေးရောက်မလာလို့ နည်းနည်း စုံစစ်ကြည့်တော့ မင်းတို့ချင်း စိတ်ကောက်နေကြတာဆို။ အဟင်း...ဟင်း၊ သမီးက ထက်သလောက် မာနခဲလေးကွ။ သမီးစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုမှတော့ မင်းလည်း တော်ရုံအရည်အချင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦး နားလည်ပါ တယ်ကွာ။ အခု ဦးလာတဲ့အကြောင်းရင်းက စိတ်ကောက်နေတဲ့ သမီးကို မင်း လူနာသတင်းမေးရင်း ချောလိုက်ပါ ကွာ ဟုတ်လား။ မိန်းမတွေက အချောကြိုက်တယ်ကွ။ ချောရင်းနဲ့ မင်းတို့ မဂ်... ကိစ္စပါ တစ်ခါတည်း တိုင်ပင်ဟုတ်လား။ ဝါမဝင်ခင် လုပ်ထင်ပါ။ မယ်။ သမီးဆီ မင်း ဘယ်တော့သွားမလဲ”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့ဦး။ ကျွန်တော်လည်း သွားဖို့စဉ်းစားပါ”

“အေးကွာ...သွားလိုက်။ ဒီနေ့ပဲ သွားပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ကဲ...ဦး ကိစ္စရှိသေးလို့ သွားမယ်။ အဲဒါ လာပြောတာ”

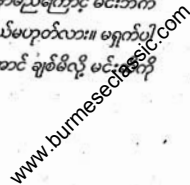
“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

ဦးမြတ်သင်း ထွက်သွားတော့မှ သူ့မှာ အိပ်မက်မက်နေ သူပမာ အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဖြစ်နေရ၏။

သူ့အမည်ကို အမှတ်မထင် ဆွဲထည့်အသုံးချလိုက်မိသော ညိုအတွက် ညိုမိဘထံမှ ခုလို သဘောတူကြည့်ဖြူမှုတွေကို အံ့ဩ စရာကောင်းလောက်အောင် ရရှိလိုက်မှုတွေဟာ တကယ်မှ ဟုတ်ပါ လေစ။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ပြုံးကြည့်ရှင်ပြ သွားရပါတော့၏။

စိတ်ထဲမှာတော့...

“မြတ်မိုးရတဲ့ ညိုရေ မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ မုန်း မုန်း၊ ကိုယ့်ဘက်က အားပေးထောက်ခံမိတွေ ရှိနေပြီ။ ကိုယ် နား လည်ပြီ သိလား။ ဒါကြောင့် မင်း ကိုယ့်ကို ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာ ကိုး။ ပြီးစလွယ်ဆတ်ဆော့ပြောမိတဲ့ ကိုယ့်မှာမည်ကြောင့် မင်းဘက် က သိက္ခာကျစရာ ရှက်စရာလို့ တွေးနေတယ်မဟုတ်လား။ မရှက်ပါ။ နဲ့ကွာ။ ကိုယ်လည်း မင်းကို ရင်နဲ့မဆန့်အောင် ချစ်မိလို့ မင်းကို”

မရှက်မကြောက်စတမ်း အညှစ် တောင်းဆိုဖို့ အခုပဲ ကိုယ် လာခဲ့ တော့မယ် ကြာညှိသင်း”

ချက်ချင်းပင် ညှိဆီ သူ ထွက်လာခဲ့၏။

သူရောက်သွားချိန်မှာ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ညှိတစ်ယောက် သူမ အိပ်ခန်းခေါင်းရင်းမှ ပန်းအိုးအတွက် အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲမှ နှင်းဆီ အိုးလေးတွေကြားမှာ ကတ်ကြေးတစ်လက်ဖြင့် နှင်းဆီများကို ဖြတ်ယူနေစဉ် ဗြူးနိုးကနဲ ရောက်လာသော သူ့ကို မြင်လိုက်သော အခါ ပန်းများပင် လွတ်ကျသွားမလိုလို အံ့ဩလှုပ်ရှား ပျာယာစတ် ကြိတ်ဒေါသလေးဖြင့် မေးလေ၏။

“ဟင်...ရှင်...ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဘာကိစ္စလဲ သွား... သွား ထွက်သွား။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် စိတ်ပျက်လိုက်တာနော်”

အိမ်နေဝတ် စပန်သား တောင်းဘိက္ခုနီပွပွဖားဖားနှင့် ဘလောက်စိဖားဖားဖြင့် ချစ်စရာကောင်းနေသော ညှိဒေါသ မျက်နှာလေးကို သူ ငေးကနဲ စိုက်ကြည့်မိသွားရပြီးမှ မချီပြီးလေး ဖြင့် သူ ပြောလိုက်၏။

“ညှိ ကျေနပ်ခွင့်လွတ်တဲ့အထိ ကိုယ် တောင်းပန်ချင်လို့ ပါကွာ။ မနှင်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ကို ညှိ မနှင်ပါနဲ့။ ကိုယ်လေ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရလို့ပါ ညှိ”

“အို...ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ။ ညှိ ပြောတာ နားမလည်ဘူး လား။ ရှင်နဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ချင်ပါဘူးလို့။ ညှိဆီ ရှင်လာစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘူးသိလား။ ရှင် ပြန်ပါတော့”

“ညှိက မပတ်သက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်က မပတ်သက်ဘဲ နေအောင် ကြိုးစားကြည့်ပြီးပါပြီ ညှိ”

“ဘာ...ဘာရယ်”

“ခွင့်လွတ်ပါညှိ။ ညှိ စိတ်ဆိုးရင်လည်း ရိုက်ပါကွာ။ ကိုယ်...ကိုယ်လေ ညှိကို...”

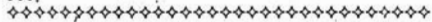
“ဟင်”

ညှိမျက်နှာ ဖွေးကနဲဖြစ်သွားရစွာ သူ့ကို အလန့်တကြား ငလေး ကြည့်မိရသလို သူကလည်း ညှိ အံ့ဩမျက်ဝန်းများကို မြတ်နိုး ကြင်နာ ကရုဏာလှုံဖိတ်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ချစ်တယ် ညှိ၊ ရင်နဲ့မဆန့်အောင် ချစ်မိသွားပါပြီ”

“အို...ဘုရားရေ”

ညှိမျက်နှာတစ်ခုလုံး လက်ထဲကိုင်ထားသော နှင်းဆီအိမ် နှင့် အပြိုင် ရဲထွတ်သွားရပါတော့၏။

ရှက်စိတ်နှင့်အတူ တဒိန်ဒိန်း ခုန်သွားသော ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံကိုပင် ညှို့ ထိတ်လန့်အံ့ဩ မင်သက်ရလွန်းစွာ ပြန်ကြားနေမိကာ နားနှစ်ဖက် ပါးနှစ်ဖက်စလုံး ထူပူဖိန်းရိုန်း တုန်ယင်စိတ်ဖြင့် ဖြစ်နိုင်ပါက သူ့ရှေ့မှ ညှို့ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်ပါ၏။ ညှို့ခြေထောက်အနုက မြေကြီးထဲ သံမှိုစွဲထားသည့်ပမာ လုံးဝရွေ့လျား၍မရတော့။

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲမှ မေမေမြင်သွားတော့ရာ...

“ဪ... သမီးရယ်၊ ဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲခေါ်လေကွယ်။ အပြင်မှာ မတ်တပ်နဲ့ အထဲဝင်လာကြ။ မေမေ ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

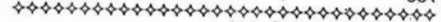
ညှို့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်းရှုပ်နှင့် သူ့ကို မျက်စောင်းလေးခဲကာ ပုံမှန်အသံလေးဖြင့်...

“နေပါစေ... မေမေ၊ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ အပြင်မှာပဲ ပြောပြီး ပြန်တော့မှာပါ။ ဒီမယ် ရှင် ရူးနေလား။ ညှို့ဆိုတဲ့မိန်းမက ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး သိလား။ ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေက ညှို့အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်တဲ့ ဟာသပဲ။ ရှင်ပြန်ပါတော့”

“မပြန်နိုင်ဘူး ညှို့”

“ဘာရှင်”

“ညှို့ဆီက အဖြေရမှ ကိုယ်သွားမှာပါ”

“ရှေ့... ဒုက္ခပါလား၊ အဖြေပေးပြီးပြီလေ။ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့။ ညှို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ဖို့၊ လက်ထပ်ဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူး ကဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညှို့။ လင်ယောက်ျားအတွက် ဇနီးဝတ္တရားဆိုတဲ့ အချုပ်ထောင်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တစ်ယောက်လို လုပ်ကိုင်ပေးရမှာ ကြောက်လို့လား”

“ဟင်... ရှင်”

“မအံ့ဩပါနဲ့၊ ညှို့အကြောင်း ကိုယ်သိပြီးပါပြီ။ စိတ်ချ... ညှို့... ညှို့ ဆန္ဒမရှိတဲ့ အိမ်ရှင်မ အလုပ်တွေအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်စေရပါဘူးကွာနော်။ ကိုယ် လုပ်တတ်ပါတယ်။ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး၊ ဈေးသွား၊ အားလုံး ကိုယ်လုပ်မှာပါ”

“ဟင်”

ညှို့ ရယ်ချင်သွားရပါတော့၏။ သူ အတည်ပြောနေပါလား။ ။

မျက်မှောင်အတွန့် အနည်းငယ်လျော့သွားသော ညှို့မျက်နှာကို သူ မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“တကယ်ပါ ညှို့။ ကိုယ်လေ ရင်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ ချစ်မိသွားရတာမျိုး အံ့ဩလွန်းလို့ အရစ်ဆိုတာ မထင်မှတ်အောင်ကို အပြောင်းအလဲတွေ ရှိသွားပါလိမ့်”

လို့ ကိုယ် နားလည်သွားရပြီကွာ။ ညိုဟာ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ အစွဲ
အလမ်းတွေကို ဆေးကြောခါးချပေးလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ကိုယ့်
ဘဝအတွက် ညိုဟာ မရှိရင်မဖြစ်တဲ့ လက်တွဲဖော်ပါ။ ဘယ်လောက်
ထိ ချစ်လည်းသိလား ညို။ ညိုသာ ငြင်းလိုက်ရင် ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး
ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ ဦးတည်ရာမဲ့ ရေစုန်မျောသွားနိုင်တယ်ကွာ။ ချစ်လွန်း
လို့ ညိုဆန္ဒမှန်သမျှ အားလုံး ဖြည့်ဆည်း လိုက်လျောပေးချင်တဲ့
စိတ်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ညို ယုံလားဟင်။ ယုံတယ် ဟုတ်လား။”

ညို ခေါင်းငုံ့ကာ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။ သူက...

“ယုံပါလို့ ကိုယ်ပြောရင် ညို လက်ခံချင်မှ လက်ခံလိမ့်
မယ်။ ကိုယ့်အချစ်ကို ကိုယ့်မေတ္တာ စေတနာ အကြင်နာ ဂရုစိုက်
အလေးထားမှုတွေနဲ့ သက်သေပြပါရစေ ညို။ ညိုကို ကိုယ်
လက်ထပ်ပါရစေကွာ”

“ဟင်”

ဒီလူ ငြိမ်နေတာကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လာနေပြီ။
ညို ပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ဦးက ပြောတယ်၊ ညို စိတ်ကောက်နေတာ ချောလိုက်ပါ
တဲ့။ ပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုပါ တိုင်ပင်ကြတဲ့”

“အို”

ညို ရှက်သွားရအောင် နောက်လှည့်ပြေးရန် ခြေလှမ်းလိုက်
သည်နှင့် ညိုလက်တစ်ဖက်ကို သူ ဖမ်းဆွဲထားကာ...

“ညို ပြောပါကွာ... ချစ်တယ် ဟုတ်လား။”

“ဟင်... လွတ်၊ မေမေ တွေ့သွားမယ်”

“ဒါဆို ပြောလေ ချစ်တယ်နော်။ မပြောရင် မလွတ်ဘူး
နော်”

ညို အကြံခက်သွားရအောင် ရှက်စိတ်ပဲပဲနှင့်ပင် နှင်းဆီတွေကို
သူ့ရင်ခွင်ထဲ လျင်မြန်စွာ ထည့်ပေးလိုက်ရင်းမှ ရှက်မျက်စောင်းလေး
ချိတ်ကာ ပြောပြီးသည်နှင့် အိမ်ထဲ အမြန်ဆုံး ပြေးဝင်လာခဲ့ပါတော့
၏။

“မုန်းတယ်”

သူ့မျက်နှာ ပြုံးကျသွားရတာကို ညို တွေးမိတာက ဒီ
ညဉ့်မှာတော့ သူ့ရော၊ ညိုပါ အိပ်မက်လှလှလေးတွေ မက်ကြတော့
ပည်ဟူ၍...။

စာရှုသူများ၏ မေတ္တာရိပ်မှ

သင်္ချာ

နှစ်ပတ်လည်

BURMESE
CLASSIC
.COM

